

FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

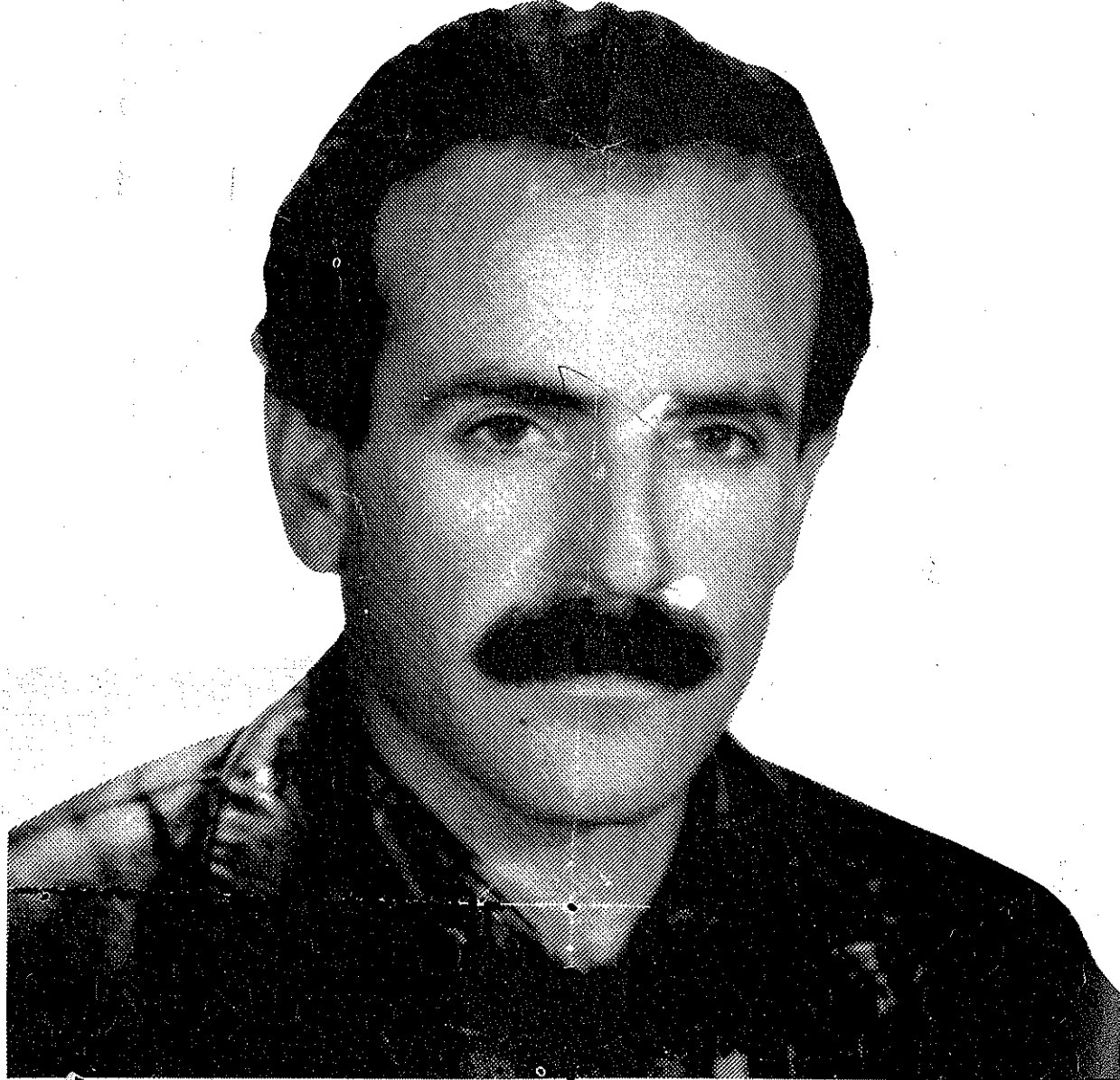
Ocak-Şubat 1991, Yıl 1, Sayı: 2 AYLIK SİYASİ DERGİ Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)

İŞÇİ SINIFIMIZ ON YILIN Hesabını Soruyor!

İSYAN ETMEK MEŞRUDUR!

O, 17 Eylül 1990'da mücadelesini halkımıza armağan ederek ölümsüzleşti!

BABA ERDOĞAN

Avrupadan Mücadele Arkadaşları

halk demokrasisi

Ocak Yayınları Adına Sahibi:

Hüseyin Yıldız

Genel Müdür
Kemal Kutan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hasan Ceylan

Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi:
Ankara Cad. Çağaloğlu Yokuşu,
Fevzibey Han No: 43/9
Sirkeci-İstanbul
Tel: 511 63 21

Dizgi
Rosa Dizgi

Baskı
Serler Matbaacılık

Abone Koşulları
Yurtiçi
6 Aylık 30.000 TL
1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı
Birim Fiyatı: 5 DM
6 Aylık 30 DM - 15 \$
1 Yıllık 60 DM - 30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Hes. No: 6338-8/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes. No: 6338-8BU6/01

İlan Koşulları:
Arka Kapak: 1.000.000 TL
Kapak İçi: 800.000 TL
Tam Sayfa: 600.000 TL
1/2 Sayfa: 400.000 TL
1/4 Sayfa: 200.000 TL

SUNUŞ

Tekrar Merhaba;

Yayın hayatımıza başlarken, hakim sınıfların yürürlüğe soktuğu (SS) kararları da denilen 413, 421, 424, 425 sayılı Kanun Hükümlerindeki Kararnamelerden, Sosyalist Basın'da payına düşeni almış ve buna karşı dergimizde içinde bulunduğu pek çok dergi, "KARARNAMELER ZİNCİRİNE HAYIR", "BU UTANCI TAŞIMAYACAĞIZ" diyerek, matbaacı sansürü-oto sansür dayatmasına teslim olmadılar.

Bu tercih sorundu ve dergimiz bu nedenle 4 ay geçikmeli olarak çıkmıştı. Ancak birinci sayımızın çıkışından sonra dergimiz bürosunun uzun süre kapalı kalışı ve ikinci sayımızın çıkışının gecikmesine tamamen bizim hatalarımız neden olmuştur. Bu konuda hiç bir gerekçenin ardına sığınıp, kendimizi savunmaya çalışmayacağız. Çünkü; hiç bir gerekçe bunun mazereti olamaz.

Dergimizin bürosunda çalışan bir avuç insan, kendilerini dergide çalışan basın emekçileri, okuyucularımızı ise derginin gerçek sahipleri olarak görüp, onların maddi-manevi destekleri ve yapıcı eleştirileri ile yol gösterici katkılarına güvenme anlayışından hareketle; hatalarını düzeltme ve sınıf bilinçli proletaryanın bu alandaki sesi olma, onun sesini ezilen halk kitlelerine taşıma azmiyle ikinci kez merhaba!

Bu sayımızda Zonguldak maden işçilerinin bir volkan gibi patlayıp, dalga dalga yayılarak işçi sınıfını kucaklayan görkemli mücadelesi ve Emperyalistlerin Ortadoğu'da "Körfez Krizi" diye sahneye koydukları oyunları ile halkımızın boğulmak istenen zindanlardaki yiğit sesi devrimci tutsakların sorunlarına ilişkin yazılara ağırlıklı olarak yer verdik.

Mektuplarınızla özlemine duyduğunuz belirttiğiniz içerikte Halk Demokrasisi olma ve 3. sayımızda buluşmak umuduyla selam ve sevgiler.

Not: Bu sayımızı Kasım-Aralık sayısı olarak hazırlamış ve Ocak başlarında çıkarmayı düşünmüştük. Ancak elimizde olmayan nedenlerden dolayı gecikmeli olarak çıkarabildik.

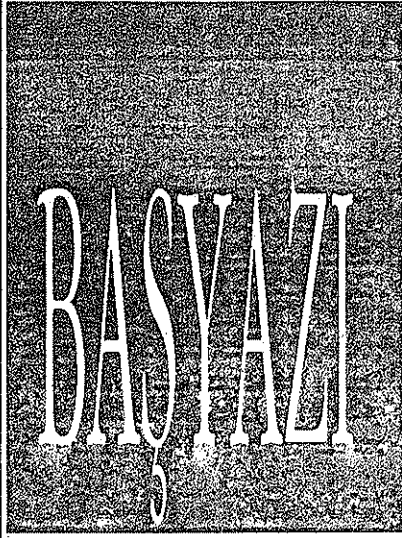
Yazıların içeriği okuyucu tarafından miyadı geçmiş olarak değerlendirileceğini biliyor ve okurlarımızın eksikliklerimize anlayış göstereceğine inanıyoruz.

İÇİNDEKİLER

Başyazı	4
Zonguldak maden işçilerinin mücadelesi	6
Emperyalist talan savaşlarına karşı, devrimci savaşları geliştir!	14
"Bir Dersim yetmez; hedef bin Dersim olmalı"	24
İşyeri Komiteleri	27
Peru: Parlamenterist ahmaklık mı? Jakobin mücadele mi?	33
İnfaz hukuku açısından özel tip cezaevi olgusu ve direnme hakkı üzerine	40
Öncünün Dosyası	44
Müebbetler sorunu	53
Memuruz kapıkulu değil! Olmayacağız da!	55
Faşizm üzerine	57
Sevgili Peruşka	62
Emperyalist talan savaşlarına hayır!	63
TKP/ML'nin temel programına bağlı tüm güçleri bir kez daha örgütsel birliğe çağırıyoruz	66

Bugün ülkemiz çok kritik bir dönemden geçiyor. 12 Eylülcüler sivil elbiseler altında yönetimini sürdürüyor. Eski MESS başkanı, IMF ve OECD uluslararası sermayenin gözdesi, eski kontrgerilla generallerinin genel sekreterliği ve danışmanlığı adı altında iktidarını sürdürüyor. Bu faşist düzeni sürdürmek için bütün araçları kışkırtıyor ve kullanıyor. Sık sık "12 Eylül öncesi"ne göndermeler yaparak askeri diktatörlük, "olağanüstü hal" tehditleri savururken, bir yandan da gerici güçleri kışkırtıyor.

Her şeye rağmen durduramadığı emekçi uyanış ve kıpırdanmaları şimdi daha büyük bir macera ile, Körfez savaşına ülkeyi bulaştırarak durdurmaya çalışıyor. Ülke gerçekten emperyalist ve karanlık gerici entrikalarının tiyatro sahnesi haline gelmiştir! Elbette ülkenin emperyalist maceraların aleti bir yönetimden bir an önce kurtulması çok önemlidir! Bu hiçte kolay bir iş değildir. Halk azgın bir baskı altında buna direnmek durumundadır. Durum ümitsiz değil, yığınların devrimci direnişi birçok faşist macerayı bozabilir. Şüphesiz savaşı her zaman bir devrim izlemez. Üstelik bu savaştan faşistlerin devrimci halk hareketini ezmek için yararlanmak istediği açıktır. Doğudaki ulusal direnişi ve komünist gerillaların yükselen sesini ülkenin diğer alanlarına yansımadan boğmak istiyor. Bölgeye özel yasalar ve idari biçimler, "savaş" bahanesiyle emperyalist çevik kuvvetleri çağırma, bölgeye askeri yığınlar bunu gösteriyor. Yani hem gerçekten vahim bir Körfez savaşı macerası, hem de savaş araç ve yöntemlerinin sinsice halka karşı kullanılması: ikisi bir arada yürütülüyor. Sözde "işgale karşı direnmek amacıyla" örgütlendiği iddia edilen kontrgerillanın doğu ve güneydoğuda halka karşı kullanıldıklarını artık resmen açıklıyorlar. Yani sözde "soğuk savaş" dönemi sona erdiği için başka NATO ülkelerinde dağıtılmaya başlanan bu haydutlar örgütü, şimdi iç politikada açık bir cinayet makinası olarak kullanılmaya devam ediliyor. Tabii ki halk düşmanı askeri bir diktatörlüğün

devamı olan bir iktidardan halkın temel isteklerine karşı şiddet ve zulümden başka bir şey beklenebilir. Nitekim her tarafta 12 Eylül yargılamalarına tepki ve "genel af" gibi yaygın bir talep varken, hükümet "idamları" gündeme getirdi. Hem de bir dizi gerici cinayetlere bahane olarak yine gerici hareketin hükümetteki sözcüsünün ağzından duyurularak. İnsanlar demokrasi ve insanca muamele isterken, onlar peş peşe düzeni daha keyfi ve baskıcı kılan KHK'ler yayınladılar. Şimdide ülkenin her tarafındaki büyük savaş aleyhtarlığına karşı, savaş macerası ve tertiplerinde ısrar ediyor. Yani bu iktidar adeta halkla alay eder gibi yönetiyor.

Bu devam edemez. İktidar sahipleri de bunu biliyor. Komprador burjuva-feodal güçlerin şiddet politikası elbetteki artık iflas noktasına doğru hızla yaklaşıyor. Ama bu kendiliğinden biçimde olmaz. Üstelik iflasa giden herşey gibi maceracı politikalara ve her türlü insanlık dışı serüvene de son derece elverişlidir.

Bütün bu son derece saldırgan faşist politikalara karşı şiddetli burjuva ve küçük-burjuva tabakaların ve aydınların öğrencilerin yaptığı karşı girişimler son derece sönük geçti ve hiç bir kampanyayı etkili bir güce dönüştürmedi. Üstelik "demokrasi ve laiklik" konusunun da özellikle üniversite akademik kadrolarının başlattığı hareketin iç tutarsızlığı ve zayıflığını gördük. Resmi ideolojinin ilke ve inkılapla-

rı" terminolojisi altında ve M.Kemal'in manevi gölgesine sığınarak faşizme karşı bir mücadele ortaya konulabilir mi? Hayır. Nitekim "profesör"ce aydınlığın dar kalfalılığıyla kendi eylemlerinin güç ve etkisini bizzat kendileri sınırladılar. Faşizmin yasalık kaygıları içinde dalgalanıp durdular. Kendi öğrencilerinin kendilerini desteklemesinden bile korktular. Ve engellediler. "Bizi rahat bırakın bir şey istemiyoruz." dediler. Sanki öğrenciler kendi hocalarıyla ortak isteklerde bulunması "yasadışı" ve günahmış gibi. Oysa "baskı grubu" olarak üniversitelerin ana ve biricik toplumsal gücü gençliktir. Kendi önderliklerinde gençliğin eylemde bulunmasına engel oldular. Gençliğin kendi bağımsız devrimci hareketi de gericilerle örtülmüş polis saldırılarıyla hükümet bölmeye engellemeye çalışıyor. Ama bütün bu olumsuz duruma karşın, şu çok önemli bir gelişmedir: Faşist baskı yeni toplumsal güçleri de harekete geçiriyor ve bütün dayanaklarını yitiriyor. Yani faşizm-yeni katmanları mücadeleye davet ediyor ve katıyor. Zonguldak madencilerinin hareketi böyle bir dönemde başladı. Bu hareket metal işçilerinden başlamak üzere bugün işçi kesimlerine ve oradan da bütün emekçilere yayılabilir. Hareketin ortaya çıkış koşullarının, ülkedeki büyük toplumsal sorunların harekete yansıması mümkün değil. Zonguldak madencileri bu yönde devrimci ve olumlu bir duyarlılık gösteriyor. Sınıf kardeşleriyle hem ulusal ve hem de uluslararası dayanışma bilincine sahiptir. Diğer emekçi kitleler ve halk katmanlarıyla dayanışmanın önemini görüyor ve mitinglerini demokrasi karnavalına dönüştürebiliyor. Savaşa hayır ve demokrasi sloganlarını öne çıkarması, faşist entrikaların başı iktidara hayır kampanyası yerinde ve doğru bir tavidir. Bu yüzden büyük bir sempati ve destek topluyor. Ücret bencilliğiyle sınırlanmış bir hareket ne bu kadar büyük ve coşkulu destek görebilirdi ve ne de ekonomik taleplerinde gerektiği gibi başarı elde edebilir. Üstelik emperyalistler uğruna haksız bir savaşın bütün iş-

çiler ve emekçiler için yarattığı felaketi herkes kolayca görebilir. Savaşa, faşizme karşı tavrın işçilerin çıkarıyla ilgisizliğini ileri sürüp "siyasi"lik demagojisi yapanlar ancak işçi sınıfının düşmanları olabilirler. İşçi sınıfı bunlara karşı tavır almadan hiçbir çıkarını koruyamaz. Faşist saldırıların ve hükümetin savaş politikasının işçi kesiminde "el ele genel greve!" sloganıyla karşılanması, sorunun güncelliği karşısında etkili taktiklerden biridir. İşçi sınıfı diğer emekçi kesim ve ilerici güçlerle birlikte böyle bir eylemle savaş politikasını ve faşist saldırıları önleyemezse, savaşın çıkması halinde, mücadeleden vaz geçmemeli ve yeni taktiklerle ona karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

İşçi hareketi bu aşamada, bütün olumlu yanlarına karşın, kibire kapılmamalı ve yanlışlarına dikkat etmelidir. Çünkü, hareketi saptırmak, baltalamak ve güdükleştirmek için bir dizi gerici çabalar da göze çarpmıyor. Özellikle burjuva partilerinden bazıları bir yandan hareketi desteklerken, bir yandan da işçilere korku aşılamayı ve onları faşist düzenin "yasal"lığı içine hapsedmeye çalışıyorlar. Bu, hükümetin şiddet ve baskı politikasıyla birleşerek, işçileri devrimci hedeflerinden saptırma işlevi görüyor. Gerek madenciler, gerekse bu mücadeleye katılan bütün işçiler, saflarında karışıklık çıkartılmasına, hükümetin bir takım oyunlarına ve şiddet ihtimaline karşı, saflarda panik yaratmadan, hareketin iç demokrasisini baltalamadan önlemler almalı devrimci disiplin ve örgütlenmesini geliştirmelidir. Zonguldak'a durmadan militarist güç ve polis yığılıyor. Özal, genel sekreteri ve danışmanları kontrgerilla general ve uzmanlarını "durumu incelemek"le görevlendirdi. Bunların geçmişte nasıl "görev" yaptıkları artık biliniyor. Bütün işçiler ve diğer emekçiler, hükümetin madencilere karşı şiddete girişmesine izin vermemelidir. Aynı şekilde dayanışmaya gelen kardeşlerine karşı yönelen şiddet ve baskıya da kendilerine yapılmış gibi madenciler karşı çıkmalıdır. 16 Aralık'ta yapılan miting ve gösterilerden dö-

nenlerin kent çıkışında gözaltına alınması gibi hareketlere karşı iyi tavır alınmalıdır. Hükümet dayanışma ve birliği baltalamaya çalışıyor, işçiler de dayanışma ve birliği kolaylaştırıp yükseltmeye çalışmalıdır. Elbette Zonguldak'a giderek onların mücadelesini yaşamak, öğrenmek, omuz vermeyi prada da yapmak güzeldir, ama en iyi dayanışma, işçilerin kendi kentlerinde yapacakları eylemlerdir. Esas olan ve yapılması gereken budur. Genel Maden İş Başkanı Ş.Denizer'in, genel grev çağrısında belirttiği gibi, "bu kavga, Türkiye'de demokrasiyi insan haklarını isteyenler ile buna karşı olanların kavgasıdır" ve işçiler "bu kavgayı sonuç alıncaya kadar sürdür"melidir. Fakat bu sonuç, sayın Denizer'in söylediği gibi "Özal gidecek, derter bitecek" değildir. Özal, faşist diktatörlük düzeninin, böyle bir karşı-devrimci buzdağının görünen ucudur. Özal'ın, "Çankaya'nın şişmanı işçilerin düşmanı"nın gitmesi, elbette faşizmin ve savaş entrikalarının önemli ölçüde gerilemesine yolaçacaktır, ama ortadan kalkmayacaktır. Biraz yara almış faşist düzeni başkaları devralıp sürdürecektir. "Sonuç", uzun süreli ve amansız bir mücadeleyi gerektiriyor. İşçi sınıfı, düşmanlarını hayal yaratacak derecede küçümsememelidir, ama elbette her mücadele, hele bu mücadele dağlardan yankıyı ovalara, bütün ülkeye yayıldııkça tabii ki halkı emperyalist ve işbirlikçilerine karşı sonuca, zafere yaklaştıracaktır. Bu, her mücadeleden başarıyla çıkma çabasına bağlıdır. İşçi sınıfı bu aşamada savaşın önlenmesinde, demokrasi hareketinin yaygınlaşip güçlenmesinde ve bütün halkın örgütlenme ve mücadeleye girişmesinin yolunu açmada ve 12 Eylül düzeninin kaderini başaşağı çevirecek toplumsal muhalefete öncülük edebilirse, geleceğe ve sonuca da damgasını basacaktır. Madencilerin tutuştuğu mücadele ateşi bu tarihsel fırsatı, biraz riasiantisal bir biçimde yaratmış bulunuyor. Şimdi dostların da düşmanların da gözleri işçisınıfındadır. Düşmanlar işçisınıfı hareketinin yaygınlaşma-

sını, diğer emekçi halk kesimlerine yansımalarını önlemek ve sınırlamak, sonuç olarak bazı ekonomik tavizlerle durdurmak, ezmek istiyorlar. İşçi sınıfının dostları ise, büyük bir istek ve heyecanla hareketin başarısına katılmak, onu kolaylaştırmak ve alkışlamak istiyorlar. Türkiye'yi Körfez savaşına sürüklemek isteyen NATO emperyalistlerinin patronu ABD işçi hareketiyle yakından ilgilidir. ABD Büyük Elçiliği Çalışma Ateşesi Mr. Nicholas Stigliani Ankara'dan Zonguldak'a gelip madencilerin nabzını ölçüyor, "genel grev" çılgınlığının blöf olup olmadığını anlamak istiyor. MESS Türkiye kompradorlarına broşürler yayınlamaya, işi sınıfına karşı 12 Eylül "yasa" düzeninden nasıl yararlanılacağını, polisin ve resmi kurumların işçilere karşı nasıl kışkırtılıp devreye sokulacağını öğretiyor. MESS'in manevi başkanı ise Çankaya Köşkünde ezme planları yapıyor, kontrgerilla generalleriyle.

İşçi sınıfının politik ve sendikalar örgütüllüğü başarı üzerinde olumsuz bir konuma sahiptir. İşçi sınıfının milyonlarca kitlesi kendi partisinin militan öncülüğünü gerektiği gibi hissedemiyor. Sendikaların büyük çoğunluğu sarı ve gerici akımların çiftliği durumundadır. İşçi sınıfı bu mücadele içinde sarı, faşist ve gerici sendika bürokrasisinin defterini de dürebilir. Nitekim artık onlar bile işçi sınıfının yığınsal baskısı altında bazı kararlar almak zorunda kalabiliyor. Şeket Yılmaz başkanlığındaki Türk-İş, 3 Ocak'ta "bir günlük işe gitmeme" kararı almak zorunda kaldı. Elbette bu oldukça geç bir tarihtir. Bu süre içinde tedbir alma, grevi kırma ya da sendikacıları yıldırma-satınalmakta manevra fırsatı veriyor iktidara. Ama gene de işçi sınıfı bundan yararlanmalıdır. Bu harekete, sif Türk-İş üyeleri ve aynı doğrultuda karar alan diğer sendika üyeleri ve toplu sözleşmesi süren 300 bin işçi değil, bütün işçiler, hatta bütün ücretliler ve öğrenciler katılmalıdır. Haydi, işçi sınıfının militan sesini bütün alanlara yayalım ve faşizmin tertiplerine karşı güçlü bir engel oluşturalım...

**ZONGULDAK MADEN
İŞÇİLERİ
MÜCADELESİNDE KENDİ
KADERİNİ, ÜLKENİN VE
BÜTÜN HALKIN
KADERİYLE EKMEK
KAVGASINI**

**BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ
KAVGASIYLA BİRLEŞTİRMENİN
GÜZEL ÖRNEKLERİNİ VERİYOR!**

Daha geçen "bahar eylemi"nden sonra, bu yılın sonbaharında "daha büyük bir işçi dalgası"nın geleceği yaygın bir kaniydi. Çünkü yüzbinlerce işçinin neredeyse eşzamanlı toplu sözleşme dönemi başlıyordu. Hükümet, bu durumu da göz önüne olarak toplumu daha sıkı bir faşist cenderenin içine sokmak için yoğun çabalar içine girdi. Bir yandan sinsice Doğu ve Güneydoğu'daki olağanüstü-hal uygulamalarını Kanun Hükümünde Kararname'lerle ülke geneline yaymaya çalışırken, kitleler üzerindeki şiddeti de artırdı. Grev ertelemeler, gazete-dergi ve matbaa kapatmalar,

üniversite üzerinde baskıların artırılması ve en son da irticaanın kışkırtılması biçiminde gerçekten "sivil darbe"ye benzer bir durum gelişti. Bütün bunlar, Doğu ve G.Doğu'daki "insansızlaştırma" ve katliamlarla, burada "insan haklarının askıya alınması" ile birlikte yürütüldü. Doğu ve G.Doğu'da uygulanan insanlık dışı durum bütün ülkeye yadınılmaya çalışılıyor. Bu durum doğal olarak büyük bir tepkinin için için gelişmesine, en tutarsız muhalefet kesimlerinin bile hareketlenmesine yol açtı. Yığınların tepkisi Hükümet içinde çatlak ve yönetim güçlükleri yaratmaya başlamışken 2

Ağustos'ta körfez krizi ortaya çıktı. Hükümet, büyük bir fırsat yakalamış gibi savaş macerasına sarıldı. uluslararası platformda "aktif politika" adı altında, ülkenin apaçık zararına, emperyalistlerin yedeğinde Arap monarşilerinin imdadına paralı şövalyeler gibi koşmaya soyundu. Ülkeyi bir oldu bittiyle savaşa sokmanın tertipleri peşine düştü. Özal bunu, "hiç bir şeyden korkmayan" kişiliğine bağlıyor. Sanki, Çankaya'dan gidip savaş mezbahasında kan akıtacak olan kendisiymiş gibi "kahramanlık"(!) taslıyor. Kuşkusuz emperyalistlerin, kompradorların, tefecilerin, toprak ağa-

larını ve din adamlarının çıkarlarını halka karşı uzun yıllardır pervasız bir cesaretle savunuyor! Ama artık toprak altından kaymaya başladığı için, iktidarını sürdürmenin yolu olarak şimdi de ülkeyi haksız bir savaş felaketine sürüklemeye "cesaretine" başvuruyor. Doğrusu büyük cesaret! Ülkenin bu kadar sorunu varken, halk yoksulluk ve sıkıntı içinde kıvrılırken, ülkenin çıkarlarıyla apaçık bir zıtlık içinde bulunan savaş ve körfez politikası, üstelik neredeyse halkın tamamının karşı çıkmasına karşın yürütülmesi emperyalist çıkarları için girişilen büyük bir cesarettir!

Emekçilerin daha büyük bir cesaretle bu politikayı boşa çıkartmaktan başka çaresi yoktur.

Aylardır toplum için için kaynadığı halde etkili bir hareket geliştirilemedi. Bu politikanın tek ve en büyük handikapı durumundaki gerilla mücadelesi de savaş gerekçesiyle bölgeye yığılan militarist güçlerle ezilmeye çalışılıyor. Orada yürütülen devrimci katliamı, köylülerin bölgeden sürülmesi ve kırılmasıyla birlikte yürütülüyor. Bütün bu kirli savaşın kamuoyundan gizlenmesi için, bölgeden sözedilmesi yasaklandı. Bütün insanlık dışı vahşet baskıyla yaratılan suskunluk ve gizlilik içinde yürütülüyor! Bütün bunlara karşın üniversite gençliğinin üniversite aydınlarının, barolarının ve çeşitli meslek gruplarının başlattığı eylemler dışı doku-nur bir etki yaratamadı.

İşte, Zonguldak maden işçilerinin eylemi, demokratik hareket bu açmaz ve tutarsızlık içinde ortaya çıktı.

17 Kasım'da "Taşkömürü-Maden İşçileri-Zonguldak Gerçeği" adı altında bir "Kurultay" toplandı. Kurultay işçilerin dinamik gibi devrimci bir ruh taşıdı-

ğini gösterdi. Bütün gericilerin ve faşistlerin konuşmaları protesto edildi, yuhalandı. 1988 toplu sözleşme döneminde işçileri atan eski Genel Maden İş Sendikası Başkanı Mehmet Tezer konuşturulmadan kovuldu. İşçilerin "genel grev", "savaşa hayır", "demokrasi" slogan ve çığlıkları arasında, 30 Kasım'da yapılacak grev kararı Ş.Denizer tarafından, işçilerin coşkun alkış ve hurra sesleri arasında ilan edildi.

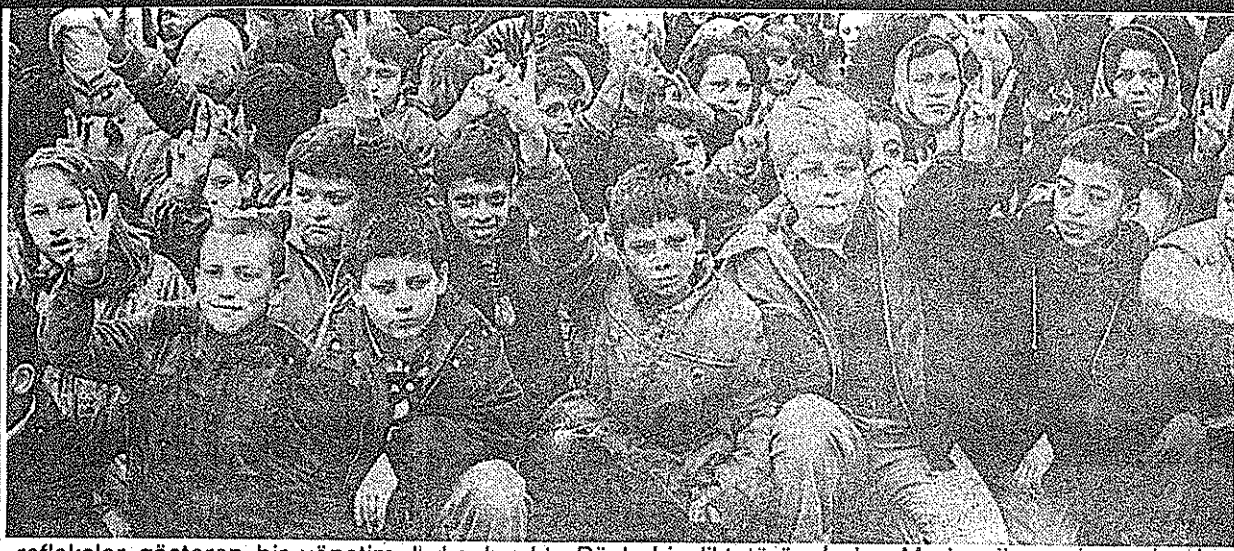
Bu iki hafta Özal'ın ve hükümetin şantaj ve tehditleri ile buna karşı işçilerin kararlılık gösterileriyle geçti. Özal, kendisinin "Cumhurbaşkanı" olduğunu unutarak, MESS başkanı alışkanlığı ile % 60'dan fazla zam verilemeyeceğini açıkladı. Sonra "grev erteleme" tehditi savruldu. Onu ocakların kapatılması tehditi izledi. Ama bütün bunlar maden işçilerinin, tüm Zonguldaklıların sabrını taşırmaktan başka bir işe yaramadı, zaten yarayamayacak da. On yılın hesabını sormaya karar vermiş madencilere bu tehditler sökmeydi. Ş.Denizer, İbrahim Özdemir ve işçi düşmanı Cemil Çiçek'le görüşmeyi reddetti. İşçiler Özal'a, "Çankaya'nın şişmanı, işçilerin düşmanı"; "grev ertelemeye izin vermeyeceğiz", "ocakları kapatırsa, çocuklarımızla Çankaya'ya yürüyerek orayı başına yıkacağız" sloganları ile karşılık verdi. İşçilerin yağdırdığı telgraflar sonucu Türk-İş üst yönetimi sendikacıları 29 Kasım'da Zonguldak'ta toplantıya çağırarak zorunda kaldı. Sendikacılar toplantı halindeyken, Zonguldak, 20 bin madencinin yürüyüşü ve "Özal istifa", "işçiler el ele genel grev", "savaşa hayır" ve "demokrasi" isteyen sloganlarla çinladı.

Zaten madencilerin kendi örgütlenme yeteneğini göstererek maden damarları boyunca ye-

raltına yayılan sayısız "grev komiteleri" karşısında hükümetin grev erteleme taktiğinin hükmü yoktu. İlk defa "grev erteleme" hükmü 47 bin madencinin kararlılığına çarparak icra edilemeyecektir! Hükümet çevre il-lerden Zonguldak'a asker ve polis yığarken, işçiler de grev komitelerini örgütüyor. Kentte yapılacak yürüyüş ve gösteriler üzerinde tartışılıyor, tedbirler üzerinde konuşuyor. Bu toplantılar boyunca Zonguldak esnaf-larından "kepenk kapatma", kentteki çeşitli demokratik kitle kuruluşlarından "destek" mesajları ulaşıyor. Zonguldak köylülerinin çoğu zaten bu işçilerin aileleri, akrabaları... mücadele ruhu bütün Zonguldak yüzeyine doğal biçimde yayılıyor. Bu arada birçok kuruluş, sendika, sendikalar platformu, dergiler platformu da grevi bütün gücüyle destekleme kararı alıyor. Ayrıca, birçok ülkedeki madenci kuruluşları ve sendika ve uluslararası sendika kenfederasyonu "greve her türlü destek" ve dayanışma mesajları iletiyor. Hükümetin "ithal kömür" taktiğine karşı, birçok ülkenin liman ve maden işisi ve kuruluşları, "Türkiye'ye grev kırmak için kömür ihracatına engel olacaklarını" bildiriyor.

GREV KOMİTELERİ ARTIYOR, YÜRÜYÜŞ VE GÖSTERİLER ARTIYOR, DESTEK VE DAYANIŞMA ARTIYOR, SENDİKA GAZETESİNİN TRAJLARI ARTTI, POLİTİK SLOGANLAR ARTTI. RAHATSIZ OLANLAR DA ARTTI.

Emekçilerin her iyi mücadelesi, düşmanlarının ilgi ve yeisini de uyandırır ve harekete geçirir. Kaldı ki, on yıldan fazla zamandır halk düşmanlığında uzmanlaşmış, en ufak mücadele kıvılcımında adeta fizyolojik

refleksler gösteren bir yönetim iş başındadır. MESS-IMF-OECD hizmetlerinden gelen, 12 Eylül bakan ve akıl hocalarından, 12 Eylül'ün icazet ve inayetiyle Başbakan ve Cumhurbaşkanı olan, ABD Başkanı Bush'la samimiyet ve ahbablığıyla övünen Özal döneminde yaşıyoruz. Özal'ın Cumhurbaşkanlığı genel sekreteri, 12 Eylül generallerinden, eski Özal Harp Dairesi başkanı ve sayısız cinayet ve işkenceleriyle ünlü dönemin Diyarbakır 7. Kolordu komutanıdır. Cumhurbaşkanlığı danışmanları da yine eski kontrgerilla uzman ve generalleri Recai Engin, Hulusi Sayın, Hayri Ündül ve Rüştü Naiboğlu gibileridir. Madenciler kıpırdamaya başlar başlamaz, "işçi-işveren ilişkilerinin, incelenmesi" için işte bu generaller "görevlendirildi". Bunların "görevlerini" nasıl yapacaklarını geçmiş sicillerinden biliyoruz! İşçiler, "Çankaya karanlık tertiplerin yuvası haline geldi" diyorsa, ne kadar haklı olduğu ortadadır. Özellikle Körfez Krizi konusunda bu o kadar açıkça ortaya çıktı ki, Özal'ın kendi seçtiği Gnl. Kur. Başk. N.Torumtay'dan bile planlarını sakladıkları için istifa etti. Kendi hükümetine ve kendisine karşı büyük bir uysallık gösteren meclisi bile devre-

dışı bıraktı. Böyle bir diktatörün halka ve ülkeye yapamayacağı kötülük yoktur. Bir yandan ülkeyi savaşa sürükleyip kan deryası üstünde iktidarını yüzdürmeyi planlarken, bir yandan da işçi hareketine karşı bütün gerici güçleri harekete geçirmeye çalışıyor. Madencilerin grevi başladığından bu yana bu hummalı faaliyetin hızlandığı görülüyor. Madencilerin eyleminin bütün işçilere yayılmasını önlemek için, kendi haramyediler tekkesini, MESS'i harekete geçirdi. MESS işçi hareketine saldırının planlarını içeren broşürler, Sabah gazetesinin verdiği habere göre üç örnek halinde yayınlanan ve muhtemel işçi hareketine karşı madeni eşya işverenlerini uyararak MESS 'şikayet dilekçesi', şikayeti önceden matbu olarak hazırlıyor. Valileri, Emn.Müdürlerini ve diğer ilgilileri "yasadışı gösteri ve toplantı", "yasadışı eylemleri" ve Grevdekilerin grevde olmayanların çalışmasını engelleme, hammadde ve mamul madde giriş çıkışını engelleme" karşı kısırtma yöntemlerini öğretiyor. Yani önceden, önyargılı biçimde, her işçi hareketi yasadışı ilan edilmiş bulunuyor! Bunun gereğini yapmak için, zaten hükümetin valileri ve Emn. Müdürleri hazır durumda-

dır. Madenciler eyleme başlar başlamaz, yalnız demokrasi ve özgürlük isteyen, yalnız savaşa karşı çıkan işçi, köylü, aydın, sanatçı, memur ve gençlik heyecanlanmadı, özellikle ABD emperyalizmini de büyük bir korku ve heyecan sardı. Ankara Büyükelçiliği Çalışma Ateşesi Nicholos Stigliani hemen Zonguldağa koştu. Sendikanın uzlaşma isteyip istemediğini, siyasi partilerin grev karşısındaki tutumunu ve "bu kadar coşkulu genel grev çılgılığı olduğuna göre", sendikanın bu isteği destekleyip desteklemediğini "öğrenmeye gelmiş"miş. Onuq neden bu kadar çok ilgilendiriyormuşsa!

Hükümet ve Özal kaderini ABD'nin kaderiyle birleştirmiş durumdadır. Kendi yönetiminin ülkedeki sıkıntısına yardımcı olmak için, ABD'de körfez krizini sadık "ahbablığının yararına kullanıyor. Türk ordusuna da güvenmiyor artık; Nato Çevik Kuvvetlerini çağırıyor. Bu kararın özellikle Türk-İş'in 3 Ocak'ta "bir günlük işe gitmeme" kararını açıkladığı aynı zamanda resmen duruyulması ilginçtir. Böylece işçilerin itki vermesiyle gelişecek olası bir demokratik halk hareketini savaş bahanesiyle susturmak için, her an provakasyon için kullanabileceği ül-

keyi, Irak'a karşı bir oldu bittiyle savaşa sürüklemenin kışkırtıcı aracını ülkeye getirmektedir. Bu çok açık bir plandır. ANAP Tokat milletvekili T.Sargin bu utanç verici hükümet planını ağzından kaçırıyor. "Savaşa girerken kimse greve izin veremez!"

TISK Başkanı Türk-İş'in bir günlük işe gitmeme eylemini "siyasi" bulmakla birlikte "kişisel olarak" isteklerini destekleyebileceğini belirtiyor, ama arkasından da o gün eyleme katılan işçilerin iki günlük ücretlerinin kesilmesi cezasını açıklıyor.

İKTİDAR İŞÇİ SINIFININ HAKLI MÜCADELESİNE SALDIRIMAK İÇİN EYLEMİN SİYASİ VE İDEOLOJİK OLDUĞU SAFSATASINA SARILIYOR.

Elbette işçiler kendi mücadelelerini Özal'ın, ABD'nin, patronların "ideolojisi" ile yürütmeyeceklerdir. Kendi sınıfsal düşünüş biçimi ve ideolojileriyle yürüteceklerdir. Faşist zulüm altında ezilen insanların elbette kurtulmak için bir siyaseti olacaktır ve olmalıdır. İşçileri, köylüleri, bütün halkı emperyalistlerin keyfi için savaşa süren iktidara karşı, elbette bu insanların kendi canını kurtarmak için bir siyaseti olacaktır! Bitmez tükenmez entrika ve tertiplerle ülkeyi savaşa sürüklemeye çalışan, ülkenin her tarafından işkence ve katliamlar yürüten, emekçilere demokrasi hakkı tanımayan, örütlenme hakkı tanımayan, her türlü halk hareketini polis ve asker gücüyle zorbaca bastıran iktidara karşı işçilerin, köylülerin, bütün emekçilerin bir siyaseti olmamalı mı? Grevlerin, örgütlenme, gösteri ve toplanma haklarının her tarafı düzenbazların ve sömürücü sınıfların keyfine göre düzenlenmiş "siyasi" engel ve sı-

nırlamalarla dolu değil mi? Yıllardır azgın siyasal devlet terörü altında tüm halka ülkeyi cehennem ve zindan yapan iktidara karşı üç-beş kurşunluk ücret artışı ile kurtuluş olmaya çağını, bu iktidardan mutlaka kurtulmak gerektiğini bizzat iktidar öğretiyor! Çünkü faşizmin zorbalığı altında halkın hiç bir şeyi güvencede değildir. Onun için en başta demokrasi insan hakları ve özgürlükler gereklidir. Bunların ekme ve ayakta bidadan daha az değerli olmadığını yıllardır tüm emekçiler görüyor. Maden işçilerinin bunları baş slogan yapması kendiliğinden bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor. Ama hiç kuşkusuz toplumsal deneyimin yarattığı iyi bir bilinç sıçraması da göze çarpıyor. Hükümetin korktuğu budur, 'siyasi' bulunduğu budur. O, 'siyasi' olmayan, kolay güdülebilir kitleler istiyor. Kısacası o yük hayvanı istiyor, insan değil! SHP, DYP ve DSP gibi burjuva partilerinin madencilere sözde "destek" vermesi midir "grevi siyasi" yapan? İşçilerin bunların önderliğinde ya da yanında "siyaset" yapmasından iktidarın korkmadığını, hatta

hoşnut olduğunu biliyoruz. Nitekim el altında, kulislerde omuz omuza emekçileri nasıl aldatacaklarını tartışıyorlar. Kontrgerilla tartışmasında hepsinin suç ortaklığını gördü. Kimi Kıbrıs'ta, kimi Doğu ve G.Doğu'da, kimi de işçilere karşı İstanbul'da, Alevilere karşı Çorum, K.Maraş, Erzincan, Sivas gibi farklı alanlarda kullanılmasını istiyor, ama egemen bir devletin gizli, cinayet ordularına sahip olmasının rezaletine kimse karşı çıkmıyor. En sözde keskin tavır alan Ecevit bile, özenle "sivil uzantıları"yla sınırlamaya ve asıl suçluları özenle korudu, koruyor. Orduya toz kondurmuyor. İktidarın sözcüleri, bakanlar, başbakan ve Özal zaten Zonguldak'a gitmeye ne yüzleri ne de yürekleri var. İşçilerin öfkelerini yatıştırıp "zararsız" hale getirmek için bu uysal muhalefetten başka iyi araç olabilir mi?

Hükümet emekçilerin üzerine cellat, bu burjuva muhalefet de papaz rolü ile gidiyor. Ama elbette bu roller aralarındaki çelişkilere uygun olarak ortaya çıkıyor ve birbirleriyle iktidar mücadelesinde, birbirlerinin hesabını görmede de halk mu-

halefetinden yararlanmak istiyorlar; bu, halk, kendi bağımsız politik gücünü geliştirmediği için çok mümkündür. Ama işçi sınıfı kendisini destekleyenleri greve çeviremez. İşçi sınıfının toplumsal gelişmelerden kendi hesabına yararlanması doğrudur ve bunun bilinçli bağımsız bir beceriyle yürütülmesi çok önemlidir.

Yıllardır iktidara karşı hiç bir varlık göstermeyen, bütün siyasal görevlerini yığınların yatıştırılması ve engellenmesi şeklinde yapan burjuva muhalefet partilerinin madencileri "desteklemeyi" de aynı çerçevede yapıyor. Ecevit, grevin birinci gününde Zonguldak'a gelerek işçilere işverenlerle "diyalog" tavsiyesi çekti. Sorunu basit ücret talebine indirgedi. Yığınların savaş alayhtarı çığlıklarını ve demokrasi taleplerini duymazdan geldi. İnönü, işçiler "destek"le ilgili politik görevler önerince, somut cevaplar vermektan kaçındı. Savaş konusundaki pasif ve bulanık tutumu devam ediyor. Irak dönüşünden sonraki Bütçe görüşmeleri sırasındaki konuşması nispeten olumlu olmakla beraber, sözde kalıyor ve etkili mücadele biçimi almıyor. Hatta açıkça provakatif amacı apaçık belli olan NATO Çevik Kuvvetinin Türkiye'ye çağrılmasını, "Özal'ın macerasını önlemek" için iyi olduğunu bile söyleyebildi! "Maceracı" işbirlikçiler arayan emperyalist NATO, ne zamandan beri emperyalist savaş "maceralarına karşı güvence olmuştur? Nitekim Saddam, İnönü'nün görüşlerini "ABD'ye yakın" bularak reddetti.

Demirel'in desteği ise bütünü sahtedir. Daha eylemin ilk günlerinde Grup Başkan Vekilleri Köksal Toptan "grev bütün Zonguldaklılar için çok tehlikeli olur" diyerek hükümetin

ağızıyla korku aşılama çalıştı. Daha sonra da bu "desteğinin" ne olduğunu kimse anlayamadı. Demirel asla madencileri desteklemez. 1968 Şubat'taki büyük madenci direnişine polis zoru ile gaz bombaları ile saldıran Demirel hükümeti değil miydi? Sarı sendika ağalarıyla işçilerin satışını gerçekleştiren onun hükümetiydi. Şimdi nasıl Özal ve Hükümetin bakanları Zonguldak'a gelmeye cesaret edemiyorlarsa, o zaman da Demirel edemiyordu. İki Bakan işçilerin öfkesinden kendilerini dar Ankara'ya atabilmişlerdi.

Burjuva muhalefet partileri halkın demokratik isteklerine, hükümetin oldu bittici politikalarına karşı "ne yapalım mecliste sayımız yetersiz" diyerek sitem ediyorlar ve halktan "sayılarını" arttırmalarını istiyorlar. Ülkeyi dolduran baskı altında, yoksul ve gırtlığa kadar öfke içinde halkın "sayısı" onlar için bir anlam ifade etmiyor. Bundan öcü gibi korkuyorlar, çünkü o kurulun düzenlerini bozabilir. Ama işçiler şimdi, faşizmi meclis sayılarının değil yığınların gücünün sarsabileceğini gösteriyorlar. İşçiler artık bu sözde muhalefete son veriyor ve halkın demokratik gücünü, muhalefetini ortaya koyuyorlar; ülkede mücadeleciler insan sayısının artırılmasının iktidarın kaderini belirttiğini gösteriyorlar.

ZONGULDAK'DAKİ "HALK HAREKETİ" VE MADENCI EYLEMİ İŞÇİ SINIFI ÖNCÜSÜ VE TÜM DEVRİMCİLER İÇİN DİKKATE DEĞER DERSLER İÇERİYOR.

Zonguldak maden işçilerinin gösterilerini izleyen gazeteciler, "Zonguldak'daki ha-

reketin, grevin ötesinde bir halk hareketine "benzediğini," renga renk giysileri ile bebeller, kadınlar, maden işçileri köy düğünlerini andıran görüntülerle, ekme-karış-özgürlük" pankartları altında Üzümler deresinde, Kordon'da, Kozlu'da toplanarak şehire indiğini ve orada kent renkleriyle karışarak, işçiler, köylüler, memurlar, aydınlar, esnaflar omuz omuza gösteri ve yürüyüş baladığını, olayın tam bir halk hareketi manzarası gösterdiğini yazdılar. Demokrasi mücadelesi "demokrasi karnavalı" havasında yürüyor. Aynı şey, acının öfkeyi biraz daha körüklediği Yeni Çeltik'te de görüldük. Grizu patlamasından sonra yöreyi halk seli tutmuştu. Hükümet büyük korkuya kapıldı ve bölgeye asker yığdı, halkı taci etmeye başladı. Demek ki madencilikte, bugün emekçilerin ruhunu ve bilincini devindiren özel bir yanı vardır. Bu görüntüler, İstanbul, İzmir, Bursa gibi kentlerde pek sık gözükmez. İstihraç, yani maden sanayiinde, emekçilerin kadar birliğini ve ittifakını doğal hale getiren kendine has bir özellik vardır. Bu özellik, yarı-bağımlı, yarı-feodal, geri üretim koşullarına sahip ülkelerde, madenciler, bütün emekçilerin ruhunu etkileme olanağı vermektedir. Madencilik, bu ülkelerde, hemen hemen ilk geniş ücretli-emek kitlesinin toplandığı üretim koludur. Çünkü emperyalistler, henüz iç pazarın yeterince gelişmediği koşullarda daha çok doğal yeraltı kaynaklarını yağmalamakla işe başlarlar. Bu, bizimki gibi ülkelerin tarihinde genel ve tipik bir durumdur.

İstihraç sanayii, sabit-sermaye yatırımı oransal olarak değişen sermayeye göre çok azdır. Sermaye daha çok emeğe yatırılmaktadır. Emek yoğun.

sermaye yatırımları, emeğin bol ve ucuz bulunduğu yerlerde yapılabilir ve çok vahşi bir sömürü ile karakterize olur. İkkel üretim koşullarında bol ve ucuz emek, maden bölgelerindeki köylülerden sağlanır. İşçilerin tamamen tarımdan koparılması emeğin ucuzla ma edilmesi için çok önemlidir. Madencilik ağır, yıpratıcı ve emekçiyi erken sağıdı bırakan bir üretilerdir. Bu bakımdan emeğin kendini yeniden üretmesi sorunu, önemlidir. Ölen, sakat kalan yaşlanan emeğin yerini dolduracak madencilere, bütün emekçilerin ruhunu etkileme olanağı vermektedir. Madencilik, bu ülkelerde, hemen hemen ilk geniş ücretli-emek kitlesinin toplandığı üretim koludur. Çünkü emperyalistler, henüz iç pazarın yeterince gelişmediği koşullarda daha çok doğal yeraltı kaynaklarını yağmalamakla işe başlarlar. Bu, bizimki gibi ülkelerin tarihinde genel ve tipik bir durumdur.

İstihraç sanayii, sabit-sermaye yatırımı oransal olarak değişen sermayeye göre çok azdır. Sermaye daha çok emeğe yatırılmaktadır. Emek-yoğun sermaye yatırımları, emeğin bol ve ucuz bulunduğu yerlerde yapılabilir ve çok vahşi bir sömürü ile karakterize olur. İkkel üretim koşullarında bol ve ucuz emek,

maden bölgelerindeki köylülerden sağlanır. İşçilerin tamamen tarımdan koparılması emeğin ucuzla ma edilmesi için çok önemlidir. Madencilik ağır, yıpratıcı ve emekçiyi erken sağıdı bırakan bir üretilerdir. Bu bakımdan emeğin kendini yeniden üretmesi sorunu, önemlidir. Ölen, sakat kalan yaşlanan emeğin yerini dolduracak madencilerin yetişmesi geniş bir doğal kaynağı gerektiriyor. Çünkü emeğin yaşama süresi düşük, dolayısıyla yenilenme hızı yüksektir. İstihraç sanayindeki değişen-sermaye kitlesi, madenci ailelerinin giyinme, barınma, beslenme ve iyice sınırlandırılmış kültürel giderlerine harcanan para demektir ki bu son tahlilde burjuvazinin sorunudur. Çünkü hiç bir üretim kendi üretici emeğini yeniden üretemezse sistem olarak varlığını sürdüremez. Ama emekçilerin topraktan koparılması yoluyla, burjuvazi bu zorunlu giderden önemli ölçüde kurtulur. Ayrıca yeniden-üretimde hiç bir katkıda bulunmadığı emeği de hoyratça tüketir. İstihraç sanayiindeki emeğin yarı-köylü özelliği, proleter sınıf bilincini zayıflatan bir durumdur da. Öte yanda bütün önemli olumlu bir özelliği de vardır; köylülerin geniş kitlesini yarı-madenci yapı-

yor, kendisiyle ilgili kılıyor ve köylü/madenci ittifakını doğal hale getiriyor. Yine kendisini, madencilik faaliyetine uydurmuş yere ekonomi de, doğal olarak işçilerle ilgili toplumsal kader birliği içindedir.

İstihraç sanayii, bu özelliklerinden dolayı üretim içindeki uzmanlığı köylere de yansıtıyor. Mesela, Çaycuma, Doğaüstü, Şeyhoğlu, Kerimler, Ulubey, Burunkaya köyleri kazmacılarla, Beycuma, Karaman, Kellers, Sapca ve Hikmetoğlu köyleri ise Domuzdamcı'ları ile ünlüdür. Hemen hemen maden çevresindeki bütün köylerde madenci işçiler vardır.

Zonguldak'ın sosyal durumu incelendiğinde, başka bir ilginç özellik de dikkate çekiyor. Zonguldak, ancak Urfa ile kıyaslanabilir derecede sabana dayalı köylü tarımı mevcuttur. Buna karşılık modern tarım araçları son derece sınırlıdır. Zonguldak'ta 30-40 bin civarında saban kullanılıyor. Bu sermaye birikiminin ne kadar yavaş ilerlediğini gösteriyor. Çünkü bütün değerlerin yaratıcısı insan emeğidir; o da taşkömürü ile birlikte dışarıya akıp gidiyor. Bu durum yalnızca madencilerin değil, küçük köylü üreticilerin de sefil bir yaşam sürdürmesine yol açıyor. Zonguldak, ülke eko-

nomisine enerji veren dev gibi bir maden sanayiine ramen ülkenin yoksul yörelerinden biridir.

Hükümetin, "maden zararına işletiliyor" iddiası, işçilerin ekonomik isteklerine karşı, kamuoyunu madencilerin aleyhine çevirmeyi amaçlayan demagojik bir safesatadır. elektrik, petrol ve yeni nükleer reaktörlerin rekabetiyle önemi azaldığı doğrudur. Ama "zarar" ettiği doğru değildir. Taş kömürü, hala ısınmadan sanayiye kadar birçok alanda kullanılan ve aranan bir maddedir. Zonguldak taşkömürü madeninden günde binlerce kamyon kömür akıtılıyor. Tabii ki bu madenden asalakça heybeden gelir elde eden, vurgun vuranlar kağıt üzerinde gözüküyor. Yerel Ereğli Demokrat gazetesi, 44 milyon ton kömürün kaçak olarak satıldığını yazıyor. Daha kim bilir ne vurgunlar dönüyor. Bütün bunlara karşılık yıllardır sabit-sermaye yatırımları, üretimin iyileştirilmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için kayda değer bir harcama yapılmıyor. Kullanılan araçların çoğu Fransız'lardan kalmadır. Kompresörlerin, nakliyat motorlarının, bantların, biletlerin, vinçlerin yaşı "mükellefiyetten" emekli işçilerin yaşı kadar eski! İşçilerin donanımı, kask, maske vs. bile doğru dürüst yok. Kötü çalışma koşulları, yetersiz ücret ve beslenme emekçilerin yaşamını felç ediyor. Madenciler, Türkiye ortalamasının ancak üçte ikisi kadar yaşayabiliyorlar. İşçiler posası çıktıktan sonra ölüyor ve sözde emeklilikte yiyeceği servetler de iktidarlara kalıyor.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, genel olarak istihraç sanayii, özeldir Zonguldak madenlerinde çalışan emekçiler içinde buldukları koşullarda, mücade-

lelerinde emekçilerin ittifak ve kader birliğini görünür ve somut kılmaktadır. Aslında orda somut olarak gözükken genel durumu-muzdur. Zonguldak'ta bütün emekçiler ele le sarsıcı bir etki yaratıyor ve zaferlerini kolaylaştırıyor. Bu, bütün işçilere örnek olmalıdır. Bütün mücadelelerinde tüm emekçileri yanlarına alabilmenin, ittifaklarını nesnelleştirmenin yollarını araştırmalıdır. 1968'de işçiler Zonguldak'taki diğer emekçilerin desteğini sağlayamadıkları için yenilmişlerdi. Aslında bu diğer işçi mücadelelerinde ve diğer halk tabakalarının mücadelelerinde de geçerlidir. Şimdi işçiler yalnız ücret artışıyla ilgili bencil talepler ileri sürmüyor, ayrıca bütün emekçiler için hayati önem taşıyan savaş, demokrasi ve özgürlüğe dönük talepleri de işlediği, hatta haklı olarak öne çıkardığı için, bütün halkın desteğini alıyor ve faşizm karşısında kolay yutulmaz bir lokma haline geliyorlar. Zonguldak maden işçilerinin doğal ortamı, onları belki biraz da raslansal biçimde buna itti, ama bütün emekçi kitlelerin ruhunu, istek ve duygusunu yakaladığı için, kendi eylemini "halk hareketine" dönüştürebildi. Kaldı ki, pek raslansal olduğu söylenemez. Emekçiler için çok önemli olan ve baş slogan haline gelen "savaşa hayır", "insan hakları ve demokrasi", "genel grev", hükümete ve Özal'a karşı kararlı tavır, işçilerin enternasyonalist dayanışmalarına önem vermeleri, grevin örgütlenmesindeki uyanıklık ve eylemlerdeki disiplin önemli bir bilinç sıçramasını da ifade ediyor. Dayanışma gösterilerine katılan "konuk işçi" ve diğer demokartik güçlerle kendi içinde demokrasi, halk demokrasisi ilkesine uygun bir olgunluk ve bilinç taşıması da kayda değer bir durumdur.

Kısacası, Zonguldak madenci grevi çok kritik bir anda başladı. Hem siyasal koşullar bakımından, hem yeni bir işçi dalgası bakımından. Olumsuz siyasal koşullara, faşist baskılara şimdi bir de savaş tehditi eklendi. İşçi eylemi bakımından da önemli bir dönemdir. Hali hazırda 320 bin işçi uyuşmazlık aşamasına gelmiş durumda. Bu, işçi sınıfının hem toplu sözleşmelerin başarısı için, hem de demokrasi mücadelesinde ve savaş felaketinin önlenmesinde, işçilerin toplu davranabilme ve toplumsal muhalefette etkili bir ağırlık koymasını kolaylaştırmaktadır. Zonguldak madencileri bu döneme sınıf olarak nasıl ağırlık konulacağını gösteriyor. Toplu sözleşme dönemleri, hareketi geniş yığınlara yayan bir dönemdir. Ama işçiler, kendi toplumsal eylemini buna bağımlı kılma zaafına düşmemelidirler. Demokrasi, insan hakları, savaşın engellenmesi, en başta işçi sınıfı için gereklidir. Zonguldak madencileri "Çankayanın şişmanı", "faşist uygulamalar, körfez savaşı entrikası, demokrasi" bizi ilgilendirmez deseydi,

grevi salt ücret artışı ve ekonomik sorunlarıyla sınırlasaydı bu kadar destek kazanabilir ve bu kadar başarılı olabilir miydi? Faşizmden, "Çankayanın şişmanı"ndan zarar gören, ama farklı çıkarları bulunan köylü, esnaf, avukat, öğrenci, mühendis, doktor vs. bu kadar büyük bir coşku ile grevi destekleyebilir miydi? Yine ocakların kapatılması tehditini buna dayalı ekonomisi bulunan Zonguldaklılar işçileri desteklemeden boşa çıkarabilirler miydi? Madenciler irticadan savaş tehditine kadar bütün önemli gerici girişimlere karşı tavır aldıkları için eylemleri demokrasi karnavalına dönüştü ve ekonomik çıkarlarını korumaları da kolaylaştı. Madenciler toplu sözleşmeyle istediği ekonomik çıkarı sağladıktan sonra "demokrasi", "savaşa hayır" vs. gibi sloganlardan vazmi geçmeli? Hayır! Yıllardır baskı altında haklarını nasıl kaybettiğini, nasıl bir kölelik ücretiyle çalışmak zorunda kaldığını gören madenciler, böyle yapamaz. Madenciler, "savaşa hayır", "demokrasi" ve "özgürlük sloganlarıyla, yüksek ücret elde etmek için hükümete yığınların talebini şantaj olarak kullanmadı, bunun önemini yıllardır etinde kemiğinde hissettiği için atıyor. Madenciler, yığınların ancak ekonomi lapasıyla kazanılabileceğini sanarlara da iyi bir ders verdi. Elbette ekonomik talepleri verildiğinde bunla ilgili grev sona erecektir, ama başlattığı demokrasi kavgasını sonuna kadar sürdürmeye devam edecektir. Madencilerde bu devrimci ruh mevcuttur.

Madenciler hükümetin "ideolojik/siyasi grev", "solcular için içinde" gibi safesata ve tehditlerine aldırmmalı. O işçileri müttefiklerinden kopartmak, destekleyenleri korkutmak ve arkasından da yalnız kalmış iş-

çileri kolayca ezmenin planını yapıyor! İşçi sınıfının korku ile halledilecek hiç bir işi yoktur! Madenci grevinden kısa süre önce, irtica hareketine karşı ve savaş konusunda özellikle küçük burjuva ve aydın ve üniversite bilim adamlarının tutumunu gördük. Küçük burjuva hareketler küçük küçük parlamalar gösterip söndü. Öyle bir hareket ki, doğrudan gerici politik bir harekete karşı ortaya çıktıkları halde eylemlerine "politik" atıflar yapılmasından adeta korktular. Dahı ada ötesi geleneksel ideolojinin sınırları içinde dönüp durdular; "Atatürk ilke ve inkılapları" namı altında onun gölgesi ve manevi zırhına sığınarak hareket ettiriler. Eylemlerine kimseyi katmadılar, kendi öğrencilerinin bile kendilerini desteklemesinden korktular ve "gölge etmeyin yeter" dediler. Böyle bir hareket başarıya ulaşabilir miydi? Hayır, söndü gitti. Madenciler doğru olanı yaptı, demokrasi kavgasında kendi saflarında da demokratça davrandı ve başarıya doğru her gün yeni kazanılar sağlamakla kalmıyor. Hareket her gün biraz daha yükselerek taleplerini topluma mal ediyor. Türk-İş bir günlük işe gitmeme kararı aldı ve yetersiz de olsa bir yığın demokratik talepler içeren bildiriler yayınladı. Elbette Ş.Yılmaz eylem gününü 3 Ocak'a attığına göre, bu süre içinde hiç olmazsa madenci grevinin belki de sonuçlandırılması sözü almıştır ve böyle bir eylem yapmaktan da, kahramanlık tasladıktan sonra kurtulmuş olacak. Ama işçiler her halükarda, toplu sözleşme dönemleri olsun olmasın, Türk-İş üyesi olsun olmasın, buna bakmadan örgütlenme özgürlüğü, demokratik haklar, faşist baskıların sona erdirilmesi, savaş politikasına son verilmesi, olağanüstü halin tüm ülkede

kaldırılması ve diğer kendi talepleri için hükümete ilk etkili ihtarı vermelidir. Başbakan'ın "mesajı aldı" lafına bakmadan, somut adımları atması istenmeli. Oyalanmaya kalkıştığı takdirde, genel grev dahil yeni mücadele taktiklerini ardı ardına geliştirmelidir. "Tüm ülkede olağanüstü hal", "sıkıyönetim" vs. işçileri korkutmamalıdır. Bundan daha sıkı bundan daha olağanüstü yönetimleri varsa, elbette hakkında söyleyecek, yapacak şeyleri vardır. Zulüm politikasına artık dur demeli ve izin verilmemelidir.

Bütün tedbirlere karşı hükümet ülkeyi bir oldu bittiyle savaşa sokmaya kalkışsasa, bu önünde bütün gericilerinde sonu olmalıdır. Savaşa hayır diyenler, savaşa katılmazlar ve savaş oyunlarını bozarlar. Halk demokrasi istiyor, halk insanca yaşam ve özgürlük istiyor, halk savaşmak istemiyor, savaşa faşist diktatörlüklerini sürdürmek isteyenler istemiyor, halk emperyalistler uğruna kendi kardeşleriyle dövüşmek ve ölmek istemiyor. Halk demokratik, barışçı, emekçilerin aydınlığıyla yücelen bir ülkede yaşamak istiyor.

Bunun için gerekli olan demokartik halk devrimidir; Halk devrim istiyor!

Savaş isteyenler, şeriat düzeni isteyenler, Suudilerin yanına gitsinler, Amerikan generallerinin "çöl ayısı"nın yanına gitsinler, ama mutlaka bu ülkeden gitsinler. Çünkü gerçekten emekçilerin, halkın sabrı artık taşıyor.

İŞÇİLER EL ELE GENEL GREVE!

İŞÇİNİN KATİLİ PATRON-AGA DEVLETİ!

YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

Emperyalist Talan Savaşlarına Karşı, Devrimci Savaşları Geliştir!

Sınıf çelişkilerine bölünmüş bir toplumda, sınıflarüstü bir ideolojiden söz edilemeyeceğine göre, tarihsel ve toplumsal bütün olayların açığa çıkarılması iki ayrı ideoloji bağlamında ele alınmalıdır.

Dün olduğu gibi, bugünde, dünya konjektöründe cereyan eden olaylar karmaşasına damgasını vuran politikalardan biri; kendi bencil menfaatlerini amaçlamış, dünyanın bütün pazarlarının rakipsiz krallığına soyunan emperyalistler ve uşaklarıdır. (Elbette bunlarda her birlik gibi, homojen değil, çelişkilidirler. Ve kendi aralarında dalaşmaktadır.) Diğer taraftan ise, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen bütün emekçiler üzerinde her türlü sömürüyü, baskıyı ve eşitsizliği kaldırmak, insanlığın sömürsüz baskısız ve özgürce bir yaşama kavuşturma misyonunu yüklenmiş proletaryadır.

Geçmişten günümüze kadar süregelen savaşlarda olduğu gibi, bugünkü savaşlarda mutlaka bir sınıfa hizmet etmekte, bir sınıfın çıkarları doğrultusunda yürütülmektedir. Çünkü savaş; politikanın silahlarla yürütülmesidir.

Bugünlerde yine, savaş kavramı ortalıkta sık sık dolaşmaya başladı. Bütün iletişim araçları birinci haber olarak savaştan söz ediyorlar. Ha çıktı ha çıkacak diyorlar. Kimileri 24 saat diye kehanette bulunuyor. Bütün bunları her gün gazete, radyo ve TV'den izleyebiliyoruz.

Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhakıyla birlikte özel olarak Ortado-

ğu'da, genel olarak dünyada savaş rüzgarları estirilmeye başlandı. Genel olarak emperyalistler arası bir dünya savaşı görünürde yok. Ancak Ortadoğu'daki pazar dalaşı tüm emperyalist güçleri ilgilendirmekte ve tüm emperyalist güçler ağızlarını şapırdata şapırdata gözlerini Ortadoğu'ya dikmiş durumdadır. Körfez krizinden etkilenmeyen ülke hemen hemen yok gibi ve bu krizin "çözümü", aslında çözümsüzlüğü için emperyalist güçler çeşitli kararlar almakta ve bu kararlarını kendi

uşakları olan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıflarına da kabul ettirerek onları da bu krizin içine çekmektedirler. Sorunlar öylesine karmaşık bir hal almış durumda ki; çıkar ilişkileri ve o ilişkilerin doğduğu çelişkiler deyim yerinde ise tam bir "arapsaçı"na dönmüş durumda. Dünya işçi sınıfı, ezilen halkları ve ezilen uluslarını her yönüyle ilgilendiren bu sorunu enine boyuna tartışmak ve doğru politikalar belirlemek biz marksistler için kaçınılmaz bir görevdir.

Herşeyden ön-

ce burjuva ve küçük burjuvaların "barışçı"lığına, emperyalizmin ve her türlü gericiğin sahte barış çığıtlıklarına karşıyız. Savaşa değil, haksız, gerici ve emperyalist savaşlara karşıyız. Proletaryanın iktidar savaşına, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve ulusal kurtuluş savaşlarına, yani ilerici, devrimci haklı savaşlardan yanayız. Çünkü haksız savaşları ancak haklı savaşlarımızla ortadan kaldırmalıyız.

Emperyalistler ve uşaklarının çıkarttıkları haksız savaşları; ileri-

ci, devrimci savaşlara dönüştürmek -savaşı iç savaşa çevirmek- biz ML'lerin vazgeçilmez görevidir.

Evet; emperyalist, gerici haksız savaşlara karşıyız. Çünkü bu savaşlar proletaryanın, emekçi halkların çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Bu haksız savaşlar ezilen halklar için, kandır, zulümdür, ölümdür. Aynı zamanda da emperyalist haydutlar için dah çok sömürü, daha çok kar ve çıkar alanlarının emekçilerin sırtından yeniden bölüşülmesidir. Silah tekelinin kasalarını yoksul halkların sömürsünün kat kat arttırılarak doldurulmasıdır. Milyonlarca, on milyonlarca emekçi halkın katledilmesidir. Bu gerici savaşlarda emperyalistler ve onların uşakları, sosyal şövenizmi körükleyerek, dünya proletaryası ve emekçi halklarını birbirlerine düşman etme politikasını en son haddine vardırırlar. "Anavatan savunması" ya da "çıkartlarımızın gerektirdiği" türden içi boş, iki yüzlü politikalar izliyerek bu savaşların sınıfsal özünü "vatan" "millet" nutukları ile gözardı etmeye çalışırlar. Bize düşen görev proletarya enternasyonalizmidir. "Anavatan savunması" safsatasını reddederek, savaşı iç savaşa dönüştürme, proletaryanın örgütlü gücünün temel görevidir. Şiarımız; "ya savaşlar devrimlere yol açar, ya da devrimler savaşları önler" olmalıdır.

Bu çok yönlü sorunu, her yönüyle ele alarak inceleyelim. Öncelikle emperyalist cepheye, iki yanıya (emperyalistler ve onların ülkelerindeki proletarya) emekçi halkların durumu ve proletaryanın üzerine düşen görevler nelerdir.

Günümüzde emperyalizm- özellikle ABD emperyalizmi- her türlü, darbe, saldırı, ve işgalleri kendileri için doğal bir hak olarak görerek, dünyadaki "düzensizlikleri" yeniden "düzenlemeye" çalışırken, haydutlukta hiç bir kural ve sınır tanımamasının en önemli

nedenlerinden biri; "soğuk savaş" denilen emperyalist, sosyal-emperyalist blok arasındaki hegemonya dalaşından, RSE'leri ve uydularının güç kaybederek birkaç adım geri çekilip, ABD ve diğer emperyalistlerle göreceli olarak anlaşmasının verdiği rahatlığın payı büyüktür.

RSE'leri ve uyduları Bürokratik Devlet Kapitalizminin bunaltımını çözemiyerek girdikleri bu çıkmazdan çıkmak için yüzlerinde bir maske olarak taşıdıkları "sosyalist" maskeyi artık gereksiz bir yük olarak görüp, söküp atarak batılı emperyalistlerle geçmişte aralarında çıkan dalaşmaların (çelişkilerin) uzlaşmazlığını "göreceli" olarak yumuşatıp, onlardan yardım almak için kucak açarak; Ve bürokratik devlet kapitalizmi yerine "serbest pazar" "serbest ticaret", "hür teşebbüs"çü politikayı izlemeleri -bu ekonomik yan- diğer yanda da "burjuva demokrasisi", "çok partililik", "ulusların ayrılma hakkı" gibi gelişmelerle -siyasal yan- emperyalistlerle "bütünleşmenin" yolunu tuttular. Dün ABD'nin "kara" dediğine "ak" diyen Rus sosyal emperyalistleri çıkarları bu politikaları gerektiriyordu bugün ABD ile el ele vererek dünya halklarını sömürmenin yolunu tuttular. Farklı bir konu olduğu için bu sorunu daha fazla uzatmayacağız. Kısaca RSE'leri ile ABD emperyalistleri arasındaki uzlaşmaz çelişki, şu yaşadığımız süreçte "göreceli" olarak yumuşamış durumda.

Tabii ki bu; RSE'lerinin pazar dalaşından geri çekildikleri anlamına gelmez. Tam aksine pazarların paylaşımı için emperyalistler arası uzlaşmaz çelişkiler tüm şiddetiyle devam etmektedir. Almanya'ların birleşmesi, Japon emperyalizminin özellikle elektronik alanda dolu dizgin diğer emperyalistlerin pazarlarına el atması, Doğu bloku ülkelerinin yeniden paylaşılmaya çalışılması, RSE'nin Ortadoğu, Latin-Amerika ve uzakdoğu'da pay pe-

şinde koşması ve dünya "patronluğu"na ABD emperyalizmi ile birlikte soyunma çabası, pazar dalaşının tüm şiddetiyle devam ettiğinin en açık göstergeleridir. Dünya "patronluğuna" tek başına soyunma çabası içinde olan ABD emperyalizmi ise bu konuda daha pervasızca davranarak ülkeler işgal etmekte, darbeler düzenlemekte, asker ve silah yığınakları yapmaktadır. Bütün bunlar, emperyalistler arası yeni bir kampaşmayı kaçınılmaz olarak yaratacaktır. Bugünden bu adımların atıldığını rahatlıkla görmekteyiz. Örneğin Rus-Amerikan yakınlaşması, Yine Rus-Çin yakınlaşma çabası, Avrupa emperyalistlerinin ortak hareket etme çabaları vb.

Emperyalistler arası çelişkiler ve çıkar alanlarının yeniden bölüşülmesi mücadelesi yeni kampaşmalara doğru yol alırken, ABD emperyalizmi Irak'ın Kuveyt'i işgal ve sonrada ilhak etmesini bahane ederek, kendi uşaklarının iktidarda olduğu Suudi Arabistan ve sonrada Birleşik Arap Emirliklerine diğer emperyalist devletlerle birlikte başladığı asker ve silah yığınağı halen devam etmektedir. ABD emperyalizmi tam bir haydutlar politikası izliyerek, alçakça yöntemleriyle ezilen uluslara ve dünya halklarına kan kusturmaktadır. ABD emperyalizmi artık işgal, darbe ve saldırı politikalarına gerekçeler gösterme ikiyüzlülüğüne de gerek görmiyerek bu politikalarını hayasızca uygulamaktadır. Düne kadar işgal, darbe ve saldırı politikalarına gerekçe olarak, "dostlarımız-uşaklarımız davet etti", "o yöneticiler, teröristti, halkın düşmanıydı" diyip iki yüzlü politika izlerken bu gün "çıkartlarımız neyi gerektiriyorsa öyle davranırız" diyerek vahşi, haydut, kan emici yüzlerini göstermekte bir sacınca görmüyorlar. Artık "demokrasi", "insan hakları" gibi içi boşaltılmış ama kulağa hoş gelen açıklamalara da gerek görmüyorlar

Daha önce Granada'ya giren amerikan askerleri değil miydi?

Granada meşru hükümetini devirip yerine kendi uşaklarını iktidara getiren ABD değil mi? Panama'da Noriega'yı devirip yerine yine kendi uşaklarını getirip, sanki bir ABD vatandaşıymış gibi Noriega'yı ABD'ye götürüp yargılayan ABD emperyalistleri değil mi? Liberya'ya asker göndererek "ABD ve diğer ülke vatandaşlarını Liberya'dan çıkarıyoruz" diyerek kabileleri birbirlerine düşürüp, binlerce Liberya'lıyı birbirine kırdırarak ABD silah tekellerini dolara boğan bu haydut değil mi? Kore'yi, Vietnam'ı kana bulayan-aynı zamanda unutamıyacağı bir tokat yiyen-yine ABD emperyalistleri değil mi? Bu gün ortadoğuyu bir cephaneliğe çeviren ABD ve diğer emperyalistler değil mi?

RSE'leri ile uşaklarından, reformist burjuva gruplarına kadar hepsinin aynı safta her türlü gericiğinin desteğinde, ABD ve diğer emperyalistlerle aynı ağızdan "dünya barışının sağlanacağı", artık "bölgesel savaşların bile maddi koşulu kalmadı" savsata-ları ve "iyi huylu emperyalizm" masalları azgınlaşarak tüm şiddetle süren paylaşım kavgasını, ezilen uluslar ve dünya halklarının gözünden kaçırmaya yetmedi.

EMPERYALİST ÜLKELERİN PROLETARYASI VE EMEKÇİ HALKLARINA DÜŞEN GÖREV:

Başta ABD proletaryası olmak üzere iştahla gözlerini ortadoğuya diken diğer emperyalist devletler proletaryası ile emekçi halklarına büyük görevler düşmektedir.

ABD proletaryası ve emekçi halkı; Abraham Lincoln'un köleliğe karşı devrimci savaş ruhunu hatırlayarak yönetime ve savaşa karşı gösteriler, boykotlar genel grevler düzenleyip, yönetimdeki haydutları savaştan vazgeçirmek için mücadele etme gibi kaçınılmaz bir görevle karşı karşıyadır. Daha dün bu haydutların daha

fazla sömürüsü için binlerce Vietnam'lı kardeşini öldürmeye gönderilen Amerikan halkının Vietnam'ın acılarını ve hala ülkelerinde rastladıkları savaş gezilerini unutmaları mümkün değil.

Biz Türkiye'li Marksistler size sesleniyoruz!

Dünyadaki sınıf kardeşlerinizle enternasyonalist dayanışma içinde tüm gücünüzle emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltin. Oğlunuzu, kızınızı, eşinizi babanızı ve yakınlarınızı savaşa göndermeyin. Sizin içinizden çıkararak örnek bir davranış gösteren Amerikan ordusunda görevli Jezzy Pettersov'un sesine kulak verin. Üsteğmen "...savaşlar halk için değil, liderler ve kuruluşlara hizmet için çıkarılıyor. ABD'nin ortadoğudaki politikasına karşı çıkıyorum. Petrol fiatlarını düşürmek için savaşmam" diyerek Körfeze gitmeyi reddettiği (1)

Ayrıca bir babanın da mesajı var, Prof. Alen Molnar, George Busch'a yazdığı mektupta şöyle diyor: "...sayın Başkan Irak kendi halkını zehirli gazlarla öldürürken neredeydiniz? Şimdi Hitler dedğiniz Saddam'la ilişkileriniz neden güllük gülistanlık? Oğlum ucuz petrol için mi orada?" (2) diyor.

ABD ve diğer emperyalist devletlerin hakları ayağa kalkın! Haydutlarınıza gereken ders verin. Bütün dünya halkları ve sınıf kardeşleriniz sizden bunu bekliyor. "Birleşmiş Milletler kararlarıdır" gibi gerekçeler hiç kimse için mazeret olamaz. Birleşmiş Milletler günümüzde emperyalistlerin haydut politikalarını onaylattıkları uşakları vasıtasıyla bir bürodur. Hiç bir karar, yaklaşım, tutum gericiğinin ve halkların birbirine kırdırılmasının mazereti olamaz. ABD ve diğer emperyalistleri Saddam'ı iktidardan düşürme noktasında birleştiren neden, onların faşizme ve ilhakçılığa karşı olmasından değil, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist devletle-

rin Kuveyt'in işgali ile "tehlikeye" giren çıkarlarıdır. Kendileri işgal ve ilhakçı olan emperyalistler yalnızca kendi çıkarları doğrultusunda olmayan oluşum ve hareketlerin işgal ve ilhaka yeltenmesine karşıdır. Kuveyt'deki petrol tekellerinin çıkarları için ABD bu kadar "anti-ilhakçı" davranıyor. Saddam ABD uşağı olsaydı bir sorun çıkmayacak, bir iki göstermelik kınama dışında her şey güllük gülistanlık olacaktır.

Saddam yönetimi RSE'leri ile bir takım sorunları olsada, bugüne kadar esas olarak RSE'nin uşağıydı. Saddam'ı önemli ölçüde silahlandırıp ortadoğu halklarının başına diken RSE bugün ABD'nin Irak'a silahlı saldırı planı karşısında -her ne kadar böyle bir saldırıya taraf olmadığını belirtiyorsa da- kayıtsız kalmaktadır. Bu tutumuyla RSE iki yüzlü politika izlemektedir. Bir yandan ABD ve diğer emperyalist devletlerin yığınağına ses çıkarmazken diğer taraftan da dil ucuyla da olsa silahlı saldırıya "karşı" olduğunu açıklamaktadır. Böylece iki tarafa da şirin görünmeye çalışarak Irak'ı hemen kolayca kaptırmak ve ortadoğu üzerindeki yeni pazarlıklarda Irak'ı elinde bir koz olarak tutma çabasıdadır.

IRAK-KUVEYT ANLAŞMAZLIĞININ TARİHSEL GELİŞİMİ:

Bu sorunun daha iyi anlaşılabilmesi için uzun uzadıya tarihsel olayları anlatmak yerine kısaca bugünkü sorunun temelini teşkil eden Irak-Kuweyt anlaşmazlığına tarihsel gelişimi içinde kısaca değinmek gerekiyor.

Birinci emperyalist savaşta çıkar alanları yeniden bölüşülürken, Osmanlı İmparatorluğunun egemenliği altında olan şimdiki Arap ülkelerinin bir çoğu bu paylaşımından sonra İngilizlerin elinde kaldı. İngiltere uzun süre egemenliği altında tuttuğu bu toprakları şehlik, emirlik, sultanlık gibi feodal gerici yapıların oluşturdu-

ğu küçük parçalara bölerek kendisine bağlı devletler haline getirdi. Emperyalistlerin böl parçala yönet politikasına uygun olarak, sınırları çetvelle çizilmiş gibi kendilerine bağımlı devletler kurma yalnız Araplar için değil, bu politika Afrika'da da aynen uygulanmıştır.

Buharlı makinenin yerini dizel motorlarının almasıyla birlikte petrolün önemi büyük ölçüde arttı. Petrolün öneminin artması özellikle Arap ülkelerinde paylaşımın alçakça, insafsızca gerçekleşmesine neden oldu. Osmanlı denetimi altındaki bu toprakları, askeri güçle, entrikalarla ve uşaklarının yardımıyla ele geçiren İngilizler Arap ulusunu parçalayarak kendilerine bağlı uşak devletler yarattılar. Osmanlı yönetimi altında bir ilçe olan Kuveyt, Basra iline bağlı stratejik önemi olan bir limankentiydi. 1914 yılında resmen İngilizlerin denetimine geçen Kuveyt'in 1930'lu yıllarda petrolün bulunması ile birlikte önemide artıyor. Önce İngiliz tekeli British oil company daha sonra ABD petrol te-

keli Gulf oil company ve bu iki tekelin birleşmesi ile kurulan "Kuveyt oil Company" çıkarları doğrultusunda, uşak El-sabah sülalesinin iktidarda olduğu bütün petrol tekellerinin gözbebeği durumuna geliyor Kuveyt.

1960'lara doğru İngiltere'den "bağımsızlığın" alan Kuveyt, kendi toprakları olduğu gerekçesi ile Irak tarafından tanınmıyor. 1961'de de hiç bir pratik girişimde bulunmadan Kuveyt'i ilhak ettiğini General Kasım tarafından dünyaya ilan ediyor ve İngilizlerin Körfeze asker çıkarması ile bu girişiminden vazgeçiyor.

Ve 1990 Ağustos'unda Irak'ın Kuveyt'i önce işgal arkasından da ilhak etmesi ile Birleşmiş Milletlerin ambargo, ABD'nin baskısıyla abluka kararları ve ABD'nin başını çektiği, büyük gücünü oluşturduğu asker ve silah sevkiyatı, Suudi Arabistan ve BAE topraklarında yığınak haline getirilerek, Arap halklarını birbirine kırdırma ve petrol vurgunlarının ince politikaları sahneye konmuş oldu.

T.C.'NİN İZLEDİĞİ POLİTİKA VE MARKSİST TAVİR:

Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhakiyla birlikte, Özal nezdinde bütünleşen T.C.'nin Ortadoğu ve Körfez politikası, emperyalistlerin bile beklemediği ölçüde aşağılayıcı ve uşak bir politikadır. Bir taraftan Birleşmiş Milletler kararlarını ağızından düşürmeyen hükümet ve hükümetin tek söz sahibi Amerikan uşağı faşist komprador patron-ağa'ların temsilcisi Özal, diğer taraftan, daha bu kararları tartışma aşamasında iken, Irak'a hemen ambargoyu uygulayıp petrol boru hattını keserek, batının özellikle ABD'nin azerinini alarak, ne kadar doğru -siz uşak anlayın- yolda olduğunu (!) göstermiştir. Hemen ardından da savaş hali hükümleri, ülkeye yabancı asker gelmesi, yabancı ülkelere asker gönderme yetkisini veren kararları meclisten geçirerek, ABD hizmetinde savaşa hazır ve nazır beklemektedir.

Dün "Sovyet" tehdidi var gerekçesiyle batının ve ABD'nin en sağlam müttefiği olduğunu haykırarak "...stratejik önemimiz büyüktü", "Bize her türlü yardım yapılmalı", "AET'ye girmeliyiz" diyerek uşakça yaltaklanıp, "Sovyetler" ve Doğu Avrupada'ki "açılımlardan" dolayı tehdidin ortadan kalktığına üzülerek, batıya önemlerinin devam ettiğini anlatmak için bin bir dereden su getirmenin çabası içindeyken. Bugün tam birleş kargasını andırırçasına, "...Bakin işte önemimiz hala artarak devam ediyor", "Saddam batının ve ABD'nin Ortadoğudaki çıkarları için tehlikeli" şeklindeki politikalarla, ABD'nin Ortadoğuda, İsrail'den başka bir jandarmaya daha ihtiyacı varsa -ki her zaman vardır- o da biz olalım... diyerek, telefon avizelerine yapışmakta, feryad-ı figan içinde sağa sola koşturup durmaktadır. Özal ve tam destekçisi ANAP'ın ABD uşaklığı tescilli iken, uşaklarını ispatlamaya çalışma gayretleri mi-zah dergilerine malzeme üreten

bir komediye dönüşmüştür.

Dün DP iktidarı, ABD'nin çıkarları için çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın evlatlarını Kore halkına karşı savaşa sürerek, Kore ve Türkiye emekçilerini birbirine kırdırarak, Nato'ya girme uğruna emekçi halkları birbirine düşman etmişti. Bugün aynı tezgah bir başka şekilde tekrar kurularak, bir taraftan ABD ve diğer emperyalistlerin, petrol vurgunlarınınin faturası çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ödetilmek istenirken, diğer taraftan da ML'lerin önderliğinde gelişen gerilla savaşı ile ulusal temelde verilen gerilla savaşını bastırmanın sinsice hesapları yapılmaktadır. Gelişen sınıf mücadelesi ile ulusal mücadeleyi körfez krizi ile perdeleyip, katliamlarla kana boğarak (bugünde uyguluyorlar) bir on yıl daha kazanmak faşist diktatörlüğün hayallerini süslemektedir.

T.C.'nin ABD'nin çıkarlarını koruma, sınıfsal ve ulusal mücadeleyi kanla boğma hesapları dışında, bu savaşla kar hanesine yazmayı umduğu iki önemli nedeni daha var.

1- Bir türlü vaz geçemedikleri Musul Kerkük'ü topraklarına katma (emperyalistlerin bunlara toprak değil kemik atacağı bugünden bellidir) hevesleri,

3- Kraldan fazla kralcı davranarak AET'nin kapılarını aralamaya çalışmak.

Dün İngiliz emperyalistleri nasıl sömürgelerindeki halkları kendi çıkarları için Gelibolu'ya, Çanakkale'ye gönderip, on binlerce Anzakı ve çeşitli milliyetlerden halkımızı birbirine kırdırıyorsa, bugün de ABD yine aynı "amaç", aynı "yüce çıkar" uğruna müttefiklerinden -yarı sömürgelerinden- T.C.'den Ortadoğuya asker gönderip, anzakı olmasını istemektedir. Dün İngiliz çıkarları için Avusturyalı, Yeni Zelendalı anzakılara verilen rol ile bugün halkımıza verilmek istenen rol özde de biçimde de aynıdır.

T.C.'nin savaş politikası, "birleşmiş milletler kararları çıkmalı"

şeklindeki göstermelik itirazlara rağmen, muhalefet tarafından da onaylanmaktadır. Bugün iki yüzlü politika izliyerek, savaşa karşıymış gibi görünmeye çalışmalarının nedeni hükümet olamamalarından kaynaklanmaktadır. ABD ve diğer emperyalist güçlerin uşağı düzen partilerinin tavırlarındaki belirleyici etken, kimlik sorunu ile ilgili değil, devlet politikaları oluşturulurken, hepsini aynı noktada birleştiren nedenin temelinde ekonomik ve siyasal bağımlılık yatmaktadır.

İstisnai olarak emperyalist efendiye "karşı çıkıldığı" olur ama bu geçicidir, uzlaşma-anlaşma-üşaklık esastır. Yine ik yüzlü politikalarından biride; geçenlerde Meclis'ten geçirilen ve "yabancı ülkelerin ülkemize asker göndermesi, yabancı topraklara asker gönderme..." ile ilgili kanun. Ülkemizde sanki yabancı asker yokmuş gibi davranılıyor. Amerikan üsleri, Amerikan askerleri yabancı değil mi? Üstelik bu üslere girmeninde olanağı yok; her şey ABD'lilerin yönetim ve denetiminde. İşte faşist diktatörlüğün demagojisi, iki yüzlülüğü ve alçaklığından biri daha...

Emperyalist haydutlardan bir adım önde gitme çabası içindeki faşist komprador patron-ağa devletinin temsilcisi Özal; kraldan çok kralcı kesilmekte. Adeta anesinin etkileri arasına saklanarak, komşu çocuğuna saldırı yapmaya çalışan yaramaz çocukları anımsatıyor. Biraz daha "İlgi", biraz daha "hibe", biraz daha "yardım" almak için gözünü kırpmadan savaşa girmek, bir yanıyla da savaş kıskırtıcılığı yapmak gibi misyonlar yüklenmiş durumda. Ve bakın bunu neyle açıklıyor Özal; "...aktif politika izliyerek çevremizde gelişen olaylara sessiz kalmamalıyız; aktif politika yapıyoruz; bütün dünya bizden bahsediyor e bizi taktikle karşıyorlar..." İşte Özal'ın mantığı. Yani emperyalistler ve onların uşaklarınınin pohpohlaması ve desteği yeterli, onun için önemli olan bu.

Sırtına taşımayacağı yükü vurmak için kurnaz köylünün eşeğini kandırmada kullandığı yöntem; yükten önce eşeğin önüne bir tutam ot atması. Oysa o yükün altında ezilmekte kaçınılmaz gibi, bir tutam ot'a değer mi? Ne yaparsın, bazı eşekler için günümüzde de-ğiyor işte.

Parlamento'da "muhalefet" olan düzen partileri dışında, birde parlamento dışında "muhalefet" olma iddiasındaki, "Sosyalist Parti"nin "doğal önderi" Doğu Perinçek'in körfez krizi ile ilgili Yüz Yıl dergisinde çıkan "sol" yaftalı, ibret belgesi olabilecek nitelikteki karşı-devrimci düşünceleri var. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da Marksizm cilası ile kamufle edilmiş karşı devrimci düşünceler pazarlayan Bay Perinçek'e cevap vermek ve marksistlerin ilhaklar ve ulusların birleşmesine ilişkin bakış açısını ortaya koymak gerekiyor.

Günümüzde revizyonist, oportünist ve her türden anti-ML akımlar, ellerinden geldiğince, dillerinin döndüğünce, savundukları sınıf çıkarları gereğince ML'yi çarpıtmanın, revize etmenin bin bir türlü yolunu bulmanın büyük bir gayreti içindedirler.

Proletarya ve emekçi halkın iktidar savaşımında, revizyonist oportünist, her türden anti-ML akıma karşı amansız bir mücadele vererek, ML'nin saflığını korumak kaçınılmaz bir görevdir. Mücadelenin bu yönünü, eksik bırakmak, iktidara giden yolu, pusularla, engellerle, mayınlarla döşemek ve süreçte bu engellerden birine çarparak devrilmek kaçınılmaz olur. Onun için Bay Perinçek'e cevap vermek bize düşüyor.

Söz konusu yazısına şöyle başlıyor Perinçek. "...Öncelikle şunu saptamak gerekir. Bu olayda bazı milletlerarası ilişkilere göre düşünmek yanlış olur."(3) Milletlerarası ilişkilere göre düşünmek yanlış olur şeklindeki tespiti katılıyoruz. Ancak neye göre düşünmek gerektiği, ilkele-

rin ne olacağı gibi can alıcı noktayı nedense es geçiyor. Her zaman karşı-devrimci düşüncelerini, marksizmden çarpıtmalar yaparak süsleme becerisini gösteren Bay Perinçek, galiba bu sefer malzeme bulmakta zorluk çekmiş olacak ki, sorunun bu yönüne hiç değinmiyor. Devamla "Çünkü o ilkelerin uygulanması için, ülke gibi, millet gibi bazı kavramların var olması gerekir. "Kuveyt'lilerin üzerinde yaşadıkları toprakların, Kuveyt'liler için ülke olamayacağını söylediğine göre, Kuveyt'lilerin üzerinde yaşadıkları topraklara ülkem diyebilmesi için ne yapması gerekiyordu acaba? Bunun ölçütü nedir. Ayrıca Kuveyt'liler millet değil derken, millet olmak için gereken şartlardan hangisini bir arada bulundurup, bulundurmadıklarını neden açıklayamıyorsun? Ama biz açıkliyalım. Kuveyt'liler ulusal azınlık bir milliyettir. Emperyalistlerce parçalanmış Arap ulusunun bir parçasıdır. Arap ulusunun kendisi değil ama onun bir parçasıdır. Ancak bir tarihsel süreç içinde ayrı kalan aynı milletin parçaları, farklı gelişmeler göstererek, farklı uluslar olarak ortaya çıkarlar. Çünkü; ne aynı toprak, ne aynı kültür, ne aynı iktisadi yaşam birliği olmadıktan sonra, doğal olarak, farklı uluslaşma da kaçınılmaz olur.

Bay Perinçek devam ediyor. "İkinci soruna emperyalizm, özellikle de ABD emperyalizmine karşı mücadele açısından bakmak gerekir." (4) Doğru. Ama yarım kalmış bir doğru. Soruna sadece emperyalizme "karşı" olması açısından bakmak yetmiyor. Birde o karşı çıkanlar hangi sınıfı temsil ediyor, bu da madalyonun diğer yüzü. Bu konuda Lenin'den bir alıntı yapalım. Bakalım, emperyalizme karşı olmak yetiyormuymuş. "Eğer sosyalizme ihanet etmek istemiyorsan, başlıca düşmanımız olan büyük devletlerin burjuvazisine karşı her türlü ayaklanmayı desteklemeliyiz. Yeterki bu ayaklanma gerici sınıfın

bir ayaklanması olmasın. (5) Ortadoğunun kendisine özgü hashas yapısından dolayı, bir takım bağımlı ülkelerin kısmen emperyalizmden "bağımsız" davranabilme ve efendi değiştirebilme, biraz daha rahat hareket etme imkanına sahip olmaları, ortadoğudaki faşist ve gerici devletlerin emperyalizme bağımlı uşak devletler olduğu gerçeğini değiştirmez. Yaşadığımız tarihsel süreçte komprador burjuvazi ve toprak ağalığınınin faşist diktatörlükleri, bir yerlere (emperyalizme) dayanmadan, bağlanmadan, ayakta kalamıyor. Faşist Saddam'ın daha önce olduğu gibi, emperyalist devletlerden birinin kucagina oturmayacağını söylemek mümkün değil. Onun için Irak faşist diktatörlüğü gibi, eli kanlı bir yönetimi desteklemek Marksistler için söz konusu olamaz. Bugün Ortadoğuda temel sorun, ABD ve diğer emperyalistlerin, askeri, silah yığınağı ve savaş çığırkanlığıdır. ABD ve tüm emperyalist güçlerin Ortadoğudan çekilmesi için bölge halklarının mücadele etmesi kaçınılmaz bir görevdir. Ancak bu mücadelenin merkezine faşist Saddam ve bölgedeki diğer uşak yönetimleri güçlendirme görevini koymak, Marksistlerin tavrı değil, tamda size uyan karşı devrimi bir tavır olur Bay Perinçek. Siz bu tavrınızla Irak proletaryası ve ezilen halkı ile ulusal mücadele veren güçlerin karşısında Saddam'ın yanında yerinizi alırken, biz Irak proletaryası ve ezilen halkı ile Irak'ta mücadele eden ulusal güçleri destekliyoruz.

Bay Perinçek devam ediyor. "Emperyalizm birinci dünya savaşı öncesinde, savaşta ve sonrasında Ortadoğu'yu paylaştı. Burada halkların kendi ülkelerini kurmalarına, milletlerin devlet olarak örgütlenmelerine izin vermedi. Ortadoğu'da bugünkü Araplararası sınırları emperyalistler çizdi. Bunlar yapay sınırlardır. Milletlere göre ve milletlerin iradeleriyle belirlenmiş sınırlar değil.

Bu sınırlar ancak emperyalizme karşı savunulur. (6)

Yapmayın Bay Perinçek. Bu kadar komedi olmaz. Emperyalistlerin sınırları belirlemesi yalnızca Araplara özgü bir durum mu? Hangi ülkelerin sınırlarını emperyalistler belirlemedi ki? Hangi ulusa sınırlarını siz belirleyin diye sordular ki? Afrika'da baştan sona tüm ülkelerin sınırları çetvelle çizilmiş gibidir. emperyalistler bunu yaparken, Afrika'daki uluslara mı sordular? Hayır. Objektif gerçekleri subjektif niyetlerinizle karıştırırsanız, böyle garip sonuçlara varırsınız. Size göre, bu sınırları emperyalistler çizdi. Kabul etmiyorum diyen, Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkeleri, birleşme adına birbirlerine girmeli, güçlü olan güçsüzü yutmalı, öyle mi? Aferin bay Perinçek. Kedi oldun olalı ilk kez bir fare yakalıyorsun, aman bırakma.

Sınırların ortadan kaldırılması görevi, tek ve sonuna kadar devrimci sınıf olan proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Altın çağla birlikte tüm sınıflar ve sınırlar ortadan kalkacak ve insanlık gerçek özgürlüğüne ancak o zaman ulaşmış olacak. Yoksa bugün kalkıp, "bunlarda sınır mı? emperyalistler çizmiş tanımiyorum." demek, ne idüğü belirsiz, pratikte hiç bir değeri olmayan, içi boş gevezelikten öteye gitmez. Sosyalist devletlerde, Halk cumhuriyetlerinde de sınırlar vardır. Sınır sorunu, sınıflar ve sömürü oldukça var olacaktır. Arap ulusu için geniş anlamıyla ülke sayılması gereken, Arabistan yarımadası, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı tek tek devletler yokmuş gibi farzedip, ülke-devlet, ulus-halk kavramlarını karıştırıp, içi boş gevezeliklerle sınırlar değiştirmek mümkün değil Bay Perinçek.

Bay Perinçek ne diyor? "Bugün Kuzey-Güney, yani emperyalizm-ezilen dünya gelişmesinin ön plana çıktığı koşullarda, Arapların birleşmesi şu anlama gelir. Ezilen dünyanın güçlenme-

si, emperyalizmin zayıflaması, özellikle ABD'nin zayıflaması, dünyanın gelişmelerinin çözümünde mesafe alınması, net olarak saptanmalıdır. Arapların birleşmesi yönündeki her gelişme ezilen dünyanın yararına"dır." (7) Daha açık bir ifade kullansaydın kimse seni yadırgamazdı Bay Perinçek. Bu teorilerin ne olduğunu bilmiyen var mı? Karşı-devrimci üç dünya teorisinin uygun bir dille ifadesinden başka bir şey değil bu anlattığın masal. Bir yanda ABD ve diğer empedryalistler kuzey -ki küredeki mazlum ulusları ve ezilen halkları nereye koyduğun belli değil- diğer yanda da güney. Ve kuzeye karşı gelişen her harekette sınıfsal niteliğine bakılmaksızın, proletarya ve ezilen halkların bağımsız politikası bir kenara itilerek desteklenmeli. öyle mi? Anti-emperyalist olmak başka şey, anti-emperyalist olmadığı halde, çıkarları gereği geçici olarak emperyalizme tavır almak bir başka şeydir. Bunları birbirine karıştırmamak gerekir. Emperyalizmin karşı çıktığı her hareket, mutlaka anti-emperyalist farzedilerek desteklenmez. Bir hareketin niteliğini belirlemede esas etken, emperyalizme karşı geçici tavrı değil, sınıfsal niteliğidir.

Örnek mi? 1974 Kıbrık harekati. Emperyalistler karşı çıktılar. Ambargo uyguladılar. Sırf emperyalistler karşı çıktı diye desteklenmesi Marksistler için söz konusu olmadi. Olamazdı da. Yani emperyalistlerin karşı çıktığı bir hareket olmasına rağmen anti-emperyalist değildi.

"Sadece Arapların birleşmesi emperyalizmi zayıflatır." gibi muğlak ifadeler yerine, nasıl bir birleşme emperyalizmi zayıflatır? Birleşmeden ne anlıyoruz? Hangi birleşmeleri destekliyoruz? Bu sorular proletaryanın ve proleter enternasyonalizmin ilkeleri esas alınarak cevalanabilir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizmi zayıflatan darbeler emperyalist zin-

dirin en zayıf noktasına vurulacak darbelerle sağlanır. Buda demokratik halk iktidarı, ulusal kurtuluş mücadeleleri ve sosyalist devrimlerle olacaktır. Böylece emperyalizmin zayıf halkaları olan, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin topraklarının emperyalizmin sömürü açısından kurtulmasıyla, dünya proletaryası ve ezilen halkları güçlenirken, emperyalizm zayıflıyacaktır.

Biz ister ulusların birleşmesi olsun, ister parçalanmış ulusların birleşmesi olsun, birleşmelerde gönüllü birliği temel alır ve bu ilkedden asla vazgeçmeyiz. Irak'ın, Kuveyt'i işgal ve ilhakının Arap ulusunun birleşmesine yönelik olduğunu sen söylüyorsun Bay Perinçek. Bu sadece senin uydurmandır. Saddam'ı desteklemenin gerekçesi yapılmak için uydurulmuş bir yalandır. Çünkü Saddam Arap ulusunun birleşmesi için işgal ve ilhak yaptığını söylemiyor. -Söylesede biz buna karşıyız. Tam tersine "Kuveyt bizim toprağımızdır" diyor. Saddam ne Arapların birliğini istediği için ne de emperyalizme karşı olduğu için değil, topraklarını genişletmek, petrole el koyup palazlanmak ve daha uzun süre iktidarda kalmak için Kueyt'i ilhak etmiştir. Nedeni ne olursa olsun hiç bir gerekçe işgal ve ilhakin mazereti olamaz. Her türlü işgal ve ilhaka karşıyız. ML bize bunu öğretti. Onun için işgal ve ilhaka gerekçeler bularak, Irak halkından, bu işgali ve ilhaki desteklemesini ve Kuveyt halkını ezerek, sosyal şövenizme teşvik etmesini istemek bizim görevimiz değil.

Bakin Lenin bu konuda ne diyor. "İlhak edilmiş bölgelerin ayaklanmasını desteklemeyi red etmekle biz nesnel olarak ilhakçı durumuna düşeriz. Proletarya özellikle doğan toplumsal devrimin çağı olan "emperyalizm çağında" ilhak edilmiş bölgelerin ayaklanmasını bugün olanca gücüyle destekleyecektir ki, yarın ya da aynı anda, bu ayaklanma yüzünden zayıflamış bulunan

"büyük" deletin burjuvazisine karşı saldırıya geçebilsin.(8) Bugün Irak proletaryasına ve ezilen halkına düşen görev, ilhak edilmiş bölgenin halkına ayaklanması için yardım ederek, ve böylece zayıflayan Saddam'ın yenilgisini kolaylaştırıp gerçek anlamda gönüllü bir birliğin yolunu açma görevidir. Biz böyle bir birlikten yana olacağız ve bu birliği destekleriz.

Kuveyt "yemliktir, kekliktir" Demirel'in deyimiyile "kızarmış bildiricidir" şeklindeki yakıştırmalar, sorunun özünü karartarak, nüfus oranları az olduğu için, bir ulusa ezilmeyi, horlanmayı, topraklarının ilhak edilmesini reva görüp, hakaret etmeye kadar götürür.

Üretim ilişkilerinin gelişmesinin önünde engel olan üst yapıda ABD uşağı emirlik yönetiminin olmasına duyulan tepkinin, bir halkın yurdunun işgal, ilhak ve talan edilmesine göz yummanın gerekçesi yapılması Marksistlerce kabul edilemez.

Bu sorunun daha iyi kavranması için, Lenin'in 17 Ekim Devriminden sonra, geri üretim ilişkilerinin hakim olduğu Kırgız, Özbek, Tacik ve Türkmen'lere ilişkin yaklaşımı bize yol gösterici olmalıdır. Lenin, Buharinle tartışmalarında bu soruna hiç bir yoruma yer bırakmayacak şekilde açıklık getirmiştir. "Bugüne dek mollaların etkisi altında kalması, Kırgızlar, Özbekler, Tacikler, Türmenlerle ilgili ne yapabiliriz? Orada, Rusya'da papazlar hakkında uzun bir deneyime sahip olan halk, onları devirmemize yardım etti. Ama genede medeni nikah kararının ne kadar zayıf olduğunu biliyorsunuz. Biz sözünü ettiğim halklara yaklaşp onları sömürleri devireceğimizi söyleyebilir miyiz? Bunu yapamayız. Çünkü bu insanlar tamamen mollalarına bağımlıdır. Bu durumda söz konusu ulus gelişinceye, proletaryanın burjuva öğelerden kaçınılmaz farklılaşması gerçekleşinceye dek beklemek zorundayız."(9)

Bay Perinçek'in birleşme adı-

na hararetle savunduğu ilhakdan Lenin'in ne anladığına da bakmak gerekiyor. "Genel olarak demokratların özel olarak emekçi sınıfların adalet anlayışına uygun biçimde, hükümet, büyük yada güçlü bir devlet tarafından, küçük yada zayıf bir ulusun, açık, belirgin ve isteğe bağlı onayı olmaksızın ilhak edilmesini, bu zorla ilhak ne zaman yapılırsa yapılsın, sözü geçen devlet tarafından, zorla ilhak edilen ya da sınırları içinde zorla tutulan ulusun gelişme düzeyi yada gerilik derecesi ne olursa olsun ve son olarak o ulus Avrupa'da yada uzakta deniz aşırı bir yerde bulunsun, bulunmasın, bu yabancı toprakların ilhakı yada gaspedilmesi diye kabul etmektedir."(10) Lenin bununla da yetinmeyerek, "Biz birileri ile çoğunluğun gönüllü seçimiyle değil de bir kralın veya hükümetin kararı ile birleşen her ulus, ilhak edilmiş bir ulustur diyoruz. İlhakları kınama her ulusa ayrı bir devlet kurma ya da dilettiği uluslarla birlikte yaşama hakkının verilmesi demektir. Bu yanıt sınıf bilinci olan her işçi için açık bir yanittir." (11) diyor. Lenin'in bakış açısıyla bugünkü soruna bakınca ne çıkar ortaya? Arap ulusunun bir parçası olan Kuveyt'in "birleşme" adına, falan tarihte bizim topraklarımızı diye, zorla işgal ve ilhak edilmesinin Marksizm adına savunulamayacağı çıkar ortaya. Lenin ilhakı sadece bir ülkenin topraklarına silah zoruyla giderek, o ülkeyi kendi topraklarına katma olarak almıyor. Ulusun çoğunluca kabul edilmeyen, kral yada hükümet kararlarıyla sağlanan birleşmenin de ilhak olduğunu açık bir dille ifade ediyor. Sorunu, Sultanlık, Şeyhlik, Emirlik, Krallık biçimiyle ele alıp, bunlar gerici feodal, onun için birileri bunları devirmeli şeklindeki yaklaşımlar, mantığın sağduyunun ötesindedir. Çünkü bunları devirmesi gereken güç kendi ülkelerinin proletaryası ve emekçi halklarıdır. Bu devrimde üretim ilişkilerinin geli-

mesiyle olgunlaşacaktır.

Bay Perinçek tarih dersi ericesine(!) devam ediyor. "Avrupayı alalım. Avrupa nasıl birleşti. Bunları da varolan prensliklerden birinin güçlenmesi ve diğerlerini gereğinde zor uygulayarak kanatları altına alması birleştirdi" Almanların Purusyası olurda, Arapların Purusyası olmaz mı? Araplarında Almanlar ve İtalyan'lar gibi birleşmeye hakları yok mudur? Vardır." (12)

Perinçek tamda bu noktada zırvalıyor. Öyle bir zırvalamaki, basit burjuva tarihçileri bile böyle bir yanığı içine düşmüyorlar.

İki tarihsel süreci alır, birbirine benzetmeye çalışır ve bir takım sonuçlar çıkarmaya kalkarsanız, sonuçta ortaya böyle ilginç teoriler çıkar ve siz yeni Amerika'lar keşfetmenin hayaline kapılırsınız. Almanya ile İtalya'nın birlik oluşturma süreci ile günümüzde ulusların birliği süreci, hem öz hem biçim yönünden tamamen birbirinden farklıdır. Almanya'nın birlik oluşturduğu tarihsel süreç, burjuva demokratik devrimleri süreciydi. Burjuvazinin feodalizmin bağrından çıktığı, devrimci olduğu, ilerici üretim ilişkilerini temsil ettiği bir süreçti. Ve bundan dolayıdır ki Bismark, Garibaldi vb. hareketler ilerici ve devrimci hareketlerdi. Ve o çağ burjuva demokratik devrimleri çağıydı. Taki 1871 Paris Komününde proletarya tarih sahnesine çıkıp, kendiliğinden bir sınıf olma yerine, kendisi için sınıf olma, ve iktidarı alma savaşımına kadarki süreçte bu devrimci görevi burjuvazi yüklenmişti. Paris komününün vahşice kanla zulümle bastırılması ile birlikte, burjuvazi gericileşti ve 1917 Ekim Devrimle birlikte artık derimci barutunu tüketmiş, gerici faşist ve emperyalist karaktere bürünmüştür. Çağ emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak değişmiş, bundan sonraki devrimlerde tek ve sonuna kadar devrimci olan proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir.

Özetlersek; 1- Çağ değişmiştir. 2- Burjuvazi derimci misyonunu yitirmiştir. 3- Burjuva demokratik devrimleri dönemi kapanmıştır. 4- Sosyalist devrimler, demokratik halk devrimleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri başlamıştır. 5- Tek ve sonuna kadar devrimi sınıf olan proletarya tarih sahnesine çıkmıştır. Onun için ayrı ulusların birliğini de, parçalanmış ulusların birliğini de çözümlenecek olan sınıf proletaryadır. Bunu söylemekle, ulusal mücadelelere karşı çıktığımız gibi bir sonuca varılamaz. Devrimci öz taşıdığı, emperyalizm ve uşaklarına darbe vurduğu ölçüde bu hareketleri destekleriz. Ama çağımızda proletarya önderliğinde olmayan hareketler yaşanan süreçte, şu veya bu emperyalist gücün kucağına düştüğünde bir gerçek. Onun içindirki proletarya önderliğinde verilen mücadeleler bizim için esas olmalıdır.

Bay Perinçek Almanya, İtalya birliğini örnek vermekle, tarihsel olarak bir karmaşa yaratarak, tarihi tersine döndürme ve sondan başlayarak başa doğru okuma gayreti içindedir. Bunuda körfez krizi Araplarla ilgili olduğu ve Arapça tersten okunduğu için değil savunduğu karşı devrimci düşünceleri doğrulamaya çalışırken, geçmişten beri uyguladığı her ip-te oynayan cambaz numaralarını andıran "sosyalist"liğinden kaynaklanmaktadır.

Marksistler Arapların Purusyasını isteme gibi tarihsel bir saçmalık yerine, proletaryanın önderliğinde, emperyalistlerin ortadoğudan sökülüp atılması ve zayıflamış ülke iktidarlarını alacağı ederek, Arap Halk cumhuriyetleri kurulması ve parçalanmış Arap ulusunun gönüllü birliğini savunur. Lenin'in deyimiyile "Biz ulusların birleşip kaynaşmasından yanayız; ne varki ayrılma özgürlüğü olmaksızın zora dayalı birlikten ve ilhaktan gönüllü birliğe geçilmez" (13) Sizin dediğiniz gibi, "Örneğin keşke Suriye, Lübnan ve Ürdün'ü kendine satabil-

se, keşke Irak Kuyvet'i, Arap Emirlikleri'ni ve Suudi Arabistan'ı alabilse. Bu tür eylemler sonunda sömüren ve sömürülen milletler doğmaz daha güçlü milli birlikler doğar"(14) şeklindeki garip formüllerinizden milli birlikler doğmaz. Aksine parçalanmış Arap ulusunu birbirine düptürme, ortadoğuda halkları birbirine düşman etme, ortadoğudaki Marksist, Devrimci ve ulusal mücadelelerin boğulması sonucu doğar. Yani proletaryanın iktidar mücadelesi yerine Saddam'ları, Esat'ların, Mübarek'lerin iktidarlarının güçlenmesinin mücadelesini proletaryaya ve ezilen halka görev olarak yükleme siyaseti doğar. Ortadoğu halklarının, ezilip sömürülmeye devamını savunmak ve bu ihaneti "birlik" çığığı ile bastırıp, ilhakı meşrulaştırmaya çalışmak, neresinden bakılırsa bakılsın karşı devrimci bir siyasettir. Proletaryanın siyaseti bu görüşün karşısında olmayı gerektiriyor. Lenin "Eğer genel olarak ulusların birbirleriyle kaynaşmasını savunan, ilhak eden ve ezen bir büyük ulusun sosyal demokrati "kendi" Nikola II'sinin "kendi" Wilhelm'inin "kendi" Goegu'nun "kendi" Pioncare'sinin ve benzerlerinde ilhaklar yoluyla küçük uluslara kaynaşmasından yana olduğunu unutursa -Nikola II Galıçya ile "kaynaşmadan" yanadır. Wilhelm II Belçika ile kaynaşmadan yanadır. vb. böyle bir sosyal demokrat teoride gülünç bir doktoriner ve pratikte emperyalizmin yardımcı durumuna düşer" (15) diyerek soruna yoruma yer bırakmayacak şekilde açıklık getiriyor. "Birleşme" adına çağımızda bütün hadyutlar "küçük" ülkelerin topraklarını yutmaya hazır durumdadır. Hemde işgaller ve ilhaklar yoluyla. Eğer Marksistler böyle bir birliği savunursa Saddam'ları desteklemiş olur. "Doğal" olarak T.C. Musul-Kerkük-Kıbrıs'la, Yunanistan Kıbrıs'la, Suriye Hatay-Lübnan'la (ilhaklar) yoluyla birleşecek ve bizde bunu kabul edeceğiz öyle mi?

Bay Perinçek. Saddam için saydığınız gerekçeler dünyada bir çok ülke içinde aynen geçerlidir. Bu ulusların birleşip, kaynaşması değil, birbirlerine kırdırılarak, emperyalistlerin kasalarının dolmasına hizmettir. Zaten emperyalistlerin uzunca bir süredir bölgesel savaşlarla, iki tarafada silah satarak yaptıkları da bu değilmi? Onun için bu sorunu basit anlamıyla futbol maçı gibi görüp, takım tutma zorunluluğu ile değil, proletarya ve ezilen halkların çıkarları açısından bakmak gerekiyor.

Kuveyt'in ulus olmadığı için ilhakını meşru gören anlayışınıza Lenin'den bir alıntı yaparak cevap verelim. "Saf koloni tipinde" terimin ifade ettiği anlamda saf proletarya yoktur" Öyleyse kendi kaderini tayin hakkı kimin için? Sömürge burjuvazisi için mi? Köylüler için mi? Elbette değil." Sosyalistler (itakler Kievkinin) sömürgeler için kendi kaderini tayin hakkı istemeleri saçmadır. Çünkü ülkesi olmayan ülkeler için bir işçipartisinin sloganlarını atmak saçmadır." P.Kievski'nin öfkesine ve görüşümüze "saçma" diye yermesine aldırmağımızın, onun savılarının hatalı olduğunu söyleme cesaretini göstereceğiz. Bir "işçi partisine ait sloganlar"ın yalnız işçiler için öne sürüldüğüne, yalnızca sorunları ortaya çıkmış ve henüz duası okunmamış ekonomistler inanmıştır. Hayır, bu sloganlar, tüm emekçiler için, tüm halk için ortaya atılmıştır. Programımızın demokrasiye ait bölümü-Kievski o bölümün anlamı üzerinde "genel olarak" hiçdurmamıştır- özellikle tüm halka seslenmektedir; o bölümde "halk"dan söz etmemizin nedeni budur.(1) diyor Lenin. Yani Kuveyt'in kendi kaderini tayin etmesi için Kuveyt halkının varlığı yeterli, millet olması şartı aranmıyor bay Perinçek. Onun içindirki Kuveyt halkı bir avuç hain için diştilanamaz. Kaldı ki Kuveyt Arap ulusunun kendisi değil, ama onun bir parçası olan azınlık

milliyettir.

Bir kez daha söylüyoruz; ulusların enternasyonal birliğide, parçalanmış ulusların birliğide, halkların birliğide, ancak ve ancak gerçek anlamıyla proletaryanın iktidar savaşıyla olacaktır. Ve yine bu birlik gönüllülük esasına dayanacak, zora başvurulmadan olacaktır. En somut örneği de 17 Ekim Devrimiyle oluşan e 1956'lara kadar süren Sovyetler Birliğidir.

Bay Perinçek'in saçmalıklarını bir tarafa bırakarak, sosyalist basının soruna yaklaşımına da kısaca değinmek gerekiyor.

Sosyalist basında genel olarak; -istisnalar hariç- Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhakını kınama ile yetinerek, sorunun bir yönünü bir kenara unutulmaya terk edip, sadece ABD emperyalizmine karşı tavrı alma ile yetinme şeklinde yanlış bir eğilim hakim oldu. Bizce bu önemli bir hatadır. Ancak buna hiç şaşırmadı. Sınıf gerçeği ile meseleye bakınca doğal olarak her sınıfta kendi gerçeği ile bakınca, hatalar ve eksik tespitlerde kaçınılmaz oluyor.

Mücadele, sorunu esas olarak doğru koymasına rağmen, okların sivri ucunu ABD emperyalizmine yöneltmek uğruna, Kuveyt'in işgal ve ilhakını doğru bulmamakla birlikte, Irak'ın teşirini ve sorunun o yönünün tartışılmasına karşı çıkarak, soruna nendense gözünün birini kapatarak, tek gözle bakmaya çalışıyor.

Yeni Demokrasi ise, "Kuveyt'in işgalinin diğer işgallerden ayrı olarak kaldırılmasını savunmuyoruz." diyor. Peki neyi savunuyorsunuz? "Irak'ın işgal ve ilhakına karşıyız" demenize rağmen, esas olarak neyi savunduğunuz "Kuveyt hiç sözü edilmeyecek" bağımsızlığı bir yana, "devlet olarak egemenlik hakları da saunulmayacak kadar temelsizdir" (17) diyerek, ne savunduğunuzu açıklıyorsunuz. Kuveyt'in "uyduruk devlet" olması, ve "Irak'ın ilhakında anlaşılır bir yön bulmak"la da "proleter bakış açınızı" tamamlı-

yorsunuz. Emperyalistlerin Saddam'a karşı kenetlenmesinden hareketle, hızınızı alamyarak, "Irak gericiliğini nesnel olarak halkların müttefiği durumuna" getirerek ve Irak'ta mücadele eden ulusal güçlerin, hem emperyalizme hemde faşist Saddam'a karşı mücadele etmesini değil, Saddam'la ittifak kurması gerektiğini öğütleyerek(!) "proleter bakış açınızı" taçlandırılıyorsunuz. Emperyalist güçlerin Saddam'a "karşı olması"ndan hareketle, kaderci bir yaklaşımla; bir belediye başkanının sel felaketine uğrayan vatandaşlara dediği gibi, "ne yapalım yağmur yağdı böyle oldu" mantığıyla müttefik tespit etmek anlayışı herhalde yalnızca size özgü "proleter bakış açısı" olmalı. "Başka ülkelerdeki devrimci güçlerin Saddam'la bir cephe oluşturmaları gerekmez, fakat aynı emperyalist cepheye karşı ayrı yürütülen savaşlar doğal bir cephe oluşturur. Ve bu durumda imkanı olanların fiili dayanışma ve yardımlaşma içine girmeleri de yanlış olmaz"(18) demenizde "proleter bakış açınızı" kurtarmaya yetmiyor. Kısaca bu yazınız tam bir türlüüyü andırıyor arkadaşlar. Kepçeyi her daldırışta bir başka şey çıkıyor. Yüksek politika yapma hevesiniz yüzünden, daha önce seçimlerde takınılacak tavrı ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerle ilgili yazılarınızda olduğu gibi, her önemli konuda farklı düşünceleri bir arada savunma,sonrada eleştirilene, "hayır yanlış anlıyorsunuz, biz öyle demedik" deyip tornistan yapma alışkanlığından bu seferde kurtulamadı "Proleter devrimci bakış açınız".

Yüzyıl dergisi, sizin sonuçta kendileri ile aynı şeyleri söyleme noktasında elmenizi, "tartışma sürecinin olumlu sonuçları" olarak keyifle açıkladığına ve Ortadoğuya bakarken, aşağı-yukarı Perinçek'le aynı şeyleri gördüğünüze göre, "proleter bakış açınız", sorunlara sınıflar ve sınıf mücadelesinin pençeresinden

bakış açısını değil, Doğu Perinçek'in sorunlara bakış açısındaki ölçüsü olan beş kenar yamuğun kenarlarından birinin açısından baktığınızı gösteriyor. Onun için biraz zorlanacaksınız ama bu "açınızı" değiştirmeniz gerekiyor arkadaşlar.

Markşistlerin Ortadoğu'da yaşanan bu süreçte izleyecekleri politika ne olmalıdır? Ortadoğu halklarının görevleri ve emperyalizme karşı tavrı ne olmalıdır?

Ortadoğudaki keskin çelişkinin iki kutbunu da sömürücü ve kan emiciler oluşturmaktadır. Çelişkinin bir kutbunda, Halepçede, yeni Hiroşima'ların yaratıcısı ve Ortadoğu petrolünün önemli bir bölümünü eline geçirerek, egemenliğini sağlamlaştırmaya çalışan Faşist Saddam rejimi; kutbun diğer ucunda mazlum halklara sadece köleliği reva gören emperyalistler. Bizim yerimiz iki kutuptan herhangi birinin safı olamaz.

* Birinci ve temel sorun; Başını ABD emperyalizminin çektiği tüm emperyalist ve yabancı güçlerin Ortadoğu'dan çekilmesi.

* Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesi ve Kuveyt'de yaşayan halkın, nasıl bir iktidar, nasıl bir yönetim istediklerine kendilerinin karar vermesidir.

* Statükoyu reddediyoruz. Statükonun; emperyalistler, gericiler, yada Saddam gibi faşist diktatörlerden yana değişmesi değil; emeki halklardan yana değişmesi, statükonun bu yönlü değiştirilmesi esas alınmalıdır.

* İstemediğimiz irademiz dışında bir savaş durumunda; Ortadoğu halklarının temel görevi; bir avuç hain uşak dışındakiler emperyalizme karşı savaşırken, kendi ülke iktidarını devirme mücadelesinde esas alınmalıdır.

Lenin'in söylediği gibi; "...Marksistler savaşlarda örneğin, Avrupa'da Büyük Fransız Deriminde yada Garibaldi'nin savaşlarında olduğu gibi yurdun savunulması gerektiğini ve 1914-16

emperyalist savaşında bunun reddini, her savaşın ayrı ayrı tarihsel özelliklerinin tahlilinden çıkarırlar, ama burada tutumlarını herhangi bir "genel ilkeye" yada programdaki herhangi bir maddeye dayandırmazlar"(19) Yani Marksist yaklaşım olan "somut koşulların somut tahlili"ne göre hareket etmek esas olmalıdır.

* Emperyalizmin işgal ve ilhakına karşı bir avuç uşak, hain dışında geniş bir anti-emperyalist cephe ve emperyalizmin candamarı olan yarı sömürge; yarı feodal, iktidarların proletarya önderliğinde devrilerek, demokratik halk iktidarlarının kurulması, sosyalist inşaya geçebilmesinin yollarının açılması ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin başarısı için savaşım...

DİPNOTLAR:

- 1) Avni Mizah Dergisi.
- 2) Milliyet Gazetesi, 27 Ağustos 1990
- 3) Yüzyıl Dergisi, sf: 3
- 4) Yüzyıl Dergisi sf: 3
- 5) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Lenin. sf: 181
- 6) Yüzyıl Dergisi, agy.
- 7) Yüzyıl Dergisi, agy.
- 8) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Lenin. Sf: 181
- 9) Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Lenin. Sf: 351
- 10) Sosyalizm ve Savaş, Lenin. sf: 155
- 11) Sosyalizm ve Savaş, Lenin. sf: 138
- 12) Yüzyıl Dergisi, agy.
- 13) Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Lenin. sf: 282
- 14) Yüzyıl Dergisi, agy.
- 15) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Lenin. sf: 198
- 16) Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Lenin. sf: 275
- 17) Yeni Demokrasi, Özel Sayı: 13
- 18) Yeni Demokrasi, Özel Sayı: 13
- 19) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Lenin. sf: 155, dipnot

O'nun;

"Bir Dersim yetmez; hedef bin Dersim olmalı" sözü şiarımız olacak!

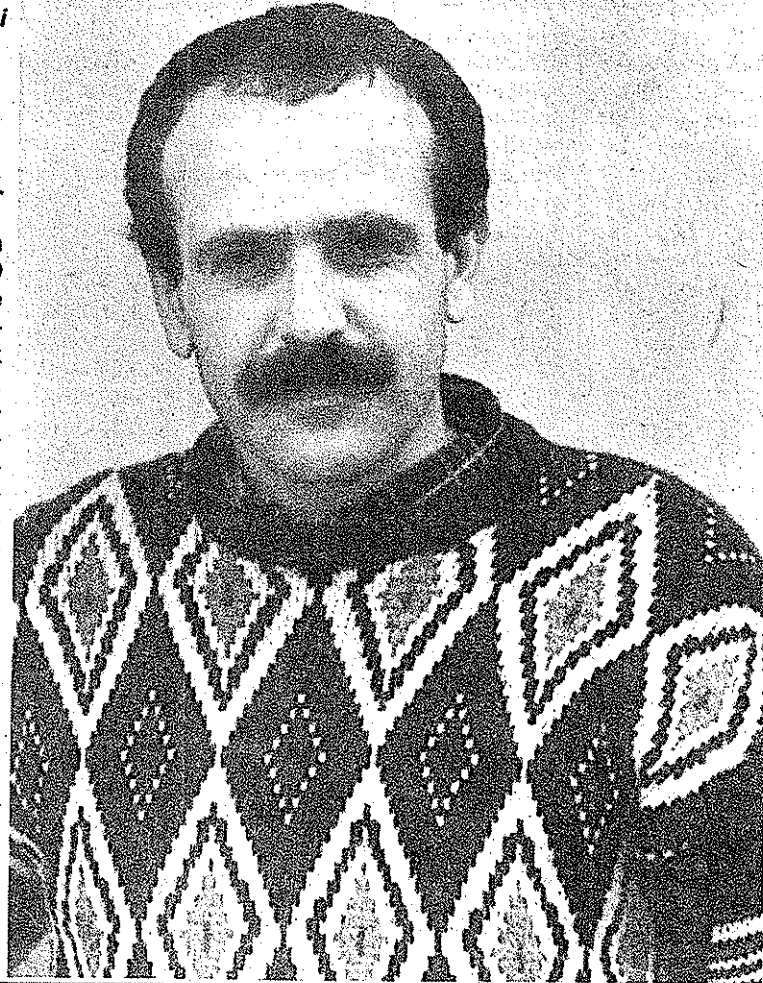
ÖN AÇIKLAMA

Cemal Rakip ve Ali Rıza Der-
manlı'nın dergimize gönderdiği Ba-
ba Erdoğan'ın yaşam ve mücade-
lesini anlatan, bir nüshasını İstanbul
DGM Başkanlığına verdikleri
25.10.1990 tarihli di-
lekçeyi yayınlıyoruz.

Halk Demokrasisi

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA İSTANBUL

Mahkemenizde
görülmeğe olan
TKP/ML TIKKO
Kandıra 197. Piyade
Alayı baskını dava-
sında 1 Nolu sanık
olarak yargılanan,
Mayıs 1990'da Sağ-
malcılar cezaevinden
firar edip halkımız
halk demokrasi,
bağımsızlık ve
sosyalizm mücade-
lesine daha aktif
katılım sağlamak
ve TKP/ML MK Siyasi
Büro üyesi, Karadeniz
Bölgesi TIKKO
komutanı Baba Er-
doğan, Tokat-
Almuş-Gümelönü
köyü jandarma kara-
kolu baskınında ya-
ralanan ve TIKKO
savaşçıları tarafın-
dan düşman çemberin-
den çıkartılan Ba-

ba Erdoğan 17 Eylül 1990 günü yu-
ğun kan kaybı sonucu şehit düştü.
Baba ERDOĞAN, 1980 12 Ey-
lül askeri faşist diktatörlüğü koşu-
ları altında, ülkemiz gerçekliğinde
devrim ve sınıf mücadelesi safların-

da sonbahar yaprakları gibi dökül-
melerin yaşandığı ve karşı-devrim
rüzgarına kapılıp sağa-sola savur-
maların bir sonucu devrim saflarına
kendi ideolojik ve felsefi idealizmleri-
ni de getiren bilümm revizyonist-

oportünist ve re-
formistin tam aksi
yönünde halka/
devrime ve parti-
mize olan sarsıl-
maz inancının so-
mut ifadesi olarak
profesyonel faali-
yet içinde daha
aktif yer almak için
gerilla oldu. O, ar-
tık ülkemizin kırsal
alanlarında devrim
min bir kartalı, fa-
şist komprador
patron-ağa devleti-
nin ve efendisi
emperyalizmin
korkulu bir rüyası
olmuştu. Devrime/
halka ve partiye
bağlılığın gerekleri
olan, aynı zaman-
da varolan sorun-
lara çözüm bulma
noktasında da Ba-
ba ERDOĞAN,
ideolojik-siyasi ve
örgütsel olarak kı-
sa sürede kendini
geliştirerek gerilla
birliklerine komu-
tan ve parti aday
üyeliğine getirildi.

12 Eylül askeri
faşist cuntası süre-

ci içinde genelde Türkiye devrimci
hareketi, özeldense partimiz bir ye-
nilgi aldı. Yenilgi ve alınan darbeler
sonucu genel olarak devrim safları-
nda sağ ve 'sol' sapmalar kendini
değişik kılıflara büründürerek orta-
ya çıkarlar. Partimiz içinde de önce
sağ sapma ve 1985 sonrasında da
mülteci-tasfiyeci revizyonizm biçiminde
ortaya çıktı. Parti yönetimini
gasp eden 2. MK'nın revizyonist
tasfiyeci ve mülteci yüzü daha da
açığa çıktı. Bunun doğal sonucu
olarak parti saflarında dişe diş bir
iki çizgi mücadelesi yaşamaya
başlandı.

Partimizin geçmiş tarihi irdelen-
diğinde, partimizde 1972'de önder
İbrahim KAYPAKKAYA tarafından
ortaya konulan ML çizgi ile anti-ML
çizgilerin sürekli bir mücadele için-
de olduklarını görmekteyiz. Dönem
dönem ML çizgiye karşı sağ ve dö-
nem dönem de 'sol' sapma olarak
ortay çıkan çizgilerin akitebi bu-
gün bir sır olmaktan çıkmış ve han-
gi bataklıklarda kulaç atıkları sergi-
lenirken, partimizin ML çizgisi ise
sosyal pratik tarafından tartışmasız
olarak doğrulanmaktadır. 2. MK'da
partimizin bu ML hattına karşı bir
"haçlı seferi" başlattı. Ancak bu
"haçlı seferi" diğerleri gibi, granit
kayalara çarparak sırt üstü yere yı-
kılmaktan kurtulmadı. 12 Eylül as-
keri faşist diktatörlüğünden sonra
kırsal alanlarda silahlı devrim mü-
cadelesi yürüten parti kadroları, 2.
MK revizyonistlerinin tasfiyeci ve
mülteci yüzünü görmekte geçmedi.
Baba ERDOĞAN'da bu ML kad-
rolar içinde idi. Ve O, 2. MK reviz-
yonistlerinin parti saflarından atıl-
ması doğrultusunda aktif olarak
ideolojik ve siyasi savunucusu ol-
muştur.

Partimizin içinde yaşanan bu iki
çizgi mücadelesi, Ağustos 1987'de
siyasi-ideolojik ve örgütsel ayrılıkla
noktalandı. 2. MK revizyonizmine
karşı başından sonuna kadar mü-
cadele veren Doğu Anadolu Bölge
Komitesi (DABK), parti adına çıkış
yaparak, 2. MK revizyonist, tasfiyeci
ve mülteci güruhu parti safların-
dan temizledi. Bu ayrılık sonucu
Baba ERDOĞAN DABK üyeliğine
seçildi. Baba ERDOĞAN, artık sıra-
dan bir savaşçı ya da sıradan bir
parti üyesi değil, inandığı, uğruna
savaş verdiği ve halkımızın Demok-

ratik Halk Devrimi mücadelesinde,
bağımsız, özgürlük ve sosyalizm
için yola çımsız olan ve bir örgütlü-
lük yaratan çeşitli milliyelerden Tür-
kiye Proletaryasının öncü kurmayı
TKP/ML'nin bir yöneticisiydi.

1987 Ağustos-Eylül aylarında 2.
MK revizyonist güruhunun parti safların-
dan atılmasından sonra, parti de
bir canlanma ve atılım dönemi baş-
ladı. Bu atılımın bir sonucu olarak,
aynı zamanda 2. MK tasfiyeci re-
vizyonist mülteci güruhunun partiye
yaşattığı örgütsüzlüğe son verme
babında, TKP/ML'nin (Batı ve YD)
reorganizasyonunu sağlama, "suç
kadrolarda değil, progranda" diyen
yanlış anlayışları sosyal pratik için-
de boşa çıkartma ve parti progra-
mını hayata geçirme doğrultusunda
bir dizi eylem kararları alındı. Bu
kararların pratikte uygulanmasında
Baba ERDOĞAN komutasındaki
gerilla birlikleri büyük bir başarı per-
formansı göstererek uyguladılar.
Hozat cezaevi baskını, Çemişge-
zek askerlik şubesi baskınları, se-
çim sandıklarının kaçırılması bunlar-
da bazıları oluşturulmaktadır. Diğer
yandan, 12 Eylül süreci ile birlikte
Türkiye devrimci-demokratik hare-
keti üzerine çöken ölü küllü silkele-
mek ve devrim mücadelesini silahlı
temelde ülkenin her satında yük-
seltmek amacıyla ve TIKKO gerilla
birliklerinin ihtiyacı olan silahlanma
sorununu çözmek için, partimiz
Kandıra 197. Piyade Alayı baskını
somut görev olarak önüne koydu.

Bu önemli eylemin planlanması,
gerçekleştirilmesi görevini Baba
ERDOĞAN yoldaş üstlendi. Bu ye-
ni görevini icra etmek ve İstanbul
bölgesinde faaliyet yürüten Manuel
DEMİR yoldaşa yardımcı olmak
için, Aralık 1987'de İstanbul'a geldi.
Baba ERDOĞAN, TIKKO'nun as-
keri disiplin ve komutanlık vasıflarını
en iyi biçimde kullanarak, olmaz
denilen yerlerde ve komprador bur-
juvazi ve büyük toprak ağalarının
ekonomik-siyasi ve askeri olarak
en güçlü bulunduğu bir alanda, Ba-
tı'da Kandıra gibi bir yeri TIKKO sa-
vaşçılarıyla basarak, faşist TC'nin
ne denli kof olduğunu ortaya ko-
yarken, düşmana korku ve şaşkınlık,
halkımıza ise umut ve ışık ol-
muştur. Faşizmin zor gücü olan or-
dunun ancak bir başka gülçe, yani
halkın örgütlü gücü olan halk ordu-

su ile taru-mar edilebileceğini de
somut olarak bu eylem özgünlüğünde
bir kez daha ortaya koydu.

Ocak 1988'de Partimiz TKP/ML
ve önderliğinde savaşan TIKKO ge-
rillaları tarafından başarı ile sonuç-
lanan Kandıra Alay baskını ve aka-
binde Bakırköy-Bağcılar'da 1 polisin
öldürülmesi, iki kişinin yaralanması
sonucu MIT ve siyasi polis, devletin
itibarını kurtarmak amacıyla operas-
yonlarla İstanbul halkına devlet ter-
rörü yaşattığı iken, Kürdistan'da da
partimize yönelik olarak bir saldırı
kampanyası başlattı. İstanbul'da
MIT ve siyasi polisin ortaklaşa yü-
rüttüğü operasyonlar çerçevesinde
2500'ün üzerinde insan işkenceli
sorgudan geçirildi. Eyleme katılan
bazı yoldaşların tedbirsiz ve soru-
suz davranışları sonucu yakalan-
malar oldu. Yakalanmaların hangi
boyutta olduğunu öğrenmek ve ge-
reklili olan örgütsel tebirleri zaman
geçirmeden almak için gittiği bir ev-
de Baba ERDOĞAN yoldaş, polis
karakoluna düştü. Aynı sorumluluk-
la hareket eden Manuel DEMİR
yoldaşa bir başka evde polis kara-
koluna düşüyordu. Manuel DEMİR'i
İstanbul polisinin yakından tanınması
ve Ermeni azınlık milletine mensup
oluşundan dolayı, siyasi polis ve
MIT, yoldaşımızı yakaladığı evde
hemen sorguya çekmeye başladı.
Partimizin kızıl direniş ruhuna sadık
kaldığı için, direnme alamayacak-
larını anlayınca da kurşuna dizdiler.
Diğer yanda sağ olarak ele geçir-
dikleri Baba ERDOĞAN hakkında
basına uydurma haber sızdırmaya
ve öldürmek için, zemin oluşturma-
ya çalıştılar. Ancak, yoldaşlarımızın
yurt içi ve yurt dışında oluşturdukları
kamuoyu sonucu, düşman emelini
ulaşamadı. Baba ERDOĞAN'ın
ellerinde olduğunu açıklamak zo-
rununda kaldılar.

Baba ERDOĞAN, ölümsüz önder
İbrahim KAYPAKKAYA ve genel
sekreter Süleyman CİHAN ve daha
nice yoldaş tarafından yaratılan
partimizin kızıl direniş ruhunu, parti
geleneklerine sahiplenerek faşiz-
min en güçlü olduğu alan olan iş-
kencehanelerde bir kez daha yaşat-
ırken, işkenceci cellatlara ikinci bir
şamar daha indiriyordu. İşkenceci
cellatlar; "neden Manuel gibi öldür-
medik" diye kendi kendilerini yiyor-
lardı.

Baba ERDOĞAN, cezaevi yasantısına da devrimci tutsakların direnişine ivme kazandırmak için, elinden geleni yapar iken, yüklenmiş olduğu önderlik misyonunu da en iyi şekilde ortaya koymaya çalıştı. Cezaevi koşullarında da parti içi ve parti dışı düşmanlara karşı ideolojik ve siyasi mücadeleyi elden bırakmadı. Partimize bir çok teorik çalışma üretirken ve örgütsel önermelerde bulunarak sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde olan yoldaşlarına yardımcı olmaya çalıştı. Diğer yandan yeniden sınıf mücadelesinin engin denizinde yer almak için, cezaevinde firar eylemlerini örgütlemeye çalışarak ve bir fiil tünellerde çalışarak bu çabasını sonuna kadar sürdürdü. Nitekim Mayıs 1990'da Devrimci Sol tutsaklarıyla birlikte firar ederek yeniden sınıf mücadelesinin engin denizine atıldı.

Firar ettikten sonra, bir çok oportünistin yaptığı gibi yönünü yurtdışına çevirmek değil, sınıf mücadelesinin ve ülkenin sosyo-ekonomik yapısının zorunlu bir tezahürü olan kırsal alanların öneminden dolayı dağlara çevirdi.

Firar etmeden önce partimizin Haziran 1989'da başarıyla gerçekleştirdiği 3. Konferansta MK fahri üyeliğine seçilen Baba Erdoğan, firar eyleminden sonra MK Siyasi Büro üyeliğine ve genel sekreter yardımcılığınagetirildi.

Gerek geçmişte partimiz içindeki revizyonist ve oportünist anlayış sahipleri, gerekse de küçük-burjuva sol hareketler; "gerilla savaşı, halk savaşı ve kırsal alanların önemi sadece Kürdistan için geçerli olduğunu" ileri süren ve ülkemiz gerçekliği ile bağdaşmayan bu zorlama anlayışları yıkmak ve partimizin şimdiye kadar yapması gereken yeni yeni bölgelere açılma perspektifi 3. konferansta karar altına alındı. Bu karar gereğince Karadeniz bölgesinde alt çalışma faaliyeti başlatıldı. 1990 yaz döneminde Bölgeye Silahlı Gerilla Birlikleri Baba Erdoğan yoldaş komutasında çıkartıldı. Bu çıkarma ile birlikte, "Kürdistan dışında gerilla savaşı verilmez" diyen anlayış sahiplerine partimiz pratikliği ile cevap vermiş oldu.

Karadeniz, küçük üreticinin yığın olarak bulunduğu, tefeci/tüccar

sömürüsünün insafsızca sürdüğü ve pre-kapitalist üretim ilişkilerinin hakim oluşunun yanında siyasi ve coğrafi olarak gerilla savaşı diyalektikine uygun düşmektedir. Partimiz bu ve benzeri durumları doğru bir biçimde tahlil ederek, bu bölgeye silahlı gerilla birliklerini gönderdi. Bu yeni açılan gerilla bölgesinin komutanlığına partimiz MK Siyasi Büro üyesi ve genel sekreter yardımcısı Baba ERDOĞAN atandı.

TKP/ML'nin siyasi programı, devrim perspektifi ve TIKKO gerilla birliklerinin hedefleri içinde olan düşmanın askeri birlikleri ve karakollarına karşı saldırının bir parçası olarak 16 Eylül 1990 günü Tokat-Almus, Gümelönü köyü jandarma karakolu, Baba ERDOĞAN komutasındaki TIKKO gerilla birliği tarafından basıldı. Düşman belli oranda silahsızlandırıldı. Geri çekilme sırasında çıkan çatışmada düşman bir çok kayıp verirken, yoldaşımızda yara aldı. Alınan yaradan ileri gelen kan kaybı ve kurşun zehirlenmesi sonucu 17 Eylül günü yoldaşımız şehit düştü. Ama yoldaşımızın mücadelesi ve Karadeniz kızıl çamları arasına ektiği silahlı devrim tohumu gelişmeye ve boy vermeye devam etmektedir. Baba ERDOĞAN, sayılı önderlerimizden birisidir. Bu anlamda, onun yol göstericiliği mücadelemizde devam edecektir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının boyalı basını gene hizmet ve uşaklıkta kusur etmeye çalıştı. Komprador kapitalizme, feodalizme, faşizme ve bunlar somutunda Kürdistan'dan sonra Karadeniz bölgesinde emperyalizme karşı açılan ikinci savaş cephesini halkımızdan gizlemek için, baskını sıradan bir olay gibi göstermeye çalıştılar. Bunun beyhude bir çaba olduğunu egemen sınıflar ve uşak basını gayet iyi bilmesine rağmen, yinede gizlemeye çalıştılar.

Kürdistan'dan sonra Karadeniz'de yeni bir gerilla cephesinin açılması ve büyük şehirlerde silahlı devrim mücadelesinin ivme kazanması üzerine, faşist egemen güçlerin siyasi iktidarı, devrimci mücadeleyi bertaraf edebilmek amacıyla her zamankinden daha şiddetli yaşamaktadırlar. Bunun somut adımlarını da peyder pey atılmaktadır. Kürdistan'da şimdiye kadar uygu-

lanmayan İnsan Hakları, resmiyetinde de rafa kaldırıldı. Devrimci tutsaklara karşı Eskişehir tek kişilik hücre sistemi ve en son olarakda idamları şantaj olarak kullanılmaktadır. Ama bütün bunlara rağmen, devrim mücadelesi ivme kazanarak devam edecektir. Halkımıza ve devrimcilere bu tür göz dağları şimdiye kadar sökmeyeceği gibi, bundan böyle sökmeyeceği bilinmelidir.

Ülkemizde şimdiye kadar sorgusuz dağ başlarında, sokak ortalarında yapılan infazlar bizleri yıldırmadığı gibi, cezaevi avlularına kurulacak olan darağaçlı infazlarda devrimcileri ve özgürlük tutsaklarını yıldırmayacağını da burada belirtmek istiyoruz.

-BABA ERDOĞAN'LAR ÖLÜMSÜZDÜR!

-DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

-YAŞASIN KÖYLÜ GERİLLA SAVAŞIMIZ!

-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TIKKO!

25.10.1990

Ali Rıza Dermanlı
Cemal Rakip

GÖZYAŞLARI

Neden yoldaş, lç yakıcı ve uzun hava türkülerinle beni ağlatıyorsun? Yoksa gözyaşları binlerce Ölülerimiz için ağrıdır yahut, gülsabahın önündeki hayrat mıdır? Yoksa Türkülerin büyümüdür. Yükselt, yoldaş, gökyüzüne kadar silahların müziğini! Kızıl varlığıyla doldur doğuyu! Öyleyse duyulan niye? Neden gözyaşları!

Y.LUKAS

Konjektürel Yanlarıyla Ön Plana Çıkan Bir Araç:

İŞYERİ KOMİTELERİ

FAHİRİ TIRPAN

Örgütlülükleri ve örgütleri sayesinde iktidarı ellerinde bulduran ve sömürücü düzenlerinin yaşamasının dayanağını geniş emekçi yığınlarını, ezilen ve sömürülen olma durumundan kurtulabilmek amacıyla, örgütsüzlüklerine ve bölünmüşlüklerine son verebilmek için yaptıkları girişimlere karşı kayıtsız kalmazlar. Çünkü, bilirler ki, örgütlü bir halk, bendini yıkan bir deli ırmaktan bin kez daha çoksuyla hiç eder önündeki engelleri.

İşçi sınıfının eylemleri içinde, sınıfın yaratıcı gücünün somut ürünleri olarak ortaya çıkan ve M-L öncünün sınıfa yaratıcı politik bilinç taşımamasının oldukça elverişli kanalları olan işyeri komiteleri için de fazlasıyla geçerlidir bu.

İşyeri komiteleri; sınıf zıtlıklarının giderek keskinleştiği, sınıfın kendiliğinden hareketinin yoğunlaşarak yaygınlaştığı ve işçilerin sendikalaşmaya karşı kayıtsızlıklarının kırılmaya doğru evrildiği bir dönemde; işçiler arasındaki patron temsilcileri olan (egemen sınıflarla, onların politik örgütleriyle, polisiyle, istihbaratıyla vb. doğrudan ilişki içinde bulunan) bürokrat sendika ağalarının başlarında çöreklenmiş mevcut sendikaların ve sömürücü zorba düzenin kontrolü dışında ve de bunların bütününe tepkinin ürünleri olarak ortaya çıkmışlardır.

Henüz embriyon halinde olmaları nedeniyle kesin ölçütler konulamayacak olan işyeri komitelerinin yönelimi ve muhtemel sonuçları hakkında ciddiyetle kafa yormak gerekmektedir.

İşyeri komitelerinin gelişmesi ve daha yüksek mücadele biçimlerine geçişi sağlayan araçlara dönüşmesi / veya sönüp gitmesi, başka mücadele biçimleri ve araçlarıyla gireceği ilişkilerin düzeyine bağlıdır

Ülkemizde (yaygın bir biçimde uygulama olanağı bulması anlamında) ilk olmanın beraberinde getire-

ceği tüm aksaklıkların ve geriliklerin bilincinde olunarak işlevlerini abartmaktan ve küçümsemekten özenle kaçınarak- bu organlarla ilgilenilmesi, varolanları geliştirmeye ve henüz oluşturulamayan birimlerde yeni organlar oluşturmaya çaba gösterilmelidir.

İşyeri Komiteleri

1) Ülkemizde, yaygın kitle eylemlerinin içinden doğan bu örgütler, kendisini yasallıkla sınırlandırmayan ve işçi sınıfının kitlesel girişkenliklerinin önünü açan organlardır.

2) Sendikasız-sigortasız ve her türlü sosyal güvenceden yoksun durumda bulunan işçileri de kucaklamaya ve aktif mücadeleye çekmeye en uygun araçlardır.

3) Mensuplarının bütünüdür. Sürekli bir arada olabilmeleri nedeniyle, doğrudan demokrasinin işlemini, işçilerin kendileri hakkındaki kararlar bizzat kendilerinin alıp uygulayabilmelerini gerekli ve mümkün kılan organlardır. İşleyişte, doğrudan demokrasi esas alınmalıdır.

4) İşçilerin sendikal bilincini ve inisiyatiflerini geliştirmeye; işçilerin kendi kendilerini yönetme deneyimleri edinmelerine; üretim süreci karşısındaki kayıtsızlıklarının ve üretim sürecine yabancılaşmalarının giderilmesine zengin olanaklar sunan organlardır. (Geliştirilmeye en fazla ihtiyaç duyulan yanlarından bir de budur!)

5) İşçiler içindeki doğal önderleri açığa çıkarmaya en uygun araçlardan biri olmasının yanında, M-L öncünün sınıfla kaynaşmasını güçlendiren çalışma alanları olarak mücadelesinin olanaklarını geliştirebilecek organlardır.

6) Sendikaları (işyeri komiteleri tarafından oluşturulacak ve bütünüyle komitelere bağımlı olarak hareket edecek olan Sendika Komisyonları aracılığıyla) denetleyebilecek, sınıfın çıkarlarına uygun dav-

ranmaları için tabandan baskı yapabilecek ve egemen sınıfların işçi sınıfı kalesindeki truva atlarını teşhir ve tecrit ederek etkisiz duruma getirebilecek yetenekte organlardır.

7) Diğer işyerleriyle bağ kurmaya ve birlikte eylemler organize etmeye; daha geniş birlikler (İşçiler Komiteleri) oluşturmaya elverişli organlardır.

8) Sınıf sendikacılığının çekirdek örgütlenmeleridir ve bu özellikleri nedeniyle de, sendikaların işlevsiz kaldığı alanlarda ve işçilerin sendikasılaşmaya mahkum edildiği dönemlerde, sendikalar gibi faaliyet gösterebilecek organlara dönüştürülebilme potansiyeline sahip araçlardır.

Belirgin özellikleri nedeniyle genel sınıf mücadelesinin gelişmesine önemli katkılarda bulunabilecek olan işyeri komiteleri, esas olarak 1989 Mart-Nisan eylemlerinden bu yana geçen süre içinde kendisini maddi bir güç olarak ortaya koymuş ve herşeye karşı yaygın bir biçimde örgütlenmesinin engellenemeyeceğini egemen sınıflara da göstermiştir.

Kendi kontrolleri dışında kurulan işyeri komitelerinin yaygınlaşmasından tedirgin olan egemen sınıflar ve sendika ağaları, bir yandan sendikal hiyerarşiye bağımlı ve sendikalar tarafından denetlenen sahte işyeri komiteleri kurdurturken, diğer yandan, kendilerine rağmen ortaya çıkmış olan işyeri komitelerinin etkinliklerini kırmak, önderliği onları ehiileştirmek ve hatta kendi düzenlerinin güçlenmesine hizmet edecek araçlar haline dönüştürmek için sınıf içindeki uşaklarına aktif görevler yüklemekteler.

Nasıl ki sendikalar, işçi sınıfını devrim ve sosyalizm mücadelesinden saptıran organlar haline dönüştürülebiliyorlarsa, işyeri Komiteleri için de mümkündür bu.

İşyeri Komiteleri, ya süreç içinde

işlevlerini yitirerek soysuzlaşacaklar ya da M-L öncünün önderliğinde etkinlikleri giderek artacak ve devrimci mücadelenin kaldıraçları olarak sınıf mücadelesinin güçlü organları haline dönüşecekler.

Sınıf İçinde Partili Çalışmanın En Önemli Aracı :

FABRİKA HÜCRELERİ

"Her dönemde ve her şart altında proletarya kanununda bir temel atmak, diğer her türlü örgütlenme ve çalışmayı bunun üzerine bina etmek zorundadır." (İbrahim Kaypakkaya).

Mücadele içindeki her sınıf hareketi, hayatın bütün birimlerinde örgütlenmeyi birinci planda tutar. Özellikle imalat sanayinin yoğun olduğu alanlarda ise, bu örgütlenme, M-L öncünün işçi kitleleriyle sınıksız bağlar kurmasını ve sınıfın düzen-içi sınırlardan kopartılarak sosyalist bilinçle donatılmasını sağlamak amacıyla, doğrudan M-L öncünün disiplinine bağlı unsurlarını bünyesinde toplayan Fabrika Hücreleri'ne denk düşmektedir.

İşçi sınıfı hareketini zayıflatan, yozlaştıran ve ideolojik yalpalamalara uygun zeminler hazırlayan her türlü sapmanın etkinliğinin kırılmasında; egemen sınıfların ve uşaklarını oyunlarının boşa çıkarılmasında; sendikaların ve işyeri komitelerini politik mücadelenin güçlü kaldıraçları haline dönüştürülmesinde fabrika hücrelerin çok önemli görevler düşmektedir.

* M-L öncü, bu organları sayesinde işçi sınıfının yığın hareketinin deneyimlerinden pratik-politik dersler çıkarır (öğrenir) ve mücadelenin politik düzeyini yükselterek kitleleri yönlendirir.

* M-L öncü, bu organları sayesinde kitleler içinde saygınlığı olan tecrübeli, ileri işçilere alt birimler örgütlettirir ve etkinliğini yaygınlaştırır.

* M-L öncü, bu organları sayesinde propaganda-ajitasyon, basın-yayın birimleri oluşturur.

* M-L öncü, bu organları sayesinde geniş işçi yığınları içinde kadro faaliyeti yürütür ve gelişme vaad eden işçileri profesyonel politik faaliyete çeker.

M-L öncü, bu organları sayesinde

de güç toplar ve düşman kalelerini kuşatır.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin oluşmasından bu yana, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişki insanlık tarihindeki bütün çalışmaların kaynağını oluşturmuştur. Bu yüzden ki toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir aynı zamanda.

Emperyalizm ve proletarya devrimleri çağındaki sınıf mücadelesini köleci ve feodal toplumlardaki sınıflar mücadelesinden ayıran en önemli şey, kendisinden önce tarih sahnesinde boy göstermiş olan bütün sınıflardan farklı bir karaktere sahip olan işçi sınıfının doğmuş olmasıdır. İşçi sınıfının yapısal özelliğinden doğan hedefleri ve görevleri çağımızdaki sınıf mücadelelerini de biçimlendirir.

Ekonomik ve toplumsal koşulları nedeniyle sürekli olarak sermayeyle karşı karşıya gelen / sermayeye karşı mevzilenmek zorunda olan işçi sınıfı, kendisini ezilen ve sömürülen bir sınıf olmaktan kurtarmak için, bütün sınıf mücadelelerinin temel nedenine, bütün sınıfların varoluş koşullarına karşı, yani, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşı mücadeleye, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son vermek zorundadır. Sonuçları itibarıyla bütün sınıf sınıfları ortadan kaldıracak, her çeşit köleliğe son verecek ve de insan varlığını gerçek anlamıyla yeniden kuracak olan bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için atılacak ilk büyük adım politik iktidarın işçi sınıfı tarafından fethe edilmesidir. Çünkü, politik iktidar burjuvazinin ve toprak ağalarının elinden kurtarılamadığı sürece hiçbir zaman gerçekleştirilemez bu dönüşümler.

Ama, politik iktidarın ele geçirilmesi; ekonomik mücadele, teorik (felsefi-ideolojik) mücadele ve politik mücadele bütünlüğünden oluşan genel sınıf mücadelesi toplumun bütün alanlarına yayılmaksızın ve birbirleriyle uyumlu bir biçimde yürütülmeksizin gerçekleşemez.

Yazımızın konusu: "Sendikaların Sınıf Mücadelesi İçindeki Yerleri, Görevleri Ve Politik Öncüyle İlişkileri."

Bugün her zamankinden daha fazla önem taşıyor bu konu.

Çünkü;

Henüz sürengenlikten ve belirli bir plandan yoksun olmasına karşın, hafızalarımızda tazeliğini koruyan eylemleri sayesinde, sendika ağalarını bile "komple eylem kararları" almaya zorlayan işçi sınıfı, bir-kez daha, bütün siyasal oluşumların ilgi odağı haline dönüşmüş ve her türden burjuva, küçük-burjuva akımın ideolojik, politik örgütsel ağıyla çepçevre kuşatılmıştır!

Çünkü;

Devrimci söylemlerle kazandıkları emekçi kitlelerin ve öğrenci gençliğin enerjilerini çarçur ederek sokaklara -12 Eylül 1980 sonrasında suskunluğun egemen olmasına katkıda bulunan kimi çevreler, bugün de, örgütlenme ve mücadele konusundaki "eski" yanlışlarını devam ettirmekte tutarlı davranarak, sınıfın kendiliğinden hareketini göklere çıkarmak, sınıfın kendiliğinden hareketine tapınmak konusunda birbirleriyle yarışa girmektedir!

Çünkü;

İşçiler, acil bir çıkış noktası aramaktadır. Bu gelişmeleri pasif olarak izlemek ve sınıfın kendiliğinden hareketinin sosyalist hareketten ayrı bir yolda ilerlemesine; bir kez daha yanlış kanallara meyletmesine seyirci kalmak yerine onları etkilemek ve doğru kanallarda buluşmalarını sağlamak için faaliyetleri çok daha fazla yoğunlaştırmak gerekmektedir!

Sınıf mücadelesinin temel biçimlerini ve işçi sınıfının sınıf olarak görevlerini tanımaksızın sorunlara sağlıklı/doğru çözümler üretilemeyeceğini düşündüğümüz içindir ki, sınıf mücadelesinin temel bileşenlerini kısaca tanımlayacağız öncelikle:

EKONOMİK MÜCADELE: Ekonomik mücadele bütün sınıf mücadelelerinin temel nedeni ve işçi sınıfı hareketinin ilk okuludur.

İşçi sınıfının daha çok ücret, daha az iş saati ve daha iyi çalışma koşulları elde etmek için yürüttüğü bu mücadele, başlangıçta, bilinçli olmaktan öte, kendiliğinden ve zorunlu bir nitelik taşır. Sermayenin sömürsü altında inleyen en bilinçsiz işçi bile zorunlu olarak katılır bu mücadeleye. Emekle sermaye arasındaki sınıflar mücadelesinin, işçilerin ortak çıkarlarının yön verdiği birleşme eğilimlerinin somut ürünleri olan

ilk işçi örgütleri / sendikalar da bu mücadele içinde oluşmuştur.

İşçi sınıfını burjuvaziye karşı birleştirerek bilincini ve savaş kapasitesini geliştiren, kendi deneyleri üzerinden öğrenmelerini sağlayan ve politik mücadeleye güçlü bir temel hazırlayan bu mücadele, işçi sınıfının politik uyanışının da kaynağını oluşturur. Ama, sınıfın düzen-içi sınırlardan kopartılıp devrim için seferber edilmesi işlevine sahip olan ML politik bilinç açısından bu bilinç, burjuvazinin ideolojik hegemonyasından kendisini kurtaramayan tohum halindeki politik bilinçtir ancak.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi için en elverişli örgütlenme biçimi, sınıfın birleşik-yığınsal gücünün serfer edilmesine en uygun araç, sendikal örgütlenmedir.

"Ekonomik mücadele, işçi kitlelerinin koşullarında sürekli bir iyileştirmeyi ve gerçek sınıf örgütlerinde bir güçlenmeyi, ancak bu mücadele proletaryanın politik mücadelesi ile uygun biçimde kaynaşırsa getirebilir." (Lenin)

TEORİK (felsefi-ideolojik) MÜCADELE: İşçi sınıfının devrimci teorisi olan diyalektik materyalizmin ışığında bugünkü düzeni kavramak, teşhir etmek; pratiğin öne çıkardığı sorunlara çözümler üretmek, gündelik kavga içinde uzun vadeli hedeflerin bulunmasını önlemek, burjuvazinin ideolojik hegemonyasını kırarak düşünsel öncülüğü ele geçirmek ve sınıfsız topluma giden yolda işçi sınıfının önüne çıkan engelleri altedmesinin bilimsel sosyalist yöntemlerini geliştirmektir teorik mücadelenin amacı.

"Kuşkusuz ki teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır; tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta el yordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik ile çözülmez bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir. Çünkü, harekete, güvenliği, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağlarının anlaşılmasını, teori ve yalnız teori sağlayabilir; çünkü teori ve yalnız teori, yalnızca sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerini değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir."

Stalin)

"Sosyalist teori, bütün teorilerden daha derin ve daha tam ve doğru olarak işçi sınıfının çektiği acıların sebeplerini tayin eder; onun için işçiler, bu teoriyi kolaylıkla desteklerler." (Lenin)

Devrimci teorinin yol göstericiliğinde propaganda-ajitasyon faaliyetleri aracılığıyla yürütülen bu mücadelede etkinlik, ancak pratik-politik mücadele ile çözülmez bir bağlılık halindeyse sağlanabilir.

POLİTİK MÜCADELE: Politik mücadele bütün sınıf mücadelelerini belirleyen ve genel sınıf mücadelesinin diğer biçimlerini de kendisinde dögümleyen; her türlü aracın tabi olması gereken en üst mücadele biçimidir.

Çünkü;

"Sınıfların ve Egemenlik ilişkilerinin Varolduğu Her Yerde Politika Vardır.

Her sınıf mücadelesi politik bir mücadeledir. Çıplak deyimle, politik mücadelenin amacı, politik iktidarın ele geçirmektir. Burjuva toplumunda oluşan ama burjuva toplumun devamında hiçbir çıkarı bulunmayan, kapitalist üretimin temel dayanağı olmakla birlikte hiçbir üretim arasına sahip bulunmayan, emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan, üretimin toplumsal niteliği nedeniyle maddi bir güç haline gelen işçi sınıfı da, kendisini ezilen ve sömürülen bir sınıf olmaktan kurtarmak için; (dar-mesleki çıkarları için yürüttüğü ekonomik mücadeleden farklı olarak) politik iktidarı elinde bulunduran sınıflara karşı, bir de politik mücadele yürütmek, egemen sınıfların diktatörlüğünü yıkarak kendi devrimci diktatörlüğünü kurmak zorundadır.

***Politika Ancak Özel Örgütler Aracılığıyla Yapılır.**

Hangi sınıf toplumun tümünü kucaklamaya yetenekli örgütlere sahipse, politikada belirleyici etkinlik de o sınıfın elinde bulunacaktır. Bu demektir ki, işçi sınıfı, sınıf mücadelesine, ideolojik, politik ve örgütsel bakımdan önderlik etmek için faaliyet yürüten ML öncüsünü güçlendirmek amacıyla elinden geleni yapmak, çalışmalarına yardımcı olarak etkinliğini artırma zorundadır. Çünkü, hiçbir sınıf, belirli bir biçim-

de ve belirli bir ölçüde, politik bir parti etrafında örgütlenmeksizin iktidarı ele geçiremez. İktidarı ele geçirmeden önce hiçbir sınıf, toplumun tümünü kucaklayan, yönlendiren örgütlülük düzeyine gelemez. (Ama, ekonomik ve politik krizin koşullandırdığı devrimci durumun günbegün gelişerek sürdüğü, egemen sınıfların yetersizliğinin açıkça görüldüğü ülkemizde, devrimci sınıf, henüz iktidarda olmasa bile, iktidarın denetiminin zayıf olduğu bölgelerde, ML partisinin önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan Halk Demokrasisi mücadelesiyle toplumsal etkinliği (hegemonyayı) ele geçirebilir ve böylece, bir ikili iktidar durumu yaratarak, henüz devlet düzeyinde ve egemen sınıf olarak örgütlenmemiş olmasına karşın toplumsal hegemonyayı, politikada belirleyici rolü oynamayı gerçekleştirebilir.)

***Politik Mücadele, Yalnızca Politik Örgütlerle Sürdürülemez; Ama Politik Öncü Örgüt Olmaksızın da Sürdürülemez.**

"İşçi kitlelerinin durmaksızın bası ve sömürü altında bulunduğu ve insani yeteneklerini geliştiremediği kapitalizm döneminde, işçi sınıfı politik partilerinin en belirgin özelliği, sınıflarının ancak çok küçük bir azınlığını içinde barındırabilmeleridir. Herhangi bir kapitalist toplumda gerçekten sınıf bilincinde olan işçiler tüm işçilerin ancak azınlığını nasıl oluşturuyorlarsa, bir politik parti de bir sınıfın ancak en bilinçli azınlığından oluşabilir. Bu nedenle ancak sınıf bilincine sahip olan bu en ileri azınlığın geniş emekçi kitlelerinin öncülüğünü yapabileceğini ve onları yönetebileceğini kabul etmek zorundayız." (Lenin)

Ama, öncü örgüt, sınıfın -ve müttefiklerinin- pekçok işleve ayrılmış örgütlerinin ağıyla donatılmak zorundadır ki, sınıfın tümünü, ve kendisini kuşatan örgütlerin etkinliğiyle bütün toplumu yönetebilsin.

İşte bu öncülerden hareket edilirse doğru bir değer biçilebilir, ele almak istediğimiz konuya.

SENDİKALARIN SINIF MÜCADELESİ İÇİNDEKİ YERLERİ / GÖREVLERİ VE POLİTİK ÖNCÜYLE İLİŞKİLERİ

Sermaye, yoğunlaşmış toplumsal güçtür; oysa işçi, satmak için yalnızca kendi işgücüne sahiptir. Sermaye ile emek arasındaki sözleşme, bu yüzden, hiçbir zaman, eşit, maddi geçim araçlarının sahipliğini ve emeği bir yana, ve yaşamsal üretici güçleri de öte yana koyan bir toplum anlamında bile, eşit koşullar altında yapılmaz, işçilerin tek toplumsal gücü, sayılarıdır. Ama bu sayısal güç, bölünmüşlükle kırılır. İşçilerin bölünmüşlüğü, kendi aralarındaki kaçınılmaz rakeden doğar ve sürer.

Sendikalar, başlangıçta, işçilerin kendilerini hiç değilse salt köle olma durumunun üstüne çıkaracak sözleşme koşulları elde etmek üzere, bu rekabeti kaldırma, ya da hiç değilse denetim altına alma yolundaki kendiliğinden girişimlerinden doğmuştur." (Marks)

Sendikal örütlerin doğuşu 18. yüzyılın sonlarına, kapitalizmin gelişmesinin başlangıç yıllarına denk düşmektedir.

Belirli bir işkolunda faaliyet gösteren herkesin (usta, kalfa ve çırakların, işyeri sahipleriyle birlikte) içinde yer almak zorunda olduğu Ortaçağ loncalarından farklı bir işlevle ortaya çıkan sendikalar, gerek işçi sınıfının burjuva sınıfına karşı konumlanışının somut ürünleri olmaları bakımından, gerekse bünyelerinde yalnızca ücretli işçileri toplamaları bakımından net bir sınıfsal içeriğe sahip olan ilk işçi örgütleridir.

Sendikalar, emekle sermaye arasındaki ekonomik mücadelenin; işçilerin ortak mesleki-ekonomik çıkarlarının yönlendirdiği birleşme eğilimlerinin somut ürünleri olarak ortaya çıkmışlardır. (Ki, yalnızca bu özellikleri bile, politika ile sendikal örgütlenme arasında "doğal", içten bağıntılı ilişkiler yaratır.) Dünya görüşlerinin farklı olup olmadığına bakılmaksızın, din, dil, milliyet, cinsiyet ve ırk ayrımı gözetmeksizin, sömürüye karşı mücadele etmenin ve bu mücadelede birleşmenin gereğine inanan bütün işçilerin içinde yer alabileceği örgütler olması özelliğiyle de, sendikalar, işçi sınıfının gündelik hayatının bir ögesidir; ona yabancı, dıştan dayatılmış hiçbir yanı yoktur.

Ortaya çıktıkları andan başlayarak işçilerin dağıntılığını ve güçsüzlüğüne son verip dayanışma ruhunu

geliştiren (işkolu, ülke ve uluslararası düzeyde örgütlenilen) ve işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü ekonomik mücadelenin örgütlenme merkezleri haline gelen sendikalar, bu özellikleri nedeniyle de, işçi sınıfının birleşik-yığınsal gücünün seferber edilmesi için en elverişli örgütlerdir.

Sendikaların öncelikli görevi, işçi sınıfına daha iyi yaşam ve daha iyi çalışma koşulları sağlamak ve sınıfın üzerindeki sömürüyü sınırlandırmak için mücadele etmektedir.

Ama, sömürüyü sınırlandırma mücadelesini sömürüyü bütünüyle yok etme mücadelesine bağlı olarak ele almayan; kendi görevlerini toplu iş sözleşmeleri imzalamak ve günlük ekmeğin mücadelesini sürdürmek için mücadele eden sendikalar, mensuplarının hak ve çıkarlarını koruyamaz ve geliştiremez. Çünkü, yalnızca sömürüyü sınırlandırmakla; işçilerin işgüçlerini daha uygun şartlarda satılmalarının koşullarını yaratmakla sınırlı bir savaşta bile, kalıcı başarılar elde edebilmek için, kazanılan hakları "güvence"ye bağlayacak yasal düzenlemelerin yapılmasını sağlamak, grev hakkı, örütlenme özgürlüğü, iş güvenliği, vb. için mücadele etmeyi de vazgeçilmez bir görev olarak koymaktadır sendikaların önüne.

İşçi sınıfının genel çıkarlarına uygun bir faaliyet yürüttüğü ölçüde sınıfın hiçlikten kurtulup önderliğe doğru adım atmasına hizmet eden sendikalar, bu halleriyle ve yukarıda sıraladığımız özellikleri nedeniyle, sınıfın ya da müttefik sınıfların diğer örgütlerinden farklı olarak, politik mücadelenin en önemli kaldıraçlarından biri ve de sınıfın kendisini yönetmesinin (sosyalizmin) okulları olarak karşımıza çıkarlar.

Bu özellikleri egemen sınıflarca da iyi bilindiği içindir ki, hemen bütün ülkelerde, devlet zoruyla karşılaşmak ve kapatılmak olmuştur sendikaların ilk akıbetleri.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşü yıllarında, Selanik Valisi'nin Sadrazam Kamil Paşa'ya gönderdiği rapor, ülkemiz açısından ilginç bir belge oluşturmaktadır bu duruma:

"Bundan sonra kimseye sendika kurma yetkisi vermeyelim.

İzinleri de geriye alalım. İşçiler sosyalist oluyor."(*)

(*) Aktaran: -Tercüman Gazetesi Yazarı, Refik Sönmezsoy; Türkiye'de ve Dünyada İşçi Hareketleri, sayfa 43

İşçi sınıfının sendikal hareketi ve sendikal örgütlenmeleriyle ML öncüsü arasında sağlıklı/sıkı bağların kurulabileceği ülkelerde, sendikaların, toplumun bütün kesimleri üzerinde etkinliğini hissettiren organlar olarak başarılı bir faaliyet yürüttüklerine, sömürüye karşı mücadelede olduğu gibi emeğin egemenliğini kurma mücadelesinde de sağlam bir temel yaratabildiklerine tarih tanıklık etmektedir.

Ancak, sosyalist hareketle işçi sınıfının kendiliğinden hareketi ve örgütleri arasındaki mesafenin kapanması ve giderek kaynaşmaları, her ülkede, ülke somutuna, egemen sınıfların iktidarlarını yürütme biçimlerine, ML öncünün ve sınıfın kendiliğinden (sendikal) hareketinin ortaya çıkış zamanlamasına ve de gelişkinlik düzeylerine bağlı olarak farklı yollar ve süreçler izlemektedir.

Örneğin:

1) Bulgaristan ve Çin'de; sendikal hareketlerden ve örgütlenmelerden önce oluşan sosyalist örgütlenmeler, işçi sınıfı hareketinin gelişmesinin en başında, herhangi bir burjuva seçeneğin güdümüne girmeden, sendikal hareketlerle ciddi bağlar kurmuş ve sendikal örgütlenmelerin oluşumunu ve gelişimini kendi elleriyle hazırlamışlardır.

2) Rusya'da; sosyalist örgütlenmeyle işçi sınıfının kendiliğinden hareketi paralel ve eşzamanlı bir gelişme göstermiş; işçi sınıfının sendikal hareketine nüfuz etmeye çalışan burjuva akımlar, sosyalistlerin etkin faaliyetleri sayesinde, henüz köklü bir gelenek yaratmadan bu organlardan dışlanmış ve sınıfın kendiliğinden hareketiyle sosyalist örgütlenmenin kaynaşması gerçekleşmiştir.

3) Birçok ülkede ise (Türkiye de bu ülkeler arasında sayılmalıdır) sosyalist örgütlenme aleyhine bir eşitsizlik söz konusudur.

Sınıfın mücadelesinin gelişmesine denk düşen bir sosyalist örgütlenmenin gecikmesi ve işçi sınıfının sendikal hareketinin sosyalizmden ve ML öncünün etkilerinden bağımsız

olarak gelişmesi; egemen sınıfların ideolojik, politik ve örgütsel müdahalelerinin başarıya ulaşmasına, hareketin yozlaştırılarak kirletilmesine uygun ortam yaratmış; hareket içinde istenmeyen geleneklerin oluşması, süreçte, sendikaların, burjuva politikaların güdümü altında işçi sınıfına ihanet hattında faaliyet yürüten organlar haline getirilmelerine ve bir bakıma kabuk bağlamalarına sebep olmuştur.

En azından burjuvazinin sendikal alana yoğun müdahalesinin başladığı dönemden bu yana, sendikaların büyük bir çoğunluğunun sınıfın öz-örgütleri, işçilerin kendiliğinden girişimlerinin ürünleri olma özellikleri önemli ölçüde zedelenmiştir. Sendikaların yasallaşmasıyla başlayan ve burjuvazinin uluslararası deneyimlerinin genelleşmesiyle daha yetkin hale gelen bir süreçte; sendikaların büyük bir çoğunluğu işçilerin öz-çıkartmalarının ifadesi ve öz girişimlerinin ürünleri olmaktan uzaklaştırılmış, düzen-içi sınırlara hapsedilerek ehilleştirilmiş ve de sendikal faaliyet karmaşık bir prosedürle uzmanlık alanı haline getirilip sendikal bürokrasiye alan açılarak işçisınıfınayabancılaştırılmıştır.

Bugün de, sendikalarda ML'lerin faaliyetinin başarıya ulaşmasının önündeki en büyük engel, maddi üretim araçlarının mülkiyetini ve devleti ellerinde bulunduran sınıfların sendikal alana da müdahalesi -müdahalenin somut ürünleri olarak ortaya çıkan sarı sendikaların ve Zubatov türünden "işçi önderleri"nin varlıklarını sürdürmeleri- olmaktadır.

Ancak, sendikalarda ML'lerin faaliyetinin başarıya ulaşmasının önündeki engel, yalnızca, burjuvazinin sendikal alana müdahalesiyle sınırlı değildir.

İşçi sınıfının ekonomik-sendikal mücadelesi alanında varlıklarını sürdüren, "sağ" sapmalardan "sol" sapmalara kadar uzanan oportünist-revizyonist oluşumlar da;

A) Ekonomik mücadelenin politik iktidar mücadelesi ile ilişkisini gözardı ederek sendikalara salt günlük çıkarlar için mücadele etmekle sınırlı görevler yükleyen ve, bu tavırlarıyla, sınıf sendikacılığını reddederek sınıfın hep ezilen ve sömürülen olarak kalmasında egemen

sınıflara destek veren faaliyetleriyle, B) Genel sınıf mücadelesinin karmaşıklığından ve mücadele araçlarının çeşitliliğinden bihaber görünerek sendikal alandaki mücadeleyi küçümseyen; sendikalarda çalışmalarının ana eksenine dar grup çıkarlarını (fraksiyonel çalışmayı / tekkeçiliği) koyan; sendikaların işlevini ve bileşimini politik örütlerle aydınlatarak sınıfı sendikacılığa mahkum eden ve bu tavırlarıyla geniş sınıf sendikalarının yaratılmasını çok güç hale getiren faaliyetleriyle, önemli ölçüde güçlükler çıkartmaktalar sendikalarda ML politikalarının etkinlik mücadelesine.

Sendikal hareketin tarihi ve ülkemizde faaliyet gösteren sendikaların önemli bir çoğunluğunun işçi sınıfının amacına düşman bir hat izlemeleri gerçeği de göstermektedir ki, sendikal örgütlenmeler, ML politikaları için olduğu kadar, reformist, revizyonist ve hatta faşist politikalar için de az-çok elverişli araçlar haline getirilebilmektedirler.

Sendikal harekette sınıf dışı (burjuva) politikalar sonsuzca şekillere bürünebilmekle birlikte, kendilerini başlıca üç biçimde açığa vururlar:

1) Sınıf mücadelesi fikrinin reddi. (Her şart altında devletin veri kabul edilmesi ve desteklenmesi.)

2) Sınıf mücadelesi teorisinin sözde kabulü, gerçekte düzen-içi sınırlarda tutulması. (Genel olarak burjuva parlamenter sistemin desteklenmesi ya da herhangi bir burjuva partisinin desteklenmesi.)

3) Sendikaların işçi sınıfı için gerekli ve mümkün tek örüt biçimi olarak sunulması. (Parti-sendika ilişkisinin kırılması.)

Sendikal örgütlenmeleri patronağa düzeninin politik iktidarını pekiştirmenin araçları, milliyetçi-şoven politikaların kaldıraçları olarak kullanmaya çalışan sendika ağalarının, reformist, revizyonist sendika bürokratlarının maskeleri düşürülmeksizin, sarı sendikalar işlevsiz kılınmaksızın güçlü sınıf sendikaları yaratılamaz ve de sendikalar devrimci politikaların kaldıraçları haline dönüştürülemezler. (Burada özenle üzerinde durulması gereken şey, sarı sendikaların ve Zubatov türünden "sendikacılar"ın teşhir ve tecritini amaçlayan faaliyetler sürecinde,

işçi sınıfı hareketi içindeki sapmalarla (sarı sendikalar içinde muhalefet yürüten kesimlerle) taktik olarak ittifak yapmayı bütünüyle dışlamamak, ancak, Marksizm-Leninizm'den her türden sapmaya karşı mücadeleye de hiçbir koşulda ara vermemek gerektiğidir. Sendikal alandaki ideolojik mücadelenin ana eksenini sendikalist sağ sapmalar oluşturmaktadır.)

Bu alanda başarıya ulaşmanın ve güçlü sınıf sendikaları yaratmanın ön koşulu, herşeyden önce, ekonomik-sendikal mücadele alanına da gereken önemi vermektir, işçi sınıfı içinde partili çalışmanın araçlarını yaratmaktan; üretim alanlarında, günümüzde konjoktürel olarak ön plana çıkan işyeri komitelerinde ve sendikalarda sebatla çalışmaktan, kitlelerin sorunlarına sahip çıkıp onlara doğru politikalar ile önderlik ederek kitlelerin gönlünü fethetmekten geçmektedir.

En geniş kitleyi sermayeye karşı birleştirerek mücadeleye seferber edebilme potansiyeline sahip olan ekonomik-sendikal mücadele alanı, daha yüksek mücadele ve örgütlenme biçimlerini hazırlamada ve politik mücadeleye yeni kanallar açmada önemli bir yere sahiptir.

İşçi sınıfının üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde bulunduranlara kul olmasının her çeşit köleliğinin birinci nedeni olduğunu bilen herkes, işçi sınıfının büyük amacının kapitalizmin sonuçlarına karşı mücadele ederek daha az sömürülmeyi sağlamakla sınırlı olamayacağını da görmektedir. İşçi sınıfının büyük amacı ücretli kölelik sistemini yıkmak, sömürü ve baskının bütününe son vermek ve de yeni insanın toplumsal düzenini kurmaktır. Sınıf mücadelesinin olduğu bir yapıda hiçbir toplum, hiçbir birey özgür olamayacağı içindir ki, sınıfların varlığına son vermektir işçi sınıfının büyük amacı. Buna ulaşmanın birinci büyük adımı ise işçi sınıfının politik iktidarı ele geçirmesi ve kendisini devlet olarak örgütlemesidir.

İşçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü ekonomik mücadelenin örgütlenme merkezleri olan sendikalar da, işçi sınıfının gerçek örgütleri olarak, mensuplarının ekonomik kurtuluşlarına yardımcı olmak; sö-

mürünün sınırlandırılması için yürütükleri mücadeleyi sömürünün bütünüyle yok edilmesi uğruna yürütülen politik mücadeleye bağlamak ve sınıfın büyük amacının hizmetine girmek zorundadırlar.

Buradan kalkarak; sendikaların, işçi sınıfının politik iktidar mücadelesini de yürütebilmeye yeterli örgütler oldukları, politik iktidar mücadelesini de yürütebilecekleri sonucuna varabiliriz mi?

Kesinlikle HAYIR!

Ekonomik mücadele ile politik mücadele arasındaki zorunlu bağı ve kaynaşmalarını kaçınılmazlığını bir kez daha vurgulamak ve politikanın ekonomiye önceliğine, dolayısıyla, ücretli köleliğin nedenlerine karşı mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için, partinin sendikalara önderlik etmesinin zorunluluğuna dikkat çekmek buradaki amacımız.

Çağlar boyunca süregelen sınıflar mücadelesinden öğrenmemiz gereken şeylerden biri de; toplumun önemli bir bölümünü yanına çekemeyen ve yığınların mücadelesini genel ihtilal planının parçaları halinde birleştirip yönetebilecek, savaşa önderlik edebilecek yetenekte, nitelikli bir politik öncü örgüte sahip olmayan hiçbir sınıfın politik iktidarı ele geçiremediğidir.

Öyleyse bu; işçi sınıfı, bu mücadeleyi geniş emekçi yığınlarından tecrit edilmiş bir biçimde yürüterek başarıya ulaşamaz demektir. Ülkemiz özgülünde bu, işçi sınıfı, emperyalizmin ülke içindeki işbirlikçi uşağı olan komprador kapitalizme ve feodalizme karşı yürütülen halk demokrasisi mücadelesini başarıya ulaştırabilmesi için, demokratik halk devriminin temel gücü olan yoksul ve orta köylülikle, devrimin itici güçlerinden şehir küçük-burjuvazisiyle vb. ittifak yapmalıdır demektir. Ki, işçi sınıfı, geniş emekçi yığınlarıyla ilişkili, ancak, kitlelerin bulunduğu her alanda çalışmakta olan ML partisi aracılığıyla kurabilir.

İşçi sınıfının mesleki örgütleri olan sendikalar, herhangi bir işletmede ya da işkolunda çalışan işçilerin, mesleki talepleri uğruna kendi patronlarına karşı yürüttükleri mücadeleleri (bu aşamada hareket, salt ekonomik karakterdedir) sınıfın bütününe yayarak ve de bu talepleri

sınıfın talepleri haline yükselterek; tek sözle, işçi sınıfının egemen sınıflar karşısına sınıf olarak çıkmasını sağlayarak (bu aşamada hareket, "kendiliğinden politik" bir içerik kazanır) işçi sınıfının politik mücadelesinin araçları haline de gelebilirler.

Ama işçi sınıfının egemen sınıfların karşısına sınıf olarak çıkmasının sağlandığı hallerde bile, sendikaların, politik mücadelenin araçları haline gelebilmesi için, parti, sendikalara önderlik etmelidir.

Çünkü tek tek organlar ve eylemler, ancak, partinin genel ihtilal planının parçaları halinde tanımlanabildikleri ölçüde politik bir içerik kazanırlar.

Genel ihtilal planının parçaları halinde tanımlanabilmeleri içinde, parti, sendikalara önderlik etmelidir demek; sendikaların "partinin yönetimine resmen ast olarak bağlı olmaları demek değildir. Yalnızca, bu örgütlerden olan ve bunlarda tartışma götürmez bir biçimde etkili olan parti üyeleri, bu parti-dışı örgütlerin çalışmalarında proletarya partisine yaklaşmaları ve onun siyasal önderliğini gönül rızasıyla kabul etmeleri için bütün inandırma yollarına başvurmalı" (Stalin); işçi yığınlarını harekete geçirme görevine dört elle sarılmaları ve bunun için ekipler kurmalı, hücreler oluşturmalıdır demek tir.

Öyleyse, partinin önderliğini sınıfın geniş kesimlerine ve buradan kalkarak sendikalara kabul ettirmenin yolu; hayatın diğer alanlarında olduğu gibi, işyerlerinde de, kendiliğinden kitle hareketiyle çözülmez biçimde bağıntılı örgütler oluşturmaktan geçmektedir.

İşçi sınıfının öncüsü, örgütlü müferezesi ve genelkurmayı olan ML partinin en önemli ve temel görevi, sınıfı -bütün müttefikleriyle birlikte- militan mücadele ruhuyla donatmak, bilinçlendirmek ve demokratik halk devrimi yoluyla, kesintisiz olarak sosyalizmi kurmak ve sınıfsız toplumun önündeki bütün engelleri ortadan kaldırmak için savaşa seferber etmektir.

İşçi sınıfının öncü örgütü ML partinin işçi sınıfı hareketi içinde çalışmasının esas amacı, devrimin önder gücü olan işçi sınıfını devrime kazanmaktır.

Devrimci teori ve politik bilinçle

donatılan örgütlü bir sınıf, devrimin önündeki bütün engellerin ortadan kaldırılmasının biricik güvencesidir. Devrimci teori ve politik bilinçle donatılan örgütlü bir sınıf geriye dönüşlerin de önündeki en büyük engeldir. Ama, işçi kitleleri, devrimci teoriyi ve politik bilinci kendi başlarına, salt kendiliğinden mücadeleleri içinde edinemezler. Sömürü ve baskı altında ezilen işçi kitleleri, ekonomik durumlarını düzeltebilmek ve baskı çemberini gevşetebilmek amacıyla yürüttükleri kendiliğinden mücadeleleri içinde de belirli bir bilinç edinirler ama, bu bilinç, patronlara karşı mücadelenin ve iş yasalarında gerekli olan düzenlemelerin yapılmasını sağlamak amacıyla hükümeti zorlamanın güçlü-kitlesel bir şekilde yürütülebilmesi için sendikalarda birleşmenin gerekliliğiyle sınırlı bir bilinç almaktan öteye gidemez.

Devrimci teoriyi ve politik bilinci kitlelere taşıyıp yığınları devrime bağlayarak örgütlerde birleştirme işini, yalnızca, doğru bir kitle çizgisi-ne sahip olan ML parti, yayın organları ve -kendi içinde çok sıkı işbölümü esasına uygun olarak konumlandığı- kadroları aracılığıyla; propaganda-ajitasyon ve örgütlenme yoluyla gerçekleştirebilir.

Sınıfın düzen-ici sınırlardan kopartılıp devrim için seferber edilmesi işlevine sahip olan ML politik bilinç açısından sendikal bilinç, burjuvazinin ideolojik hegemonyasından kendisini kurtaramayan "tohum halinde"ki politik bilinçtir ancak. Marksist-Leninistlerin görevi; işçilerin ekonomik durumlarını düzeltebilmek ve baskı çemberini gevşetebilmek amacıyla yürüttükleri kendiliğinden mücadeleleri içinde edindikleri, bu, tohum halindeki politik bilinç kıvılcıklarından yararlanarak, onları, ML politik bilinciyle donanmış devrim savaşıçıları düzeyine yükseltmektir.

Ama, bu görev; kitlelerin sorunlarına sahip çıkılmaksızın, tek tek somut talepler ve reformlar için yürüttükleri mücadelelerinde de onlara fiilen önderlik edilmeksizin gerçekleştirilemez.

Tek tek somut talepler ve reformlar için mücadele etmek de önemlidir. Çünkü devrim, ancak, bütün bu mücadelelerin eşgüdümü yürütülebilmesi halinde ete kemiğe bürünür.

ROPARTAJ:

Parlamentarist ahmaklık mı? Jakoben mücadele mi?

Bugün ülkemizde revizyonist, oportünist, reformist ve her türden anti-ML akımların saldırılarına hedef yaptıkları jakoben mücadele, her yönüyle en yoğun bir biçimde tartışılmaktadır.

Bu tartışmalarda sorunun daha iyi kavranmasına yardımcı olacağı inancıyla, dergimiz yurtdışı temsilciliği tarafından Peru Komünist Partisi'nin bir yöneticisiyle yapılan ve eğitici olması açısından gündeminin çok geniş tutulmaya çalışıldığı röportajı yayınlıyarak katkıda bulunmak istedik.

Halk Demokrasisi

P'lu Temsilci: Öncelikle sizleri, Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP-MK'si adına yüreктenselamlar, enternasyonal dayanışma dileklerini sunarız. Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Halk Demokrasisi: Biz de aynı duygu ve düşüncelerle, dergimiz adına sizleri candan selamlar, hoş geldiniz deriz.

P'lu Temsilci: Şu an içinden geçtiğimiz süreç, PKP'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongresinin yıldönümüne tekabül etmektedir. Bu nedenle Kongremizin gelişimine ve aldığı bazı kararlara da kısaca değinmek istiyoruz. Yukardaki gündem maddelerini Kongre kararları ile birlikte ele alıp işleyeceğiz.

Kongremiz, üç aşamalı bir şekilde Şubat ve Haziran 1988 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir.

a) Kongrenin Birinci Bölümü: Parti kongremizin birinci bölümünde ideolojik, siyasi sorunlar ele alınarak, geniş bir şekilde işlendi. Ve sonuçta, Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM), partimizin ideolojik görüşü olarak benimsendi. Bu karar, kongre üyelerinin ezici çoğun-

luğu tarafından kabul edildi. Yine aynı şekilde, "somut şartların somut tahlili" Leninist ilkesinden hareketle, MLM ideolojisinin, Peru'nun somu şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulanması olan Gonzalo Düşüncesi benimsendi.

b) Kongrenin İkinci Bölüm: Kongremizin bu bölümünde, partimizin asgari ve azami programı ele alınıp netleştirildi.

i) Asgari Program: Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, durmaksızın sosyalizme geçmek ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek.

ii) Azami Program: Sebatar bir mücadele ile komünizme ulaşmak.

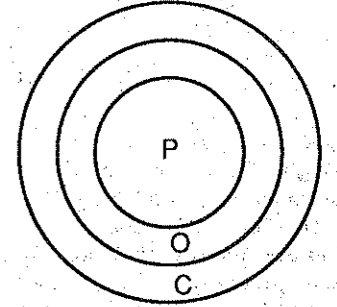
c) Kongrenin Üçüncü Bölümü: Parti kongremizin bu bölümünde genel politik hat üzerine görüş ele alınıp, tespitler yapılmıştır. Genel politika (yani, iktidara giden yol) kendi içinde beş ana maddeye ayrılmıştır.

- I) Demokratik Devrim,
- II) Askeri Hat Üzerine,
- III) Devrimin Üç Temel Aracı (Parti, Ordu, Cephe)
- IV) Kitle Çizgisi,
- V) Enternasyonal İlişkiler,

I) Demokratik Devrim: Programımızın bu birinci ana maddesi Demokratik Devrim sorununa ve buna bağlı olarak sosyalizm, kültür devrimi ile komünizme ulaşma konularını içermiştir.

II) Askeri Hat Üzerine: III) Devrimin Üç Temel Aracı Üzerine: Birbirleriyle direkt ilişkisinden dolayı bu maddeleri iç içe işleyeceğiz. Öncelikle, ordu örgütlenmesine şematik ve kısa detaylarıyla değineceğiz: Parti merkez olmak üzere, onun (partinin) çevresinde ordu, ordunun da çevresinde cephe ve bü-

tün bunların üzerinden de yeni iktidar gelişip güçlenmektedir. Bunu şematik olarak şöyle ifade edebiliriz.

P: Parti
O: Ordu
C: Cephe

Günümüz emperyalizm dünyasına bakıldığında, varolan koşullar gereği, partimiz, ordu örgütlenmesine büyük ağırlık ve önem vermektedir. Bunun yanı sıra, yine anılan mevcut koşullardan ve eski sosyalist ülkelerdeki gelişmelerden edinilen geniş tecrübeler ışığında, partinin silahlandırılmasına yani, partinin askerileştirilmesine ve kitlelerin en geniş şekilde silahlarla donatılmasına da büyük önem vermekteyiz. Partinin askerileştirilmesi diyoruz, çünkü, bugüne kadar bütün eski sosyalist-yeni kapitalist-ülkelerdeki (Sovyetler, Çin, Yeni Avrupa ülkeleri...) modern revizyonistler, bürokrat burjuvazi sosyalist iktidarı gaspederken genellikle, Kızıl Orduyu veya Halk Ordusunu bir araç olarak kullanmıştır. Bu tecrübelerden yola çıkarak, partinin askerileştirilmesi önem kazanmaktadır.

Halk Demokrasisi: ...Günümüz emperyalizm dünyasında, orduyu güçlendirmek elbette ki iyidir. Ama bu nasıl bir güçlendirme? İnsan gü-

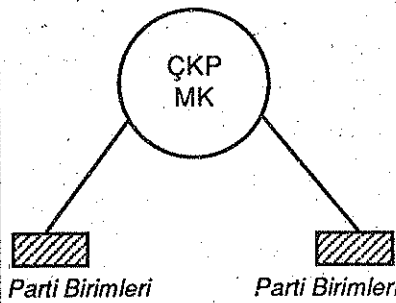
cü ve lojistik donatım anlamında mı, yoksa bunlarla birlikte ve esas olarak da bilimsel komünizm bilinciyle mi?

P'lu Temsilci: Elbette ki parti ile ordu arasındaki ilişkide, silahlara yani orduya, parti komuta etmektedir ve bizim güçlendirmeden kastımız muhakkak ki, gerek partinin ve gerekse de ordunun salt maddi olarak değil, aynı zamanda ve esas olarak kafalarında komünizmin bilimsel öğretisi ile donatılması ve güçlendirilmesidir.

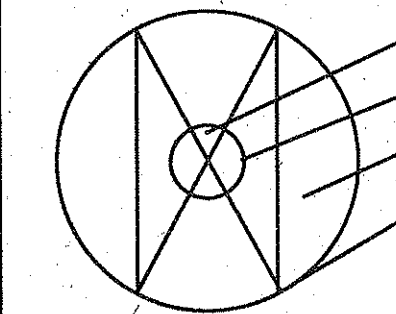
(Soru yanıtlandıktan sonra anlatıma devam edildi).

Çin özüğüne baktığımızda, Halk Savaşı döneminde ÇKP kırsal alanlarda hemen hemen askerileştirilmişken, şehirlerde ise bunun tam tesisi bir konumda bulunmaktaydı. Yani, askerileşmişti. Ama, bugün bütün bu deneyimlerden yola çıkarak, partimiz PKP başkanı Gonzalo'nun yol göstericiliğinde, ülkemizi hem kırsal ve hem de şehir alanlarında askerileştirmiştir. Yani, bugün ordumuzun en küçük biriminde bile P'nin kesin etkinliği bulunmaktadır. Çin'de ise, P'nin orduya tepeden hükmediyordu. Çin'deki P ve ordu arasındaki örgütlenme ilişkisini şematik olarak şöyle açıklayabiliriz.

Çin'deki Durum

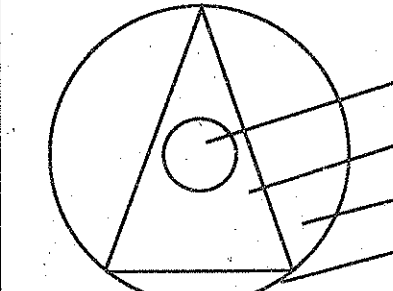
Peru'daki Durum

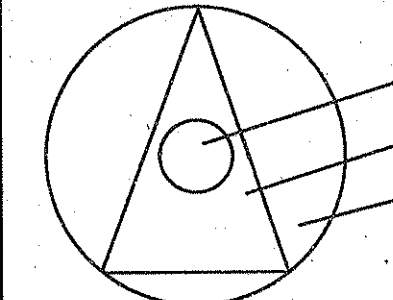
Peru'daki mücadele perspektifi doğrultusundaki birim örgütlenmesindeki anlayışımız ise şöyledir: Birimde bir P siyasi komutanı (komiseri) olur. Ayrıca, bir tane de askeri komutan yer alır. P temsilcisi siyasi komiserdir. Bu örgütlenme anlayışında olmak üzere, gerçekleştirilen bütün eylemlerden her ikisi de (siyasi komutan ve askeri komutan) P'ye karşı aynı oranda sorumludur. Ama, kendi birimleri içerisinde ise, siyasi faaliyetlerden siyasi komutan ve ask. eylemlerden de ask. komutan sorumludur.

Şehirlerdeki örgütlenmeye gelince;

Şehirlerdeki örgütlenme anlayışımızı daha iyi ifade edebilmek için şu şemayı örnek olarak ele alabiliriz.

Parti, Ordu, Cephe örgütlenmesinin genel şematik gösterimi

Halk komitesinin başında, P sorumlusu olarak, siyasi komiser sekreterleri bulunmaktadır. Bu sekreterin yardımcısı ise, aynı zamanda güvenlik sorumlusudur.

Yukarıda gösterilen örnek en küçük birimler için bile geçerlidir.

P'nin her militan üyesinde ara-

nan özellikler şunlardır.

- 1- Komünist olmak.
- 2- Savaşçı olmak.
- 3- Yönetici yeteneğe sahip olmak.

Bu temel özellikler, her seviyedeki üyede aranan özelliklerdir. P'mizin önderi, başkan Gonzalo, aynı zamanda ordumuzun da başkanıdır. Ve yine o, gittikçe gelişmekte ve kurulmakta olan Yeni Halk Cumhuriyeti'nin de başkanıdır. Bugün için, PKP'nin elinde bulunduğu iktidarlar sadece, kırsal alanlarda bulunmaktadır. Şehirlerdeki devrimci harekete ise, parti kumanda etmektedir. Şehirlerdeki bu hareketin adı "Halk Savunması Devrimci Hareketi"dir.

Partimizin içinde bulunduğu duruma gelince;

Partimiz PKP, Peru proletaryasının önderidir. Partimiz, aynı zamanda enternasyonal proletaryanın Peru'daki öncü müfrezesidir. Partimiz PKP, bugün

resmi olarak, ideolojik planda MLM ve Başkan Gonzalo Düşüncesini kabul eder ve savunur. Partimiz değişik aşamalardan oluşmaktadır. Partimizin yapısına ana hatlarıyla şöyle değinebiliriz;

a) Ideolojik yapısı (MLM ve Gonzalo Düşüncesi),

b) Genel Politik Hat Konusunda Parti Çizgisi,

(Bu genel hat, kitleleri örgütleme ve Yeni İktidarı kurma hattıdır.)

Bu hat doğrultusunda, parti, komünizme kadar silahlarını susturmayacaktır.

c) Örgütsel yapılanmasıdır. (Demokratik Merkezîyetçilik, Organik (Hiyerarşik) İlişki, Bölgelere Göre Yoğunlaşma).

(Peru genelindeki örgütlenme yapımızı, bölgelere göre, şu harita üzerinde gösterebiliriz. Yalnız, gizliliğinden dolayı haritayı kimseye veremiyoruz).

-Ülkenin en canlı faaliyetinin yürütüldüğü, Ayacucho ve çevresinde

üç bölüm bulunmaktadır:

- I) Ayacucho
- II) Ivankahalaga
- III) Uallaga

Bu alanlar, partinin birinci dereceden örgütlenme alanlarıdır.

Halk Demokrasisi: Neden, buralar birinci dereceden seçildi?

P'lu Temsilci: Çünkü, buralar mevcut koşulları bakımından KSI'lar için en uygun alanlardır. Ayrıca, Peru tarihinde en güçlü direnişler bu alanlarda ortaya çıkmıştır. Yani, ihtilalci bir geleneğe, mirasa sahiptir.

Yukarıda saydığımız üç ana bölüm, yaklaşık olarak 4.000 km²'lik bir toprak parçasını kapsamaktadır. Partinin yönetim organı bu alanlarda bulunmaktadır. Yukarıda saydığımız bu geniş bölgeler, kendi içinde alt bölgelere göre sınıflandırılıp örgütlenmiştir.

-İkincil dereceden önemli bölgeler ise; Bolivya, Şili ve Pasifik Okyanusukuyularıdır.

-Üçüncü dereceden önemli bölgeler ise; ülkenin ortalarına rastlayan alanlardır. Ki, parti buralarda yeni ve hızla gelişmektedir. Bu alanların en önemli özelliği geniş ormanlıklara sahip olmasıdır ve kuzeye doğru açılmaktadır.

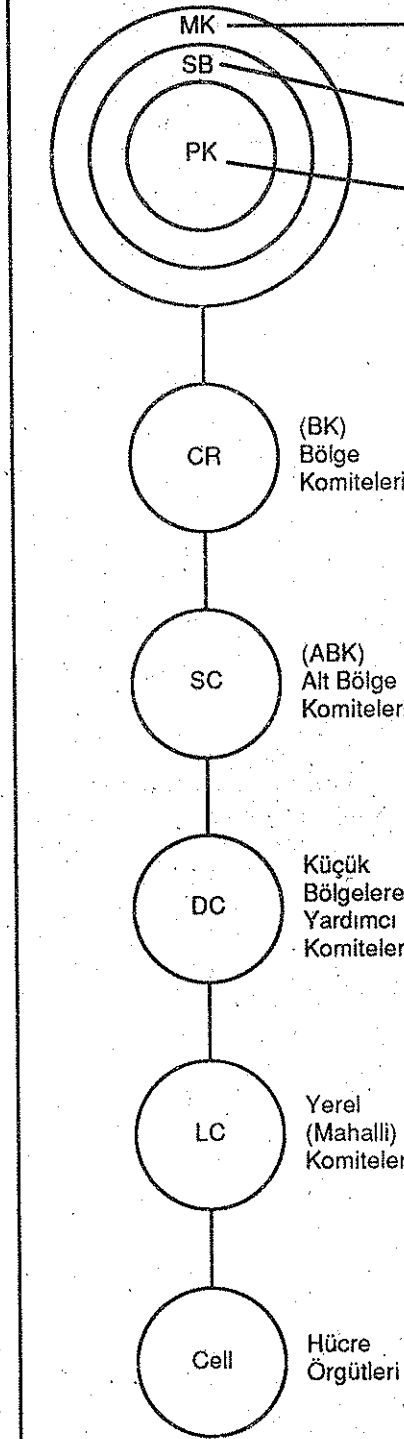
-Dördüncü dereceden önemli bölgeler ise ülkenin kuzeyidir. Bu alanlar, orta alanlardan başlayarak uzayan ve genişleyen bir ormalığa sahiptir. Buralara, yeni ve geniş bir şekilde yayılmaktayız.

Başkent Lima'da ise, bir parti (bölge) komitemiz bulunmaktadır.

-Diğer bölgelerde ise, irili ufaklı bölge komiteleri yer almaktadır.

Yukarıda saydığımız bölgesel yapılanma planı-sistemi-başkan Gonzalo tarafından geliştirilmiş ve bütün PÜ'leri bu alanlara sevk edilerek görevlendirilmişlerdir. Değişik derecedeki önemlerine rağmen, özellikle bu alanlarda faaliyetlerin yoğunlaştırılmasının nedeni, bütün bu alanların (küçük şehirler de içinde bulunmak kaydıyla) Peru'nun kırsal alanlarını teşkil ediyor olmasıdır. (Haritayı göstererek) Haritadan dikkat edilirse hemen her büyük şehrin gittikçe gelişen ve büyüyen bir hızda kırlardan kuşatılmakta olduğunu görebiliriz. Halk Savaşının ilkelerine uygun olarak, şehirlerin kırlardan sarılması gerçekleştirilmektedir.

Yine, bizzat Başkan Gonzalo tarafından hazırlanan, partimiz PKP'nin organik-hiyerarşik yapılanması ise şematik olarak şöyledir:

Şemadan da görüldüğü gibi, MK, partinin en üst yönetici organıdır. MK'nın önderliği ve denetimi altında SB bulunmaktadır. SB'nin

esas görevi, en üst organda alınan kararların partinin ideolojik-siyasi çizgisi doğrultusunda yazıya dökülmesidir. SB'nun altında, PK (Dai-

Merkez Komitesi (MK) (en üst organ)

Siyasi Büro (SB) (MK'nın denetiminde).

Daimi Büro (P'nin en önemli belgeleri bu komite'de hazırlanır. Kadro yetiştirir.)

mi Komite) yer almaktadır. Partinin en değerli kadroları bu PK içinde yer almaktadır.

Halk Demokrasisi: Neden böylesi özel bir komiteye gerek duyuldu ve en değerli kadrolar burada yer aldı?

P'lu Temsilci: Çünkü, mücadele sürecinde parti içerisinde değişik ve güncel (her zaman olabilecek) sorunlar ortaya çıkmakta ve bu sorunlar, parti önderliğini meşgul etmekteydi. Dolayısıyla, sürekli iç sorunlarla uğraşılmak zorunda kalınmaktaydı. Bunu önlemek ve aynı zamanda, partinin sürekli ihtiyacını duyduğu kadro sorununu çözmek amacıyla, böylesi bir Sürekli (Asli) Komiteye ihtiyaç duyuldu. Demin de belirttiğimiz gibi, partinin en değerli ve yetenekli kadroları bu özel komite içerisinde yer almakta ve partinin en değerli dökümonlarını hazırlayıp, yeni yeni kadrolar yetiştirmektedir. Örnek olarak, MK ve SB yılda birkaç kez toplantı yapılmaktadır; bu Daimi Komite, her an bir sorun çıktıkça toplanabilmektedir. Bu Daimi Komitenin esas görevini şöyle belirtebiliriz; partiyi, askeri, lojistik ve ideolojik olarak denetlemek ve yol göstermektedir.

-Savaş dönemlerinde, KP'lerin genel işleyişi olan demokratik merkezîyetçiliğin, Peru'daki savaşta da merkezi yönü esastır.

Halk Demokrasisi: Gerilla Birimi seferdeyken demokratik merkezîyetçilik mi, yoksa ademi merkezîyetçilik mi esastır?

P'lu Temsilci: Üstten iletilen merkezi kararın nasıl uygulanacağını yol ve yöntemi birimin kendi insiyatifindedir.

PARTİ ÇALIŞMASI

Yarı Legal

Legal

İllegal

(Parti çalışması illegaldir) Partinin her birimi gizli örgütlenmek zorundadır. Özellikle de iç güvenlik konusunda.

Halk Demokrasisi: PKP'nin ve diğer modern-revizyonist, oportünist ve troçkistlerin kitle örgütlerinde (sendikalar, dernekler vs.) gücü nasıldır?

P'lu Temsilci: Özellikle kitle örgütlerinde, revizyonistlerin yani, sosyal-faşistlerin belli bir üstünlükleri var. Özellikle, işçilerin konfederasyonunda revizyonistler etkindir. Fakat, bizim de proletarya arasında faaliyetimiz hızla gelişmektedir ve revizyonistlerin etkisi kırılmaktadır. Lima'da (Başkente) biz, birinci dereceden etkinliğimizi sürdürüyoruz. Yani, proletarya ve maden işçileri arasında önemli bir etkinliğimiz bulunmaktadır. Köylüler üzerinde revizyonistlerin hiçbir etkisi ve faaliyeti bulunmamaktadır. Öğrenci Gençlik içerisinde ise, revizyonistlerle hemen hemen yarıyarıya etkinliğimiz vardır. Diğer anti-ML akımlardan Troçkizm'in ise, hiçbir kesim üzerinde etkisi yoktur.

Halk Demokrasisi: Şehirlerde çalışma perspektifiniz nedir?

P'lu Temsilci: Bir kere şu nu belirtelim; partimizin en iyi ve en değerli kadroları, stratejik planımız gereği esas mücadele alanları olarak tespit ettiğimiz, kırsal alanlarda bulunmaktadır. Ama, elbetteki, şehirlerde ve özellikle de ülke başkenti olması itibarıyla de Lima'da belli faaliyetlerimiz sürmektedir. Yani, esas mücadele alanlarımız önde olmak kaydıyla, gerek kırsal alanlarda ve gerekse de şehirlerde parti faaliyetlerimiz büyük oranda kitleleşerek sürmektedir. Halk Savaşının üç stratejik aşamasına bağlı olarak, mücadele alanlarının önemini şöyle belirlemekteyiz:

a) Stratejik savunma döneminde, kırsal alanlar esastır.

b) Stratejik denge döneminde, kır-kent dengededir. Şimdi içinde bulunduğumuz durum denge duru-

mudur.

c) Stratejik saldırı döneminde kentler de esas alınır.

Organik Örgütlenmede Beş Temel Nokta:

- I) Demokratik merkezîyetçilik,
- II) İlegalite,
- III) İdeolojik sağlamlık,
- IV) Proleter çelik disiplin,
- V) Filtrasyon sistemine uymak (yani, zararlı unsurların partiye sızmasını önlemek için uyanık ve gözlemci olmak).

İstisansız bütün PÜ'leri bu şartlara uymak zorundadırlar.

4-KİTLE ÇALIŞMASI:

Kitle çalışmasında temel aldığımız şiar; "devrim kitlelerin eseridir". İkinci temel şiarımız ise, "İsyan etmek meşrudur". Partimiz, kitleler içinde yürüttüğü faaliyetlerde ve çalışmalarında bu iki temel slogan doğrultusunda hareket etmektedir. Bundan hareketle, partimiz şu belirlemelerde bulunmuştur. En yoksul tabaka devrime en yakın ve en isyancı tabakadır.

Kitle faaliyetinde dikkat edilmesi gereken hususlar şunlardır:

1) Kitlelerin üzerinde değil, kitlelerin derinliğinde kök salmak.

2) İğneyle kuyu kazmak: Yani, uzun erimli, sabırlı ve zorlu bir faaliyetle her türlü zararlı anlayışlara karşı mücadele yürütmek.

3) Kitleleri, savaş içinde politik olarak eğitmek.

4) Emperyalizme, revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı, kararlı bir mücadele yürütmek.

5) Halk Savaşı boyunca kitleleri, parti politikası doğrultusunda eğiterek her alanda seferber etmek, politik eğitimi süreklileştirmek.

Partinin kitleler içindeki çalışması, kitlelerin parti çevresinde örgütlenmesi ve pratik faaliyet içerisine sokulmasıdır. Kitle çalışması esnasında partimiz, proleter kitleler ile diğer emekçi kitleler arasında belli bir fark gözetmektedir. Yani, sanayi proletaryası ile diğer işçiler vb.'lerini birbirinden ayrı ayrı ele almaktadır.

A) Ayrıca, kitleler içerisinde "Halk güvenliği ve yardımlaşması" örgütlerimiz yer almaktadır. Bu örgütlerin görevleri şunlardır:

a- İşkence görenlerle, kaybolanların ailelerine ulaşmak.

b- Tutuklu ve hükümlü aileleriyle yardım ve dayanışma.

c- Tutuklu ve hükümlülerle çok yönlü olarak yardım ve dayanışmada bulunmak.

B) "Yoksul köylü örgütlenmesi" adlı örgütlerimiz bulunmaktadır.

C) Yurt dışında ise "Peru Halk Hareketi" örgütlerimiz mevcuttur.

D) Partimizin yönetim ve denetimi altında "avukatlar kuruluş"larımız vardır. Bunlar politik tutukluları savunurlar.

Partimiz kitle faaliyetlerinde illegalite ile gizlilik arasında bir ayırım yapmakta ve ikisini de bir ve aynı görmemektedir.

I- Partimiz, illegaliteden, partinin güvenliğinin sağlanmasını,

II- Gizlilikten ise, partinin iç güvenliğinin sağlanmasını anlamaktadır.

Kitle içinde iki çeşit çalışma tarzımız vardır:

Birincisi, Halk Ordusuna hizmet amacıyla, kitlelerin, halk okullarında eğitimleri ve güç olarak orduya aktarılmaları, aynı zamanda en ilerilerinin partiye kazanılması.

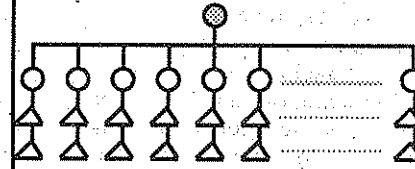
İkincisi, revizyonist ve oportünistlere hakim olduğu yerlerde (kitle örgütlerinde) ekinliklerini kırmak ve buraları ele geçirmek.

5- DİREKSİYON (YÖN):

Partimizin bugünkü koşullarda ana yönelimi (ana hedefi) Demokratik Devrimin gerçekleştirilmesidir. Bu yön (direksiyon), aynı zamanda devrimin yolunu ve devrimin yasasını da oluşturmaktadır. Seçilen bu direksiyonu (yönü) şematik olarak şöyle gösterebiliriz:

1- Hareketli Ağ

2- Bölgesel Ağ

Şemada görüldüğü gibi, direksiyonun oluşumunda, partinin merkezi yönetimi, partinin merkezi yönetimi altında, ordu ve cephe örgütlenmesi ile faaliyet şekli ele alınmakta ve geliştirilmektedir. Kırmızılar gerek merkezi ve gerekse de merkeze bağlı olarak faaliyet yürüten diğer parti organlarını göstermekte; yeşiller ise, bunlarla (parti ve ordu) bağlantılı olarak cephe örgütlenmelerini ve faaliyetlerini göstermektedir. Hareketli ağ ve bölgesel ağın, bu şemadan ne anlama geldiği daha iyi anlaşılabilir.

Bütün bu açıklamalarımızdan sonra, partimizin çok kısa bir şekilde geçmişine değinip, edindiğimiz tecrübeleri nasıl maddi bir güce dönüştürdüğümüzü açıklamaya çalışacağım;

Partimiz PKP, yoldaş Mariategui önderliğinde 1928 yılında kuruldu. İlk kurulduğu yıllarda partimiz, gerçek anlamda ML norm ve ilkelere sahip bulunmaktaydı. Daha o zamanlardan, o dönemin koşullarından hareketle, devrimin belli sorunlarına açıklık getirmiştir. Fakat, yoldaş Mariategui 1930'da hastalık nedeniyle daha 35 yaşında iken hayata gözlerini kapamıştır. Gelişen süreç içinde, önderlik, ML ilkelere terkedilerek revizyonist bir çizgiye dönüşmüştür. Bu revizyonist çizgi, 1960'larda başkan Gonzalo ile birlikte altadılarak, gerçek bir ML çizgi ve önderlik yeniden partide kumandayı ele almıştır. Sürecin daha sonraki gelişmesinde partimiz PKP, kendisine MLM'yi kılavuz edinmiştir.

Partimizin yeniden yapılanması, 1979 yılında gerçekleşmiştir ve bu tarihten itibaren de partimiz PKP, hiçbir şekilde bölünmemiştir. Bugüne kadar partimizin bölünmemesinin nedeni, sağlam ve doğru bir ideolojik-politik ve hiyerarşik yapıya sahip olmasıdır. Partimizin bugünkü sağlamlığına ve birliğinin deva-

mına temel teşkil eden, her alanda geliştirilen teoriler, 30 yıllık bir tecrübenin ürünüdürler.

İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ:

Başkan Mao'nun belirlediği ve bugün de Başkan Gonzalo'nun izlediği gibi, P'miz içerisindeki iki sınıf (proletarya-burjuvazi), iki düşünce (proleter ve burjuva düşünceleri) ve iki çizgi (proleter çizgi ile burjuva çizgisi) arasındaki mücadele, hayatın her alanında olduğu gibi, aynı keskinlik ve dikkatle sürdürülmektedir. Bu kararlı ve sebatkar iki çizgi mücadelesi anlayışından hareketle, P.miz tarafından şu noktalara dikkat çekilmiştir:

a- Parti içinde esas tehlike revizyonizmdir.

b- MK içerisinde şu an için, hiçbir şekilde sağ-oportünist tehlike yoktur.

c- Parti içindeki eleştiri, esas olarak sağ anlayışları hedeflemekte ve bu tür zararlı anlayışlara hiçbir şekilde aman verilmemektedir.

d- İki çizgi mücadelesi, savaşın doğası gereği, mücadele alanlarında daha az şiddetle, eğitim faaliyetlerinin olduğu yerlerde ise, daha şiddetle sürmektedir.

Halk Demokrasisi: Her iki alanda da iki çizgi mücadelesine karşı aynı tavır mı fakınıyoruz?

(...P'lu temsilci birtakım şeyler açıklamakla birlikte net bir yanıt alamadık.)

PERU'DA HALK SAVAŞI:

Peru'da yürüttüğümüz Halk Savaşının detaylarına geçmeden önce, ordumuzun yapısına kısaca değinmek istiyoruz.

Halk Ordumuz üç bölümden oluşmaktadır:

- a) Politik Bölüm
- b) Askeri Bölüm
- c) Lojistik Bölüm

Ordumuzun üç temel görevi bulunmaktadır:

- 1- Savaşmak
- 2- Üretime katılmak
- 3- Kitleleri harekete geçirmek

Ordumuzun güçleri şöyle oluşmaktadır;

- I- Düzenli ordu güçleri

- II- Yerel ordu güçleri
- III- (Yerel) Gerilla güçleri
- IV- (Yerel) Milis güçler

YENİ İKTİDAR ÜZERİNE:

Halk Savaşının boyutlanması ile birlikte, ülkenin kırsal alanlarında yeni iktidarlar kurulmakta ve gelişmektedir. Bu yeni iktidarlar üç güç tarafından paylaşılmaktadır. Bunlar; birincisi: proletarya, ikincisi: köylülük, üçüncüsü: küçük-burjuvazi.

Halk Demokrasisi: Neden milli burjuvazi yok?

P'lu Temsilci: Milli burjuvazi şu an devrimi desteklememektedir. Onun için yeni iktidarda onlara yer verilmemekte. Bugün ülkemizde milli burjuvazi zengin köylülük içinde varlığını sürdürmektedir. Ayrıca, milli burjuvazi, şu anki gerici iktidarda da yer almamaktadır.

Halk Demokrasisi: Demokratik Devrimde milli burjuvaziye stratejik mi yoksa taktik bir güç olarak mi değerlendiriyorsunuz.

P'lu Temsilci: Bu milli burjuvazinin devrime bakış açısına bağlıdır. Çünkü mevcut koşullarda milli burjuvazi devrimden yana değildir. Devrime yaklaşmamaktadır. Bu subjektif niyetimiz değil, objektif bir olgudur. Ancak, devrim, iktidara daha fazla yaklaştıkça ulusal burjuvazi de devrime o oranda yaklaşacaktır. Devrimden sonra, milli burjuvaziye karşı kısıtlama-dönüştürme politikası izlenecektir. Yani, başkan Mao'nun milli burjuvaziye yaklaşım politikasını aynen benimsemekteyiz.

Halk Demokrasisi: Soruma direkt bir yanıt alamadım. Örneğin; başkan Mao'da görülüyor ki, Kızıl Siyasi İktidarlarda milli burjuvazi de yönetimde yer almaktadır. Peru'da neden yok? Milli burjuvazinin sol kanadı emperyalizme karşıdır. En azından bu yönü bile devrime sempatiyle bakmasını sağlar. Benim tartışmak istediğim nokta budur. Yoksa, devrimden sonra milli burjuvaziye kısıtlama-dönüştürme politikasının yanlış olduğunu söylemedim.

P'lu Temsilci: Anlıyorum. Ama şu an için milli burjuvazi bizzat kendisi bize yaklaşmamaktadır. Milli burjuvaziye zorla getiremeyiz ki.

Yeni iktidarın beş oluşum biçimi

şöyle belirlenmiştir:

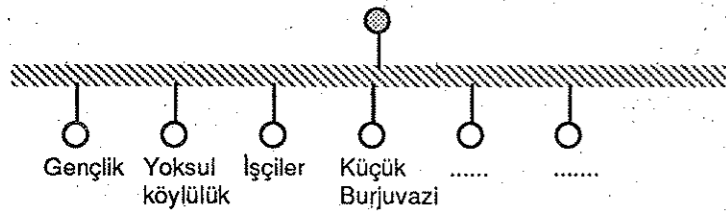
1- Yeni iktidarın oluşumu için, örgütlenme görevini yerine getirmek.

2- Yeniden Örgütlenme Komitesi (Halk Komiteleri yeniden örgütlenecek, mevcut eksiklikler giderilecek).

3- Gerici stratejik köyler politikasına karşı, yeni parti politikası (Partinin bu politikasıyla, düşmanın bu yöndeki gerici politikası yaşam hakkı bulamayarak, büyük oranda iflas etmiştir).

4- İlegal Halk Komiteleri.

5- Açık Halk Komiteleri: (Bu komiteleri şematik olarak şöyle gösterebiliriz.

Bu açık halk komitelerinin her biri, Halk Asamblesi tarafından organize edilmektedir. Her alt komitenin temsilcisi üstteki Halk Asamblesini oluşturur. Halk Asamblesinde sekreter PÜ'dür ve proletaryayı temsil eder. Sekreter yardımcısı, aynı zamanda Asamblenin güvenlik sorumlusudur. Halk Asamblesi içerisinde 3/3 (Üçte üç) sistemi uygulanır. Asamblenin 1/3 (Üçte bir)'ini proletarya önderliğinde ilerici güçler oluşturur. Diğer kesimini ise, diğer halk sınıf ve tabakalarından gelen temsilci güçler oluşturur.

Kongrenin Üçüncü Aşamada Halk Savaşı Şöyle Ele Alındı:

(Bu konuyla ilgili olarak, yabancı dilde hazırlanmış bir belge var. Bunu, daha sonra size iletacağız. Yalnız, şimdi, o belgede olmayan bazı önemli noktaları size aktaracağım.)

1- Halk Savaşının başlangıcının tesbit edilmesini savunan sağ-opportünist unsurlar vardır. Partimiz, bu sağ-opportünistleri Haziran 1979 tarihinde tasfiye etmiştir.

2- Halk Savaşının Nisan 1980'de hazırlığını savunanlar vardı.

3- Mayıs 1980'den, Ocak 1981'e kadar Halk Savaşının başlatılması.

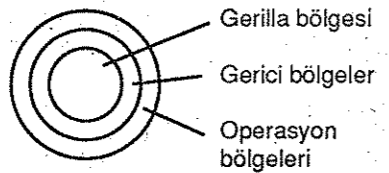
4- Gerilla Savaşının genişletilmesi (Bunun için iki yıllık planlar hazırlandı. Destek üslerinin oluşturulması ele alındı).

I- 1983-1986 arası dönemde, "Destek Üsleri Planı" geliştirilerek uygulamaya geçildi. Bu durumu şematik olarak ele alalım:

II- Bu aşamadan itibaren de artık, Halk Ordusu, gerici orduyla savaş haline girmiştir.

III- Şimdiki planımız ise, destek

üslerinin genişletilmesidir. Bu plan, Halk Savaşımızda nitelik bir sıçrama yaratacaktır.

Destek üsleri (Kırlar)

Destek üsleri (Kırlar)

Aralık 1986'dan, Haziran 1980'a kadar bu plan, pilot alan olarak ele alınmış ve uygulaması titizlikle izlenmiştir. Halk Savaşının başladığından günümüze kadar (9 yılda) 100.000 (yüz bin) askeri eylem ve saldırı gerçekleşmiştir. Gerici orduya büyük oranda darbe indirildi.

Halk Demokrasisi: Sürekli olarak, gerici yönetim ve gerici ordu terimlerini kullanıyorsunuz. Niçin faşist terimini kullanmıyorsunuz?

P'lu Temsilci: Biz, Peru yönetimini işbirlikçi, faşist bir yönetim olarak değerlendiriyoruz. Fakat ordu içinde iki kanat bulunmaktadır.

a- Faşist kanat
b- Gerici kanat

Bu durumu şöyle daha iyi açıklayabiliriz. Mevcut durumda iktidarı elinde bulunduran Garcia Hükümeti faşisttir. Garcia'dan önce burjuva-liberal bir hükümet işbaşındaydı. Elbette ki, Peru Devletinin yapısına bir göz attığımızda bunu görmekteyiz. Peru'da delet, başta emperyalistler olmak üzere, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının hakimiyeti altındadır. Faşist Garcia yönetimi, devleti faşistleştirmeye çalışmakta, fakat bunda başarılı olamamaktadır. Çünkü, bu, diğer bir kısım hakim sınıf kliklerinin işine gelmemekte ve özellikle de halk kitlelerinden büyük oranda bir tepki görmektedir. Yani, bu gelişmelerden dolayı devleti faşistleştiremiyorlar.

Halk Demokrasisi: Yerel seçimleri boykot ettiniz mi?

P'lu Temsilci: Yerel seçimleri protesto amacıyla boykot kararı alındı. Bu boykotun sınırları daha da genişletilerek, Başkanlık Seçimlerini de boykot ettik. Bu boykotları, yaygın silahlı eylemlerle pratiğe uyguladık. Öylesi geniş yankılar uyardı ki, bu silahlı boykotlar sonucu, askeri cunta olayı bile ciddi olarak gündemde tartışılmaya başlandı. Herhangi böylesi bir duruma karşı, partimiz şimdiden güçlü bir karşı-kampanya yürütme kararı alarak, uygulamaya geçti. Her ne pahasına olursa olsun (ki, gelecek bir askeri darbe çok daha fazla insanın ölmesine ve tahribatlara yol açacaktır) biz hiçbir şekilde gerçekleşecek bir askeri darbeyi korkmuyoruz. Bundan da öte buna zaten hazırlıklıyız ve gereken cevabı da vereceğiz.

1- Silahlı ajitasyon-propaganda.
2- Sabotaj (Askeri), komprador kapitalistlere ve bürokrat kapitalistlere karşı ekonomik sabotajlar.

3- Tek tek unsurların cezalandırılmaları (hükümet üyeleri, yüksek rütbe-askeri sorumlular, işkenceci polis şefleri, ajanlar vs.)

4- Gerilla eylemleri (bu eylemlere milisler bile geniş bir şekilde ve zevkle katılmaktadırlar), yeni kurulan üslere saldırı vb.

5- Silahlı grev: bu eylemlerimiz sonucu, ülkenin 1/3 (üçte bir)'ini felce uğrattık. Bütün çabalara rağmen, gericiler bizleri engelleyemedi.

Halk Demokrasisi: Şu anda ülkenin kaçta kaç düşmanın denetiminde ve kaçta kaç Gerilla Bölgesi ve Kurtarılmış Bölgedir?

P'lu Temsilci: Kırsal alanların %

50'si kurtarılmış alandır. Bütün ülke çapında ise, bu etkinlik % 30 partinin elindedir. Aynı şekilde sahillerin % 20'si partinin denetiminde bulunmaktadır.

Halk Demokrasisi: Kızıl Ordu, düzenli ordu aşamasına mı geçiyor?

P'lu Temsilci: İçinde bulunduğu aşama, savaşın boyutuyla birlikte düzenli orduya geçiş aşamasıdır. Oldukça da mesafe katedilmiştir.

STRATEJİK GELİŞME AŞAMASI:

Halk savaşımızın iyice boyutlandığı bu aşamada, bazı bölgelerin başkentleri (Peru coğrafi olarak bazı bölgelere ayrılmıştır ve her bölgenin de bir başketi bulunmaktadır) kırsal alanlardan tamamıyla çevrilmiş durumdadır. Şu anda elimdeki haritadan (bu harita ve üzerinde askeri hareketlerin belirtilen yönleri

çok gizli olduğu için, kesinlikle kimseye veremiyoruz) da görüldüğü gibi, ülkenin önemli bölgelerinde oldukça etkili bir durumdayız. Ve halk savaşının temelini teşkil eden kırkların şehirleri kuşatması, ok işaretlerinin de gösterdiği gibi, ülkemizde tam anlamıyla uygulanmaktadır. Özellikle, ülke gelirinin % 50'sini karşılayan madencilik bölgesi bulunduğu ve oldukça geniş bir proleter kitlelerinin çalıştığı maden bölgesi (ki bu bölge başkent Lima'ya yakındır) tam bir kısıka alınmaktadır.

Bu aşamada, Dış Hatlar Saldırısı düşünülmektedir. Bu planın gerçekleştirilmesi için, şunlar gözönünde bulundurulmaktadır:

a) Silahların modernizasyonu (bu durum ne pahasına olursa olsun gerçekleşecek.)

b) Halk ordusunun her bakım-

dan daha da güçlendirilmesi. Ana Güçler Destek Bölgeleri, Yerel Güçler gittikçe daha fazla geliştirilmektedir. Bunlar içinde esas alınan ise, ana güçler (ordu)dir.

c) Halk savaşının, beş mücadele biçiminin kavranması ve uygulanması.

d) Bölgesel planların hazırlanması.

Halk Demokrasisi: Peki, sizin şu anda legal bir yayınız var mı?

P'lu Temsilci: Şu anda legal bir yayınız bulunmamaktadır. Bu durum, devrimci faaliyete ve elbette ki şartlara bağlıdır. Bu şartlar altına çıkartmayı düşünmüyoruz. Yani, mevcut koşullar altında, legal yayını, kullanabileceğimiz devrimci araçlardan birisi olarak görmüyoruz. Ama, iki yıl öncesine kadar, EL DIARIO (GÜNLÜK Haberler) adlı legal bir günlük gazeteyi kullanıyorduk. Fakat Başkan Gonzalo ile yapılan bir görüşmenin yayınlanması

nedeniyle, bu gazete kapatıldı. Aynı gazete şimdi yeraltına geçti. Yani, illegal yayın olarak çıkıyor.

BİRİNCİ KONGRENİN KISA KARARLARINDAN BAZILARI:

Kongrede seçilen I. MK'nin yayınladığı bir yazı hakkında açıklama yapacağız. Açıklayacağımız, önemli kararlardan sadece birkaçıdır.

1- Maoizm hakkında ideolojik-siyasi bir kampanya başlatılmıştır.

2- Günümüz şartlarında devrim esas akımdır.

3- Dünya çapında baş çelişki; emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkelerle ezilen dünya halkları arasındaki çelişkidir.

4- Devrimin merkezi 3. dünya halklarının (ezilen halkların) olduğu yerlerdir.

5- Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, temel çelişkidir.

6- Emperyalistler arası çelişkilere kızılmaktadır. Bu durum her an yeni bir savaşa yol açabilir.

7- Emperyalist savaşı engellemek veya karşı çıkma, Halk savaşlarını geliştirmek ve yaygınlaştırmaktan geçer.

8- Halk savaşı, emperyalist ülkeler içinde geçerlidir. Fakat, halk savaşı teorisi, emperyalist ülkelerin kendi koşullarına göre uygulanmalıdır.

9- Gorbaçov şahsında ortaya çıkan yeni revizyonizme karşı, daha aktif bir mücadele yürütülmelidir. Revizyonizm, dünya çapında bir saldırıya geçmiştir. Ama, bununla birlikte, kendi çöküşünü ve iflasını da beraberinde getirmektedir. Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi.

10- Peru'daki gelişen halk savaşını bastırma amacıyla, Amerikan emperyalizmi, tıpkı Panama vb. yerlerde yaptığı gibi, ülkemizi işgale hazırlanmaktadır. Bu nedenle, Amerikan emperyalizmine karşı bu yönlü güçlü bir kampanya yürütülmektedir.

11- Ülkemizde, feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki, baş çelişkidir.

12- Gelişmekte olan, Yeni Halk Hükümetini (Yönetimini) desteklemek amacıyla bir kampanya örgütlenecek.

İnfaz hukuku açısından özel tip cezaevi olgusu ve direnme hakkı üzerine

Bugün sözcüklere dahi artık farklı anlamlar yükleniyor. Veya şöyle de söylenebilir; Sistem, kendi gerçekliğini meşrulaştırmak için terminolojiyi dahi bozma gereğini duyuyor. Siyasal kurumların yalıtılmışlığı ve şiddetin her alandaki egemenliği, gerçeklerden kopuşu da hızlandırıyor.

Sistemin şiddete dayanan gerçekliğinin meşrulaştırılması olgusu, bugün Adalet Bakanı Oltan Sungurlunun ağzından Eskişehir Özel Tip Cezaevi hücrelerinin koğuş statüsüne lanse edilmesinde kendini açığa vuruyor.

Bir askeri darbenin on yıllık süreç sonunda hala demokrasiyi kurtarma hareketi olarak anıldığı bir siyasal ortamda, Adalet Bakanının havalandırma bölümleriyle dahi ayrılmış tek kişilik hücrelerine, Eskişehir tabutluklarına, biraz da sevimli göstermek amacıyla olsa gerek tek kişilik koğuş ismini takması fazlaca yadırgatıcı olmuyor.

Siyasal tutuklular için hazır bekletilen Eskişehir tabutlukları, sistemin gerçekliğinin, aynı anlama gelmek üzere çıkmasının dışavurumunu temsil ediyor.

Dünün askeri cezaevleri olgusu ve askeri cezaevlerine doldurulmuş siyasal tutukluların asker kişi sayılması olgusu, sistemin kendi çıkmasının ve çözümsüzlüğünün hukuki bir belgesini oluşturuyor.

Askeri cezaevlerinin varlığı ve siyasal tutukluların asker kişi sayılması olgusu, sistemin, kendi koyduğu hukuk normlarına gene öncelikle kendisinin ihlal etmesinin adeta bir itirafnamesi gibiydi.

Siyasal tutukluların askeri ce-

zaevlerinde, asker kişi statüsüne geçirilmesi, bütün bir sürece damgasını vuran insanlık dışı vahşetin, otoriteye boyun eğdirme programının hukuki zirhını oluşturuyordu.

Sıkıyönetimin kaldırılması ve Eylül rejiminin seçimini -sivil görünümü bir biçimde sürdürülmesi, siyasal cezaevleri olgusuna da yansdı am aprogram kesintiye uğramadı, süreklilik, hemen hiç bir hukuki itirazla karşılaşmaksızın, sivil görünümü ve Adalet Bakanlığına bağlı özel tip cezaevleri olgusu ile sağlandı. Sadece tabelanın değiştirilmesi ve özel tip cezaevlerine Adalet Bakanlığı bünyesine alınması yeterli görüldü.

Askeri cezaevlerindeki uygulama, sivil görünümü özel tip cezaevlerinde, yeni deneyimlerin ışığında daha da inceltmiş olarak yürürlüğe girdi.

Özel Tip Cezaevleri pratiği, sonrasında kendi hukukunu yarattı, kendi hukuki dayanaklarına kavuştu.

Ama eksik bir biçimde, Özel Tip Cezaevleri, bugünde bir hukuk boşluğu üzerine oturuyor. Özel tip cezaevleri pratiği sistemin varolan temel yasaları ile, temel yasaların oturduğu hukuk normları ile ve Türkiye'ninde imza koyduğu uluslararası anlaşmalarla temelde çelişiyor. Özel tip cezaevleri pratiği ile sistemin mevcut hukuk normları arasındaki uyumsuzluğa, özel tip cezaevi pratiğinin ve en özel tip olarak Eskişehir özel tip cezaevi pratiğinin, sistemin mevcut temel yasalarına aykırı olarak yürürlükte tutulduğuna, öncelikle dikkati çekmek gerekiyor.

Özel tip cezaevleri pratiği, yasal dayanağını, temel yasalardan değil, tüzük ve yönetmeliklerden alıyor.

Özel tip cezaevleri olgusu, 1983 Eylül'ünde, ceza infaz kurumları ve tevkif evlerinin yönetimine ve cezaların infazına dair tüzük'te yapılan bir değişiklik ile yasalık kazandı.

Özel tip cezaevleri pratiğine kaynaklık eden, tüzük'ün 78 maddesinin (A), (B) ve (4) bentleridir. En özel tip olarak hücre sistemine dayalı Eskişehir özel tip cezaevi de, yasallığını aynı maddenin, 78. maddenin, ilgili bentlerinden alıyor.

Ama tüzük'ün ilgili maddeleri ve genelde özel tip cezaevleri pratiği, özeldede en özel tip hücre sistemi pratiği, tüzük'ün diğer hükümlerine ve tüzük hükümlerine göre daha bağlayıcı ve genel bir özellik taşıyan 847 sayılı cezaların infazı hakkındaki kanun hükümlerine açık bir aykırılık taşıyor.

Eskişehir özel tip cezaevi pratiği, sistemin kendi koyduğu hukuk normlarına çürümüyor.

TEMEL HUKUKİ DAYANAĞI OLMAYAN KURUMLAR: ÖZEL TİP CEZAEVLERİ

Tüzük'ün 78/A ve 78/B ek maddeleri. 'Anarşi ve terör suçlarından hükümlü olanların konakları toplu iyileştirme ve eğitim uygulanan özel kapalı cezaevleri (E Tipi Cezaevleri) ve 'bireysel iyileştirme eğitimi uygulanan özel kapalı cezaevleri (L Tipi ya da Özel Tip Cezaevleri)' düzenlemesini getiriyor. 78/4. madde de bu düzenlemeyi tamamlıyor.

Özel tip cezaevleri ve devreye sokulmak istenen en özel tip olarak Eskişehir özel tip cezaevi yasal kaynağını tüzük'ün bu maddelerinden alıyor.

Tüzük'ün bu maddeleri, mevcut infaz sistemine, mevcut temel yasalara ve uluslararası sözleşmelere açık bir aykırılık taşıyor.

1. Mevcut hukuk sistemi açısından ceza yasasında adli suç ve siyasal suç ayrımı yapılıyor, ama aynı ayırım infaz yasasına taşınmıyor. Tersine 647 sayılı cezaların infazı hakkındaki kanun, özel tipte bir infaz düzeni öngörmüyor, kanunla, bütün hükümlüler yönünde, Türkiye genelinde uygulanacak normlar ve tek bir infaz düzeni kabul ediliyor.

İnfaz yasası, infaz sistemi açısından, 'özel bir statü'yü kapsıyor. 'Özel statü' ayrımı, tüzük ve yönetmeliklere, 647 sayılı yasaya, ceza yasasına ve giderek anayasaya aykırı olarak sokuluyor.

"Ne 647 sayılı yasa, ne ceza yasasında, ne de anayasada 'anarşi ve terör' suçu diye bir suç tanımı yoktur. Suçlar ve cezalar açıkça tanımlanmış ve hükme bağlanmıştır. İnfaz yasası, hangi suçların ve cezaların ne şekilde ayrımlanıp ve ne şekilde infaz edileceğini belirlemiştir. İnfaz yasası, cezaların amaçlarına göre değil, ağır ya da hafif türde hürriyeti bağlayıcı ceza olup olmadıklarına göre ayrımlanmış ve 'yerine getirilmesini' öngörmüştür. Oysa tüzük ve yönetmelikler, 'amaca' bir çeşitleme getirmiş, 'anarşi ve terör suçu' ayrımına gitmiştir. Bu kavramın hukuksal ve yasal içeriği yoktur."

2. Tüzük'te getirilen, 'özet statü' ayrımı ve özel tip cezaevleri olgusu, ayrıca 'kanun önünde eşitliği' öngören ve "...herkesin siyasi düşünce, felsefi inanç (...) ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." ifadesine yer veren anayasanın 10. maddesi hükümleriyle ve "politik ve diğer görüşler, (...) diğer siyasal statüler bakımından herhangi bir ayırım ve ayrıcalık gözetilmeyecektir" hükmünü taşıyan hü-

kümlü ve tutuklulara karşı uygulanması gerekli asgari standart kuralar ve bu kuralların etkin bir biçimde uygulanması için usuller başlığını taşıyan 1955 Birleşmiş Milletler standartlarıyla açıkça çelişiyor.

3. Genel mevcut anayasanın 38. maddesi "... ceza ve ceza yerine geçen güvenlik tedbirlerinin ancak yasa ile korunabileceğini, kimseye suçu işlediği zaman, yasa o suç için konulmuş olan cezadan ağır bir ceza verilemeyeceği" genel hükmünü tekrarlıyor. Anayasanın 38. maddesine kaynaklık eden, İnsan Hakları Evrensel Bildirisi Ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi 'yasal' olmayan ve evrensel hukuka aykırı olan uygulamaların 'getirilemeyeceğini' hükme bağlıyor.

İnfaz sisteminde, 'özel statü' ayrımını netleştiren ilgili tüzük maddelerinin, içi-hukuk sistemi ve uluslararası hukuk normları açısından yasal bir dayanak taşımadığını söylemek bile bir fazlalık oluşturuyor.

Siyasal iktidar, politik amacına uygun bir ceza ve infaz sistemini devreye sokuyor.

Sadece hücre esasına dayalı Eskişehir Özel Tip Cezaevi pratiği değil, genel olarak bütün özel tip cezaevleri pratiği, genel ve özel hukuk normlarının belirlediği alanın dışında yer alıyor.

'ESKİMİŞ' YENİ BİR SİSTEM: ZİNDANDAN TABUTLUĞA

Eskişehir pratiği işe bunun en uç örneği olarak ortaya çıkıyor ve hücre cezasını, mevcut yasaların öngördüğü anlamda geçici bir disiplin cezası olmaktan çıkarak, cezanın kendisi olmaya dönüşüyor.

Bu şekliyle, mevcut infaz yasasının ve ceza infaz tüzüğü'nün tümüyle dışına düşüyor.

Cezaların infazı hakkındaki kanunun 15. maddesi ve ceza infaz tüzüğü'nün 176. maddesinde, hücre cezası 'geçici' ve 'tedbir' niteliğinde ve 'disiplin cezası' kapsamında bir düzenleme olarak yer

alıyor. Süresi de belirleniyor: 15 gün... Yasa hücre cezası süresini, en fazla 6 aya kadar çıkarıyor. İki yıl içinde üçten fazla hücre cezası almış olanların, Adalet Bakanlığının onayı ile 'iyi hal' gösterinceye kadar, ama en fazla 6 ayı geçmemek kaydıyla, hücreye konulabileceği hükme bağlanıyor.

Mevcut hukuk sisteminin 'bilirkişisi' Prof.Dr.Sulhi Dönmezer dahi, hücre sistemini yürürlükteki infaz hukuku ile bağdaştırıyor:

"Hücre ançak disiplin cezası olarak uygulanır, bunun süresi de yasa, tüzük ve yönetmeliklere göre belirlenir. Müebbet yada idam alanların yeni bir suç işlemesi durumunda da hücre cezası uygulanır, gene yasa, tüzük ve yönetmeliklere göre. Bir de ilk girildiğinde müşahade var. Hepside yasa, tüzük, yönetmeliklerle belirlenir ve belli bir süre aşamaz. Onun dışında hücreye kapatma mümkün değildir." (Demokrat Muhalefet, Kasım 1990, sayı: 6, y. 33)

Önemli bir nokta da, hücre cezasının, hükümlünün hükümlü olmasının cezasından dolayı değil, cezaevinde işlediği varsayılan 'disiplin cezası' için öngörülmüş olmasıdır.

Tek kişilik hücre-tek kişilik havalandırma esasına dayanan Eskişehir Özel Tip Cezaevi sistemi, hukuki anlamda, sadece hücre cezasını 'geçici' ve 'tedbir' niteliğinde bir ceza olmaktan çıkarak, hükümlülük boyu, sürekli ve kalıcı bir ceza haline dönüştürmesi açısından değil, daha önemlisi cezaevi disiplini ile ilişkilendirilen bir disiplin cezası değil hükümlülük cezasını baz alması bakımından da, mevcut hukuk normlarına ve infaz hukuku hükümlerinin belirlediği çerçevenin tamamen dışına düşüyor, fiili bir hukuk oluşturuyor.

Bakanlık, fiili hukukun yasal hukuka çarpıması için kavramlarla oynama yoluna gidiyor ve varolan nesnenin ismini değiştirerek, 'hücre' kavramını 'tek kişilik koğuş' kavramı ile değiştiriyor. Böylece varolan hukuki düzenlemelerle, kavramsal düzeyde uyum sağlanmış oluyor.

Kavramsal uyum sağlanıyor, ama, pratik bir uyum sağlanmadığını Bakanlık da kabul etmiş olmalı ki, 1988 yılında gene Eskişehir Özel Tip Cezaevi statüsünden hareketle, ceza infaz kurumları ile tevkif evlerinin yönetimine ve cezaların infazına dair tüzük'ün iptal edilmesi içindanıştaya dava açan ve açtığı davanın halen danıştay idari dava daireleri genel kurulunda karara bağlanmasını bekleyen Avukat Emin Değer'in iptal istemine "...Eskişehir özel tip cezaevi, her ne kadar 1 ve 3 kişilik koşullar halinde yapılmış isede, koşullardaki yatak sayısı artırılarak tüzükün 78/a maddesinde belirlenen toplu iyileştirme ve eğitim uygulanan özel tip cezaevi haline getirilerek anarşist ve terörist vasıflı hükümlülere tahsis edilmiştir" savunması ile yanıt veriyor.

Yanıtın kendisi, aslında, açık bir itirafı belgelemiş oluyor. İki yıl önce 'yatak sayısının' artırılması suretiyle koşu statüsüne dönüştürülen hücreler, bugün havalandırmaya bölümleri de ayrılarak tümüyle birbirinden yalıtılıyor ve kavramlarla oynanmak suretiyle hücre sistemi, 'tek kişilik koşu' ismiyle yasal mevzuata uyumlulaştırılmış oluyor. Kavram değişikliğinin nesnenin niteliğini değiştirmedeği görülüyor ve Bakanlığın propagandası tersine dönüyor. Hatta devletin çelişkili birliği, böylesine somut bir olayda kendini açığa vuruyor ve başbakan adına müsteşar yardımcısı Burhanettin Mumcuoğlu tarafından 29 Aralık 1988 tarihinde Danıştay'a iletilen savunmada, Adalet Bakanlığı'nın aksine, Eskişehir Özel Tip Cezaevindeki statü 'hücre' sistemi ile sürekli ve kalıcı bir ceza özelliğine bürünen hücre sistemi, mevcut yasal mevzuata aykırılığı açık, biliniyor.

Hücre sistemine tek bir hukuki dayanak bulmanın mümkün olmadığı görülüyor.

SİSTEM AVRUPA'NIN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNE VE ENGİZİSYON FELSEFESİNE SİĞİNİYOR

Hücre sistemi, Türkiye'nin de imza koyduğu uluslararası sözleşmelere ve Birleşmiş Milletlerce konulmuş standartlara açık bir aykırılık taşıyor. Birleşmiş Milletlerce 1955 yılında kabul edilmiş asgari standart kurallar, hükümlünün cezalandırılmasını, hükümlünün 'bedensel varlığına ve sağlığına yönelik cezalandırmalar ile onurunu ve kişiliğini zedeleyici ve yok edici cezalandırmalardan' özenle uyarıyor.

Toplumsal bir varlık olan insanı tek kişilik hücrede, bütün bir hükümlülük süresinde, yalnızlığa ve yalıtılmışlığa iten hücre sisteminin insanın bedensel varlığına, kişisel ve onuruna yöneldiği, onur ve kişiliğini yok etmeyi hedeflediği tartışılmayacak kadar açık.

İnfaz hukuku uzmanları, insanın fiziksel ve ruhsal bütünlüğünü zedelediği, toplumsal yaşam alışkanlıklarını kaybetmesine neden olduğu ve insanı toplumsal bağlarından tümüyle yalıtıdığı içi, hücre sistemine Avrupada bu yüzyıl başında son verildiğini açıklıyorlar. Hücre sisteminin, orta çağda inzivaya çekilmeye dayanan Hristiyanlık inancından da etkilenererek, 'mahkum tecrit ve duayla pişmanlık gösterip, tövbe etmesinin sağlanacağı' felsefesine dayandırıldığı biliniyor. Orta çağdan bugüne uzanan süreçte, artık bugün cezaevi binalarının, küçük gruplar için yapılan ve her grubun kapalı mekan ve açık havadaki çalışmalarına olanak sağlayacak mimari bir özellik kazandığı görülüyor. Cezaevlerinin kapalı kurumlar olmaktan çıkarılıp, açık ve yarı-açık kurumlar haline dönüştürülmesi genel bir eğilim olarak şekilleniyor.

Türkiye ise Avrupa'daki genel eğilim tersine, özellikle siyasal tutuklular için, onları toplumdan ve birbirinden tamamen yalıtım amacıyla, hücre sistemi cezaevlerini genel bir kural haline dönüştürmeye çalışıyor. Ve bununla Avrupa standartlarına uyum sağlamış olacağını propagandasını yapıyor. Avrupa'nın, kapitalist uygarlığın yüzyıl öncesine ait çü-

rümüş yanlarının taklit edilmesi 'Avrupailik' olarak lanse ediliyor. Sistem, ilhamını ve siyasal çözüm yöntemlerini yüzyıl öncesinde arıyor. Avrupalının bugün artık terkettiği sisteme, 'çözüm yolu' olarak sarılıyor.

Dünkü ve bugünkü Avrupalın cezaevi sisteminin insanı 'hiç'e dönüştürmeyi, direnci tamamen kırılmış bireyler üretmeyi amaçladığı açık. Cezaevi sistemi, toplumsal yaşam normlarını tamamlayıcı bir işlev görüyor. Bireyin, toplum içindeki tek kişilik hücrelerden, cezaevindeki tek kişilik hücrelerine taşınması, onun bireyselliğe dayanan yaşam kültürüne belki çok fazla aykırı gelmiyor. Ama buna karşın, böylesine bir tarihi kültür şekillenmesine karşın, insanı bedensel ve ruhsal yönden sakatlığı görüldüğünden, hücre sistemine Avrupa'da da son veriliyor.

Avrupa'da sona erdirilen sisteme, Türkiye'de siyasal otorite dört elle sarılıyor.

Türkiye'nin imza koyduğu Birleşmiş Milletler Asgari Standart Kuralları, cezaevlerindeki uygulamaların, onur kırıcı ve küçültücü olmamasının yanında, her ülkenin kendine özgü geleneksel yaşam biçimlerinin etkisiyle de şekilleneceğini öngörüyor. Adalet Bakanı, bir yandan, günlük basında yayınlanan demeçlerinde gelenekleşmiş toplu yaşam kültürü ile Avrupa'dan ayrıldığımızı ve hücre sisteminin 'sosyal bünyemize' uygun olmaçlığını açıklarken, bir yandan da hücre sisteminin meziyetlerini öve öve bitiremiyor ve mevcut infaz hukuku sistemine dahi aykırı bir biçimde Eskişehir özel tip cezaevi devreye sokuluyor.

Bu durumda hücre esasına dayalı Eskişehir Özel Tip Cezaevinin mevzuata karşın devreye sokulmasını tek bir gerekçeyle açıklamak gerekiyor. Siyasal tutuklu ve hükümlülerin toplumdan ve birbirinden tümüyle yalıtılarak yalnızlaştırılması ve siyasal baskı ve rehabilitasyon politikasına karşı yönelen toplu direnişlerin önüne geçilmesi...

Direnme hakkının fiilen ve topluca kullanılmamasının en asgariye indirilmesi...

Siyasal otorite, şiddet ideolojisinin topluman her bir hücrelerine şırınga edildiği ve iç ve dış politikada şiddetin egemenliğini koruduğu ve şiddetin kitleselleştirildiği bugünkü siyasal koşullarda, bu politikanın bir uzantısı olarak hücre sistemini devreye sokarken, yalnızlık psikolojisi içerisindeki tutuklu-hükümlünün siyasal otoriteye boyun eğeceğini varsayıyor. Toplumdaki genel yabancılaşma ve atomize olgusu, cezaevlerine de taşınıyor. Cezaevleri, toplumsal dayanaklarından ve siyasal tutuklulari birbirinden tecrit edilerek, yalnızlaştırılması hedefleniyor. Cezaevi otoritesine karşı, kolektif tepkilerin oluşmasını engellemek bahanesi adı altında, aslında, insanın toplumsal varlık koşulu olan birlikte yaşama olanağı elinden alınıyor.

MEŞRU BİR ZEMİN: DİRENME HAKKI

Bakanlık yetkililerinin, hiçbir hukuki kaygı taşımaksızın, bu amacı dolaysız olarak ifade etmekten kaçınmadıkları görülüyor.

Eskişehir Özel Tip Cezaevi örneği ve bu ilk örneğe ekleneceği açıklanan Yozgat ve Kırşehir halkalarını yönetimin kendi hukuki ile hukuki bağlarını kopardığının açık bir itirafı olarak değerlendirilmek gerekiyor.

Siyasal otorite, kendini hiçbir yasayla bağlı hissetmiyor.

Siyasal saiklerle ve idam tehditleriyle on yıllardır cezaevlerinde tutulan siyasal tutuklular ve hükümlüler, insan hakları ihlalleri ve siyasal baskılar karşısında kolektif davranış ve tepkilerini açık ki, hiçbir hukuksal ve yasal bağla sınırlamazlar, sınırlayamazlar. İç hukuk normları ve uluslararası sözleşmeler, sistemin yasal resmi zırhını oluşturuyor. Birleşmiş Milletlerce benimsenen ve Türkiye'nin de imza koyduğu asgari kurallar, tutuklu ve hükümlülerin devlete karşı değil, devletin, siyasi

ve adli ayrımı gözetmeksizin, tutuklu ve hükümlülere karşı davranışını sınırlayan minimum kurallar bütünlüğüdür.

Birleşmiş Milletler Kuralları, tutuklu ve hükümlü olarak kişinin bedensel ve beyinsel varlığına devletin müdahale edemeyeceğini, ancak, yargıyla belirlenmiş süre içinde, onun toplumsal özgürlüğünü kısıtlayabileceğini hükme bağlıyor.

IHD Hukuk Komisyonu tarafından 1988 yılında hazırlanmış bir raporda da belirtildiği gibi, toplumsal özgürlüğünden yoksun bırakılmasının ötesinde, devletin tutuklu ve hükümlü üzerinde başkaca bir tasarruf hakkı olamaz.

Toplumsal özgürlüğünden yoksun bırakılan insanın, bedenini koruma hakkını kısıtlayan, zihinsel ve manevi varlığını zedeleyen uygulamalar karşısında bütünlüğü bedensel ve zihinsel varlığını korumak için, tek tek veya topluca direnmesinin, direnme hakkını kullanmasının sadece bir hak değil aynı zamanda toplumsal bir görev olduğu biliniyor.

Baskı ve işkenceye karşı direnme hakkı, tarihsel ve meşru bir hak olarak şekilleniyor ve bugüne aktarılıyor. Sınırlanmış ve çarpıtılmış bir biçimde de olsa, uluslararası mevcut hukuk sözleşmeleri, direnme hakkını bir hak düzeyinde tanımak durumunda kalıyor. Direnme hakkı, anayasa maddelerine kadar giriyor.

Siyasal otoritenin, kendi legalitesini kendisinin ortadan kaldırdığı koşullarda, direnme hakkı ve bu hakkın kullanılması daha da önem kazanıyor.

Bugün, onlarca cezaevinde yüzlerce yıllık cezalarla ve idam tehditleriyle tutulmakta olan binlerce siyasal tutuklu ve hükümlü, bedensel ve siyasal varoluşlarını, bütün bir Eylül döneminde, her türden baskı ve çıplak şiddete karşı, rehabilitasyon politikasına karşı, direnme hakkını, kolektif ve sistemli bir biçimde kullanmalarına borçludurlar.

Bugün Eylül rejimini ve Eylül döneminin politikalarını sürdürme-

nin dışında, herhangi bir siyasal işlev taşımadığı görülen siyasal iktidarın, yoğunlaştırılmış genel saldırganlık dalgasının bir ucu da, savaş rüzgarları ile hereyin üzerinin örtülmeye çalışıldığı bir ortamda, idam tehditleriyle, bugün Eskişehir tabutluklarında somutlanan hücre tipi cezaevleriyle, yeni disiplin cezalarıyla ve kazanılmış hakların gaspedilmesi girişimleriyle, siyasal tutuklu ve hükümlülere yönelmiş durumda.

Siyasal iktidar, hücre sistemine dayalı özel bir infaz sistemi ile çıplak şiddeti ve hukuksuzluğu içeren Eylül hukukunu tamamlamaya, Eylül rejiminin hukuki ve siyasal sonuçlarını takviye etmeye çalışıyor. Eylül döneminin çıplak şiddetinin, rehabilitasyon ve tecrit politikasının sürdürülmesi için Eskişehir Özel Tip Cezaevi, pilot bir uygulama olarak gündeme getiriliyor.

Eylül rejiminin bütün şiddetine ve rehabilitasyon politikasına karşı direnmeyi ve insan onurunu korumayı, varlık nedeni saymış devrimci tutsaklar için, Eskişehir tabutluklarının kabul edilemeyeceği açık, dahası, yıllarca süren toplu direnişlerin sonuçları olan kazanımların gaspedilmesi karşısında sessiz kalınamayacağı da biliniyor.

Onlarca cezaevinde uzun süreli açlık grevleri ve ölüm oruçlarına kadar çerilmiş ve Eskişehir tabutluklarını ve kazanılmış hakların gaspedilmesini hedefleyen ve toplu direnişleri, bugün için, sadece birer başlangıç olarak değerlendirmek gerekiyor.

Eskişehir'den Aydın'a uzanan 'Ölüm yolculuğu'nda iki direnişçinin kaybedilmesinin, onarcasının sakat bırakılmasının üzerinden daha bir yıl geçti.

Bugün yeni 'ölüm yolculuklarını' engellemek ve insanların ölüm tabutluklarına kapatılmasının önüne geçmek, ancak, en temel insan haklarının savunulmasını hedefleyen kişi ve kuruluşların ortak tepkisi ve ortak çabası ile, direnme hakkının fiilen kullanılması ile, mümkün olacaktır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN İKİ ÖNEMLİ YAZISI

İlk sayımızda; dergimizin yükleneneği görevler sıralanırken, bu görevlerin içinde en önemlilerinden birinde, ML saflarda yaşanan ayrılıklar ve bu ayrılıklara neden olan çeşitli ideolojik ve siyasi sorunların, ML tabana ulaşmasını sağlamak ve böylece ML saflarda istenilen birliğin iletilmesi ve sağlam olmasına katkıda bulunmak olarak açıklamıştık. Ortayolcu oportünistlerin yıllarca demagojik amaçlı ilkesiz "birlik" formüllerinin yine kendileri tarafından dumura uğratılması ile, ML'lerin savunduğu; ilkel ve sağlam bir birlik için ideolojik ve siyasi ayrılıkların giderilmesinin kaçınılmaz olduğu, bunları yok farzederek, sağlanacak bir birliğin öncüyü felce uğratacağını, birlik sorununda bunun esas halka olarak kavranması gerektiği gerçeği bugün her yönüyle tartışmaya yer bırakmayacak şekilde doğrulanmıştır.

Orta yolcu oportünistlerin "ideolojik ve siyasi ayrılığımız yok" şeklindeki açıklamalarıyla, bu ayrılığın yalnızca "inatlaşmanın" yarattığı sunni bir ayrılıkmış gibi devrimci tabana anlattıkları, hayali geniş küçük Ali'ler masalını bir tarafa bırakarak, ideolojik ve siyasi ayrılıklar var mı? Yok mu? Öncelikle bunu açığa çıkarmak ve hiç yaşanmamış farzedilerek özenle unutturulmak istenen 1980-1987 dönemindeki iç-dış mücadeleyi ve ML programı bir bütün olarak tasviyeye yönelen revizyonistlerin kovulmasının nedenlerini, devrimci tabana anlatmak gerekiyor.

Ayrıca orta yolcu oportünistlerin, örgütlenme politikası, kadro politikası kitleler, içinde öncünün çalışmalarına ilişkin farklı anlayışlarla, ayrılığın temeli olan ve gidermek sistemleştirilen siyasi düşünce

ayrılıklarının açıklanıp, ayrıntıları ile tartışılması için ML'lere ve devrimci tabana öncünün dosyası ile sayfalarımızı açmayı uygun bulduk.

Bu sayımızda öncünün dosyasına, revizyonizme, oportünizme ve her türden anti-ML akıma öldürücü darbeler vurarak belini kıran, İbrahim Kaypakkaya'nın iki önemli yazısını yayınlıyarak başlamak istedik.

Bir sonraki sayımızdan başlayarak, "birlikçi" görünmeye çalışan ortayolcu oportünistlerin, revizyonistlerle ittifak kurarak dayattıkları K tertibi ile neden oldukları ayrılığı ve "hiç bir siyasi ayrılığımız yok" demagojisinin ardına gizlemeye çalıştıkları -küçümsenmesi yok sayılması mümkün olmayan- çok önemli konulardaki "yeni" tespitlerini yanıtlayan araştırma ve tartışma yazılarını yayınlamaya çalışacağız. Ancak bu farklı düşüncelerin tartışmasını daha sonraki sayılara bırakırken, araştırma ve tartışma yazılarında eleştiri konusunu yapılan bu yanlışların ne olduğunu ayrıntıya girmeden ana hatları ile belirtmekte yarar var.

* "Sosyalist Parti" milli burjuva (devrimci) bir partidir(!) tesbiti.

* Ulusal mücadeleye önderlik eden parti için "karşı devrimcidir" (!) diyen tesbit.

* Parlamentodan bir kürsü olarak yararlanılabileceğini kabul ederek, parlamenterist ahmaklığı savunan "yeni" tesbit.

* Millî Birleşik Cephe konusunda öncünün programatik düşüncelerini reddeden "yeni" tesbit.

* İttifaklar konusunda öncünün programatik düşüncelerini reddeden "yeni" tesbit.

* "Medya'nın güneyi dışında kalan bölgelerde hala sınıf çeliş-

mesi esas olmaya devam ediyor" diyerek, medyanın güneyinde millî çelişme, kuzeyinde sınıf çelişmesi esas çelişmedir(!) şeklindeki bilimsellikten nasibini almayan, diyalektik ve teorinin anasını ağlatan, Komüncü döküntülerin millî mesele hakkındaki pespäye düşüncelerini, utangaçça papağanlar gibi yarım ağız tekrarlayan -öncünün millî mesele hakkındaki düşüncelerinin reddi olan- "yeni" tesbit.

Evet! Biz bize benzercî ortayolcu oportünistlerin "birbirimizden yok farkımız" demagojisinin altına gizlemek için bin bir dereden su getirerek laf kalabalığının altına gizlemeye çalıştığı, "birlik" manevrası ile kamufler etmeye çalıştığı "ufacık" hatalar ve düşünceler bunlardır. Bu kokmuş, kokusu ile burun kemikleri kıran teoriler, revizyonist döküntülerin orta yolcu oportünistlere bıraktığı mirastır. Öncünün kanla, canla kazandıklarını mirasyedi hovardalar gibi Avrupa'da tüketen revizyonistlerden ortayolculara kalan ve değeri beş para etmez bir miras. Ortayolcu oportünistler Komüncü döküntülerin ortaya attığı her "yeni" icad(!) dünyanın sekizinci harikası sanarak, metelik bulmuş hint fukaraları gibi üzerine atlayıp, acaba içinde bize yarar birşeyler bulabilirmiyiz? Şurasından, burasından birazcık kırparak, birazda farklı şeyler ekliyerek "yeni" bir icadmış gibi piyasaya sürebilmeyiz umuduyla hareket etme alışkanlığını devam ettirerek, komüncülerin çekim alanından bir türlü uzaklaşamadılar.

ML'lerle, revizyonistler arasındaki amansız iki çizgi mücadelesinde, önce ML'leri savunan, sonra yalpalayarak revizyonistlere yanaşan oportünistler, ağızlarından

hiç eksik etmedikleri ve yanlış kavradıkları iki çizgi anlayışları sonucu bu "mücadeleden" çizgi bile olamıyarak sadece bir yansıma olarak çıktılar.

Onun içindir ki; bugün görüşlerini tekrardan düzenlerken, ML program ile revizyonist icatlar arasında tercih yapamamanın, daha doğrusu ikisinin karışımından "yeni" bir şeyler üretmeye çabalarken orta yolculuğun kaçınılmaz sancılarını çekmektedirler. Her konuda bir hedefin sağına bir soluna atış edip bir türlü hedefli vuramamalarının nedeni bu kafa karışıklığıdır.

Bu kafa karışıklığının devrimci tabanada yansımalarını önlemek için kuşkusuz ML'ler revizyonistlerce, anti-demokratik usullerle, sinsice programa serpiştirilmek istenen revizyonist düşüncelerden ayıklanmış ML programı işçi sınıfı ve ezilen halkımıza ulaştırma, hayata uygulama ve revizyonist oportünist düşünceleri dezenfekte etme görevini yerine getirecektir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN İKİ ÖNEMLİ YAZISI

Arkadaşlar

PDA'da eleştiri ve özeleştirin önemi üstüne sık sık yazılar yayınlıyor. Ayrıca hemen her yazıda da bir veya birkaç cümleyle eleştiri ve özeleştiriye bağlılık andı içiliyor. Mesela derginin Eylül 1970 tarihli 23. sayısında "Eleştiri bizim devrimci silahımızdır. Hatalarımızı onunla yeneriz" başlığı altında şunlar yazılmış:

"Proleter devrimci hareketimizin doğru yolda ilerlemesi, dergimizde çıkan bütün yazıların proleter devrimci kadrolar tarafından eleştirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Bizler Marksist-Leninistleriz. Gerçek bizlerden yanadır. Bizler gerçeğin ortaya çıkmasından, hatalarımızın eleştirilmesinden korkmayız. Tam aksine iyi bir devrimci, gerçeğin ortaya çıkmasından yanadır. Çünkü gerçek halktan yanadır. Oysa bütün yanlışlar ve hatalar halka karşıdır, devrime zararlıdır. Bu bakımdan nereden gelirse gelsin, bütün eleştirileri dik-

katle dinlemeliyiz.

Eğer yapılan eleştiriler doğruysa, halkıysa, hatalarımızı derhal düzeltmeliyiz..."

Aynı sayıda tekrar tekrar, "eleştiri ve özeleştiri devrimci mücadelemizin güçlü bir silahıdır. Hatalarımızı, her türlü bireyci tutumu bu silahla yeneriz" denmiş.

Derginin 23 Mart 1971 tarihli 35. sayısında "Eleştiri-özeleştiri bizim silahımızdır" diye başlık atılmış. Ve bir mektuba verilen cevapta şöyle deniyor: "Bundan böyle de hatalarımıza karşı susmamalı, onları eleştirmeli ve düzeltmeliyiz... Hepimiz eleştiri-özeleştiriye doğru uygulayarak, hatalarımızı yenmeliyiz." Frankfurt Türk Sosyalist Birliği adına bir işçi arkadaşın gönderdiği mektup üzerine PDA şu açıklamayı yapıyor: "Arkadaşlar, bugüne kadar uyguladığımız eleştiri-özeleştiriye devamlı uygulamalıyız. Biz iş yaptıkça hatalarımız olacaktır. Hatalarımızı da ancak bununla yenebiliriz."

Bir toplantı olmuyor ki, eleştiri ve özeleştirin faziletlerinden bahsedilmesin, ve arkadaşlar eleştiri ve özeleştiri yapmaya davet edilmesin. Derginin tartışma sütunlarında da aynı çağrı tekrarlandı ve tekrarlanıyor.

Arkadaşlar, eleştiri ve özeleştiri konusunda yazılanlar ve söylenenler bunlardır. Bunlar doğru ve iyi şeylerdir, hepsine katılıyoruz. Fakat doğruyu ifade etmekle işin biteceğine katıyen inanmıyoruz. Bir devrimci için asıl olan doğruların pratiğe uygulanmasıdır. Çünkü ancak o zaman bu doğrular, halkın elinde bir silah haline gelir. Ve devrime hizmet eder. Kullanılmayan silah ne kadar kudretli olursa olsun, işe yaramaz ve pas tutar.

Öyleyse eleştiri ve özeleştiri silahını, partide kullanıp kullanmadığımızı, kullanıyorsak nasıl kullandığımızı bakalım.

II

Arkadaşlar, geçmişte kısaca gözden geçirmekte büyük yararlar vardır. Bugünkü PDA dergisi, TIP yöneticilerine karşı yürütülen muhalefet hareketi içinde doğmuştur.

Öyleyse, TIP yöneticilerine karşı yürütülen muhalefet hareketini gözden geçirmekte yarar vardır.

TIP yöneticilerine karşı ilk açık muhalefet, 1964 yılından itibaren Yön dergisinde başlamıştır...

Ekim 1965'de TIP genel seçimlere katılmıştır.

1965 yılının sonunda ve 1966 yılının başında, İstanbul Şişli İlçesinde ve Ankara'da, TIP içinde, Mihri Belli'nin ideolojik ve politik önderliğindeki muhalefet ortaya çıkmıştır.

1966 Ağustosunda 19 kişi TIP yöneticileri tarafından Haysiyet Divanına verilmiş, fakat Haysiyet Divanı tarafından "affedilmişlerdir."

1966 güzünde TIP'in Malatya kongresi yapıldı. Kongreden sonra 13 kişi daha Haysiyet Divanına verilmiştir.

1967 yazında, 13 kişinin Haysiyet Divanına verilmesini protesto eden ve parti yöneticilerinin "keyfi davranışlarına karşı" çıkan, 76 imzalı yazı yayımlanmıştır.

1967 Ekim'inde M.B. önderliğindeki grup Şişli kongresini kazanmıştır.

17 Kasım 1967'de M.B. ve çevresindekiler TÜRK SOLU dergisini yayınlamaya başlamışlardır.

1968 baharında, Aydınlaık dergisinin kurucusu ve bugün PDA'yı çıkaran arkadaşların bir kısmı, TIP yöneticilerine karşı, Mihri Belli safinda muhalefete katılmışlardır.

Yine 1968 baharında, M.B. ve çevresindekiler Demokratik Devrim Derneğini kurmuşlardır.

1968 yaz başlarında(!) TÜRK SOLU ve DD etrafında toplanan M.B.ciler, esas itibarıyla Ankara'da, TIP yöneticilerine bağlı gençlerin hakim olduğu Fikir Kulüpleri Federasyonunda Genel Başkanlığı ve Merkez Yürütme Kurulu üyeliklerinden bir kısmını ele geçirmişlerdir.

1968 güz aylarında(?) İstanbul'da FKF'ye karşı muhalefet başladı Muhalefeti yürütenler daha sonra (... Kiş) Devrimci Öğrenci Birliğini kurdular.

Kasım 1968'de ASD'nin ilk sayısı yayımlandı.

Temmuz 1969'de İŞÇİ-KÖYLÜ

gazetesi ve Eylül 1969'da Devrimci TIP Haberleri yayınlanmaya başlandı.

Öte yandan, Hikmet Kıvılcımlı, bir ara yayınlamaya başladığı Sosyalist gazetesiyle ve İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneğiyle TIP yöneticilerine karşı Vatan Partisi çizgisine sadık bir muhalefet yürütüyordu. TÜRK SOLU ve ASD ile ittifak halindeydi.

TIP yöneticilerine, yani Aybar-Aren grubuna muhalefet eden başka küçük gruplar da vardı. Fakat bunlar, hiç bir zaman anılmaya değer bir önem taşımadılar.

Demek ki, 1968 yılının sonunda ve 1969'un başında sosyalizm adına birbirleriyle mücadele eden ve kendi içinde çelişmeler taşıyan iki siyasi blok vardı. Biri, demokratik devrim tezine sarılan Doğan Avcıoğlu (Yön), Mihri Belli (TS, DD, ASD, DÖB), Hikmet Kıvılcımlı (Sosyalist, IPSD) bloku, diğeri "sosyalist devrim" tezi etrafında birleşen Aren-Aybar, Sendikacılar ve Doğulular bloku.

Fakat Mihri Belli grubu içinde DÖB'ün ayrı bir yeri vardır. Devrimci Öğrenci Birliği'ni kuranlar TMTF saflarından ve TIP saflarından gelmişlerdir. Bunlar M.B. grubuyla birlikte hareket ediyorlardı, fakat ta başından itibaren Latin Amerika'daki gerillacıların da etkisi altındaydılar. Fidel Kastro, Che Guevara, Perede kardeşler ve Regis Debray "Devrimde devrim" kitabıyla bunların bayrağıydı.

1969 yılına kadar süregelen hatalar genel hatlarıyla böyledir arkadaşlar.

III

ASD hareketinin bu gelişmeler içindeki yeri nedir? Arkadaşlar, Aydınlik'ın iki cildi geçen koleksiyonunu, beş sayı yayınlanabilen Devrimci TIP Haberlerini ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün ilk 15 sayısını karıştırmak zahmetine katlananlar, Aydınlik dergisinin yerini hiç tereddütle kapılmaksızın ve açık olarak tesbit edeceklerdir. ASD hareketinin yeri, Mihri Belli'nin safıdır. Samimi ve dürüst olan herkes için bu apaçık bir gerçektir. Bu gerçeği ancak sahtekarlar, ikiyüzlüler

ve iflah olmaz oportünistler inkar edebilir veya reddedebilir. Bu gerçeğin üzerine iyice parmak basmak zorundayız. Çünkü bir kısım arkadaşlar, bu noktayı açıkça reddetmemekle birlikte, bulandırmaya ve örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Fakat gerçekler inatçıdır arkadaşlar ve kendilerini mutlaka kabul ettirirler. Ve zaten ASD'nin kurucusu ve bugün PDA'nın safında olan arkadaşlar, çeşitli yazılarda bu gerçeği açıkça teslim etmişlerdir. Mesela PDA'nın 19. sayısında (Mayıs 1970) şöyle denilmektedir:

"Aydınlik dergisi TÜRK SOLU'nun açtığı yoldan ilerledi. Sosyalist militanların devrimci teorii, onun ışığında Türkiye'de devrimci stratejiyi kadrolara öğretmek ve devrimci mücadelelerimizin ana meselelerini çözmek için çalıştı. Her iki organımız (abç) devrimci mücadelemizin eksikliklerini doldurdu, ideolojik silahlarımız olarak gelişti." (Ömer Özerturgut)

Bu bir arkadaşımızın ifadesi değil, bütün PDA Yazı Kurulunun ortak görüşünün ifadesidir. Nitekim daha önce 13. sayıda, "Mücadelemizin ikinci yılına girerken" başlıklı ve "Aydınlik" imzalı yazıda şunlar söylenmiştir:

"Emperyalizme ve onun devrimi hareket içindeki kolu olan oportünizme karşı mücadelede Aydınlik, Türk Solu'nun açtığı yoldan yürüdü." (Yukarıdaki ifade kelimesi kelimesine aynısı.) "Türk Solu, proleter devrimci hareketin kalesiydi. Ve Aydınlik'in çıkışıyla mücadelemiz güçlü bir silaha daha kavuştu. Proleter devrimciler daha başlangıçta TÜRK SOLU ve Aydınlik arasında bir görev bölüşümü olduğunu, bu dergilerin devrimi mücadelemizin farklı ihtiyaçlarına cevap vereceğini kararlaştırdılar. (abç)

TÜRK SOLU, Aydınlik, İşçi-Köylü ve Devrimci TIP Haberleri, proleter devrimci hareketimizin kopmaz bağlarıyla birbirine perçinlenmiş yayın organıdır. (abç). Bu devrimci silahlarımızın namlularını bozmaya uğraşan her çaba (DÖB'ün ve onun Anka-

ra gençliği arasındakı taraftarlarının temsil ettiği ve yeni yeni su yüzüne çıkmaya başlayan "sol" muhalefet kastediliyor TÜRK SOLU'nun ... sayısındaki Kitle Çizgisi ... yazısı ve Aydınlik'ın 12. sayısındaki Proleter devrimci saflardaki birliği pekiştirelim bildirisi ve bu muhalefete karşı yazılmıştır.) omuz omuza verilen mücadeleyle (tabii Mihri Belli ile omuz omuza) etkisiz bırakılacaktır."

Aydınlik dergisinin 13. sayısının ideolojik ve politik muhtevası bizim için çok önemlidir. Çünkü, FKF'nin Dev-Genç olduğu kurultaydan hemen sonra yayınlanmıştır. Bu kurultay, Mihri Belli önderliğindeki grubun açık olarak ve kesinlikle birbirine girdiği ve iki kampa ayrıldığı bir kurultay olduğu için çok önemlidir. İşte yukarıdaki satırlar böylece önemli bir sırada yayınlanan Aydınlik'ta yer almaktadır. Ayrıca 13. sayının ideolojik ve politik muhtevasına baktığımız zaman gördüğümüz şudur: Aydınlik, Dev-Genç kurultayından zaferle çıkan "sol" muhalefete karşı, yani küçük-burjuva anarşizmi ve terörizmine karşı Mihri Belli'nin sağ çizgisinin sadık TÜRK SOLU-AYDINLIK imzasını taşıyan yazı sanki Mihri Belli'nin kaleminden çıkmıştır. Kemalizm tahliliyle, milliyetçilik anlayışıyla, karşı-devrimci teorisiyle, herşeyiyle Mihri Belli düşüncesinin eksiksiz bir ifadesidir. "Bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliğe doğru TDGF kurultayında devrimi gençlik politik bilinçlerini bildiler."

başlıklı kurultay tahlili, ideolojik ve politik özü itibari ile yine, "sol" çizgiye karşı Mihri Belli çizgisinin savunmasıdır. "Sol" çizgi, "Mihri Cephe politikası" konusunda, "Milli Demokratik Devrim ve Öncülük" konularında Mihri Belli'nin sağcı görüş açısından eleştirilmiştir. Yine aynı sayıda Aydınlik, o günlerde yayınlanmaya başlayan "Devrim dergisine devrimci selamlar"ını sunmuştur. Bunların hepsi de Aydınlik Yazı Kurulunun tamamını bağlayan yazılardır. Biz burada, bu yazılar üzerinde fazla durmayı gereksiz sayıyoruz. Çünkü bu ya-

zılar, merak eden her arkadaş tarafından kolaylıkla bulunabilir ve okunabilir. Yalnız açıklık getirilmesi gereken nokta şurasıdır: Aydınlik esas itibariyle M.Belli çizgisine sadık kaldığı hâlde; niçin M.B. ile karşı karşıya geldi? Bunun iki sebebi vardır: 1- Birinci sebep, M.B.'nin iflah olmaz bir oportünist, kılıktan kılığa giren bir sahtekar olmasıdır. M.B. ayrılıkların iyice ortaya çıkması üzerine, bir süre her iki tarafı da eleştiren "tarafsız" bir tavır takınmıştır. Havayı koklamış ve sonucu beklemiştir. TÜRK SOLU'nun ... sayısında "Devrimci safları göz bebeğimiz gibi koruyalım" yazısı ve daha sonra Aydınlik'ın 13. sayısında yayınlanan "Devrimci dayanışma(!) üzerine" yazısı her iki tarafı da "idare etme" kurnazlığının açık örnekleridir. Hatta M.B.'nin Dev-Genç kurultayı boyunca "tarafsız" kaldığını ve "arabulucu" rolü oynadığını herkes bilir. Dev-Genç yönetimine "sol" grubun hakim olduğunu görünce, kendi safındaki yol arkadaşlarına açıkça ihanet etmiş ve "sol"larla ilkesiz bir ittifak kurmuştur. Kesin ayrılıktan sonra, Aydınlik haklı olarak, bu bloka "ilkesiz birlik cephesi" adını vermiştir. Hatta M.B.'nin eski yol arkadaşlarından dürüst ve samimi olanlar, M.B.'nin 180 derecelik çarkına şiddetle karşı çıkmışlar, kendi eski çizgilerine sadık kalarak Aydınlik saflarında yer almışlardır. Bunlar, o günkü mücadeleye katılan herkes tarafından bilinen apaçık gerçeklerdir. M.B. ile Aydınlik'ın karşı karşıya gelmesinin ikinci sebebi de bu ayrılığın tohumlarının öteden beri mevcut olmasıdır. Hiç bir şey bir anda ortaya çıkmaz. Aydınlik ile M.B. arasındaki ayrılık da bir anda ortaya çıkmamıştır. Ve elbette bir geçmişi vardır. Fakat bu ayrılık ne Dev-Genç kurultayı sırasında ne de Aydınlik'ın ikiye bölünmesi sırasında, ne de bundan bir müddet sonra esas ilişkin değilidir. Tekrar edelim, ideolojik ve politik muhtevası itibariyle Aydınlik, hala M.Belli ile aynı çizgideydi. 14. sayıdır ki, Aydınlik'ta ve Dünya ve

Türkiye sütunları yine Aydınlik Yazı Kurulunun hakim olduğu, DTH ve İşçi-Köylü gazetesi o günlerde çıkan sayıları, inkarı imkansız olan belgelerdir. Hatta "sol"ların sahiplik belgesine dayanarak, Aydınlik'a el koymalarından sonra çıkan ilk PDA'da şöyle denilmektedir:

"Aydınlik'ın politik çizgisini tayin eden, AYDINLIK'TA DÜNYA VE TÜRKİYE yazılarına ve bütün çalışmalarına hiçbir katkısı olmayanların, "sol"ların, proleter devrimci dergimizi sadece bir özel mülk olarak görmeleri, yuvarlandıkları menfaatçilik ve fırsatçılık çukurunun en iyi kanıtıdır.

AYDINLIK, birinci sayısında 14. sayısına kadar izlediği çizgi... bu bildiriye imzalayan arkadaşlarımızın, kolektif çalışmalarının ürünüdür. Aydınlik'ın 15 aydır mücadelesi verilen proleter devrimci çizginin (!) zaferi için sonuna kadar mücadele edeceğiz. (M.B. çizgisine bağlılık andı) Aydınlik, sahiplik iddia edenlerin, M.B.'nin değil, "solların" ideolojilerinin düşmanıdır. Kendilerinin de belirttiği gibi, onlar için AYDINLIK'ın yakılması gereklidir. (Evet tam böyledir.)

Bugüne kadar Aydınlik Yazı Kurulu içinde bir azınlık olarak kalan bölücülere (solların) karşı uzun zamandır verilen mücadeleyi kısaca açıklamayı gerekli görüyoruz. Aydınlik, Aydınlik'ın kurulduğu sıralarda, Aydınlik ve Türk Solu, arasında bir bölünme yaratma, ve Aydınlik'ı bir hizip dergisi haline getirme çabası ortaya çıkmış (bu çabanın M.Belli'yi hedef aldığı bilinmektedir), bastırılan bu çaba sinsi bir şekilde bugüne kadar sürüp gelmiştir. Aynı bölücü unsurlar, Aybar-Aren oportünizminin güçbirliği ve proletarya öncülüğü konusundaki görüşlerini yenden saflarımıza sürmüşler ve bu tahlilleri yayma faaliyetine girişmişlerdir."

Daha aşağıda, milli cephe ve proletaryanın öncülüğü konusunda, M.Belli'nin tahlillerine sadık kalınmakta, tamamen Mihrici bir teşebbüs olan Dev-Güç savunulmaktadır.

Aydınlik'ın esas itibariyle M.Belli çizgisini izlediğini, bu örneklerden daha açık ve kesin olarak ortaya koyabilecek bir örnek sanırım zor bulunur.

Öyleyse, M.Belli ile Aydınlik arasında eskiden beri tohum halinde olan ayrılığın mahiyeti neydi? Aydınlik'ın işçi, köylü hareketlerine daha fazla ilgi göstermesine karşılık, M.Belli bunlarla hiç ilgilenmiyordu. Aydınlik'ın 9. sayısıyla birlikte, İ.-K. de yayınlanmıştı ve Aydınlik İstanbul'da DÖB'le ve Ankara'da onunla aynı safta olan Münir Aktolgalarla olan ayrılığın ortaya çıkması nispetinde, işçi-köylü hareketlerinin sarıldı: Bu yani Aydınlik'ın olumlu yanyıdı, ve daha sonra nispeten doğrubir çizgiye oturması da bundan ötürüdür. Fakat şu nokta asla gözden kaçırılmamalıdır. Kitle hareketlerine gillerken, onları değerlendirirken bile ASD, Mihri Belli çizgisine sadık kalmıştır. Mesela İşçi-Köylü'nün ilk sayılarında "sosyalizm" çözüğüne dahi yer verilmemiştir. Çünkü gazeteyi çıkaran arkadaşların ifdesi aynan şöyledir: "İŞÇİ-KÖYLÜ cephe(!) gazetesidir. Böyle bir gazetede sosyalizmden bahsetmek milli cephe bozgunculuğu ve Arencilik olur!.. İşçi-Köylü'nün ilk sayılarını karıştıranlar sık sık "İşçilere ve köylülere milli bilinç götürmekten" söz edildiğini görecektir. Aynı şey Aydınlik'ta da, hatta Dev-Genç kurultayından sonraki sayılarda bile vardır.

14 sayı tutan ASD dergisinin, onu çıkaran arkadaşların, o dergi etrafında toplanan arkadaşların, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün ve DTH'nin ortaya çıkışı ve gelişme ideolojisi ve politikası budur. Bu gerçeği, böylece, olduğu gibi kabul edip etmemek, özeleştirisi konusunda ne kadar samimi olduğumuzun pratik ve şaşmaz bir ölçüsüdür.

IV

15. sayıda Aydınlik ikiye bölündü ve PDA'nın ilk sayısı ile ASD'nin 15. sayısı ayrı ayrı yayınlandı. PDA, yukarıda aktardığımız gibi, ilk yazıda geçmiş proleter(!) çizgisine bağlılık andı içerek yayı-

na başladı. Bu sayıda eleştirinin esas okları DÖB-Münir çizgisine yönelmiştir. Aydınlik'ın kapağına "GERÇEK KAHRAMAN KİTLELERDİR" sloganının yazılması anlamlıdır. Yine aynı sayıda Mao Zedung'un "Halk için çalış" makalesi yayınlanmıştır. O günkü politik ortamda bu yazı, DÖB, vs.'nin çiğrine saplanan bir ok gibidir! Bir de bu sayıda Erdost'un yerine Boratav (Emek saflarından gelen) kurulmuştur! VE Kuvilcılıklı "Ho amca" yazısıyla arz-ı endam etmiştir. Ve bundan sonra da Aydınlik'ın daimi yazarlarından olacaktır. Durum şudur: Aydınlik, bir yandan, bireyci gençlik hareketlerine karşı, ucundan ucundan Mao Zedung'u keşfetmeye başlamıştır. Diğer yandan, hala esas itibarıyla M.Belli çizgisine sadıktır. (Bkz. Yaşasın PDA yazısı ve Aydınlik'ta Dünya ve Türkiye sütununda yayınlanan "Asker-sivil-aydın zümre saflarında mücadele şiddetleniyor" yazısı.) Bir yandan da ne olduğu bilinmeden, Erdost'a karşı, Arancı Boratav'a sarılmıştır. Yine ayrılıktan sonradır ki, Yazı kurulundaki arkadaşlar Kuvilcılıklı'nın "ne büyük ve ne değerli bir adam" olduğunu farketmeye başlamışlardır. e yine bu sayıdan itibaren, M.B.'nin öteden beri "sağcı" ve "kuyrukçu" görüşler taşıdığı fark edildi! M.B.'nin gençliğe yaranmak için, Aydınlik'ta (ve esas itibarıyla kendi görüşlerinde), "küçük-burjuva kuyrukçuluğu", "takipçilik ideolojisi", "küçük burjuvaziye fazla pirim verme" gibi "sağ eğilimler" keşfetmesi ve saldırıya geçmesi, PDA Yazı Kurulunu, **M.B.'nin görüşlerini yeniden ele almak zorunda bıraktı**, ve PDA'da ilk sıçrama o zaman meydana geldi. Yazı Kurulu, M.B.'nin sağ çizgisini önemli ölçüde farkettiler ve bunları, 16. sayıda ortak imza ile eleştirdi. (Bkz. "Proleter devrimci birlik için ilkesizbirlik cephesini açığa çıkartalım!", cilt 3, s.16, s.241.) Bu M.B.'nin Aydınlik tarafından ve ilk etrafı eleştirisidir. M.B. ile PDA Yazı Kurulu arasındaki ayrılığın, ilk yeşerdiği sayıdır. Fakat ayrılık, yine de kesin hale gelmemiştir.

Ta ki 15-16 Haziran direnişine kadar, 16.-20. sayılar, M.B., Kuvilcılıklı, Boratav ve Mao Zedung görüşlerinin eklektik bir tarzda birleştirildiği, çorba edildiği sayılardır. Bu sayılarda halk savaşından bahis yoktur! Devrimin kırık alanlardan geleceği, iktidarın parça parça alınmasından söz edilmemektedir. "Sosyal emperyalizm"den bahis yoktur! Sadece zaman zaman ve utangaç bir dille ve alçak sesle "modern revizyonizm"den bahsedilmektedir. Proleter enternasyonalizminden bahis yoktur.

"En geniş saflarla işbirlikçi AP iktidarına karşı devrimci mücadele" yazısı (S.17), "Baskılara karşı silahımız DEVRİMCİ GÜÇ BİRLİĞİMİZDİR" (???) yazısı (S.18), 19. sayıdaki Ö.Ö. imzalı yazı, M.B.'nin görüşlerinin etkinliğinin hala devam ettiğini açıkça göstermektedir. Hatta az kalsın PDA, Dev-Güç girişimini yeniden ele alıp canlandıracaktı! Fakat ölüme giden bir şeyi diriltmek kolay değildir, kolay olmadı. Bu temiz emel(!) de yarıda kalmaya mahkumdu ve yarıda kaldı.

Mihri Belli'nin sağcı teslimiyetçi görüşleri etkinliğini devam ettirmekle birlikte gittikçe de zayıflamıştır. Onun açıktan açığa "kapitalist olmayan yol"un, daha açıkçası ilerici bir askeri darbenin savunması olan görüşlerden vazgeçilmiştir. Mesela devrimde "emekçilerin önderliği", "milli burjuvazinin solundaki güçlerin hegemonyası" gibi safsatalardan, "demokratik devrimi gerçekleştirilmiş olan bir toplumun, mutlaka şartlar ne olursa olsun, sosyalist devrime geçeceği söylenemez. Bunu iddia etmek bir çeşit kadercilik olurki, yanlıştır", gibi Demokratik Devrim ile Sosyalist Devrim arasında Çin seddi çeken açık hezeyanlarından, "Maocu, Kastrocu, Moskocacı yakıştırmalarına cevabımız şudur: biz ne oyuuz, ne de bu ve ne de beriki. Biz Türkiyeciyiz. Türkiye emekçilerinin davasının savunucusuyuz." "Bugünün saavışı her içtenlikle 'Türküm diyenin' savaşıdır" gibi savunulması

imkansız şöven görüşlerinden, "Proletarya partisinin ancak gerçek demokraside kurulabileceği" gibi deli saçmalarından vazgeçilmiştir. Fakat Mihri Belli'nin Türkiye'deki sınıfları tahlil ettiği, tarihi değerlendirdiği, güc birliği anlayışı daha bir müddet devam ettirilmiş ve giderek bunlar yerini Kuvilcılıklı'ya terketmiştir. Zaten M.Belli ve Erdost'un "Feodalizmin hakimiyeti" teorisinin yerini, daha önce Korkut Boratav'ın "İlkel ve çarpık kapitalizm" teorisi almış bulunuyordu.

Bu dönemde PDA'ya hakim olan esas anlayış şudur: Devrim, uzun bir birikim döneminden sonra, şehirlerde genel ayaklanmalarla gerçekleşecek ve başarıya ulaşacaktır. Şimdi Türkiye "evrim aşamasındadır" (Kuvilcılıklı'dan). Görevimiz, işçi sınıfına "sosyalist bilinç" (artık milli değil) götürmek ve halkı örgütlemektir. Bu arada faşist baskılara karşı devrimci güc birliğini gerçekleştirmektir. Böylece devrimin subjektif şartları hazırlanmış olacaktır ve "sırası" gelince derim bir şamar gibi patlayacaktır! Bütün yazılarda bu yanlış anlayışın silinmez damgası vardır! Aydınlik'ın 19. sayısında yayınlanan "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı benim yazımda da tamamen aynı anlayış hakimdir ve o yazı bütün arkadaşların, bütün yazı kurulu üyelerinin tasvibinden geçmiş ve beğenilmiştir. (Not: Özeleştirisi) Aydınlik'ın Haziran 1970 tarihli 20.sayısının kapağındaki imzalar, bu dönemde, PDA hareketinin gide gide ulaştığı noktayı çok açık olarak göstermektedir: "Mao Zedung, Hikmet Kuvilcılıklı, Korkut Boratav".

Arkadaşlar, bunlar da açık gerçeklerdir ve kim ki bu açık gerçekleri reddeder, bunları örtbas eder, bunları önemsemez, o kimse dürist ve samimi bir sosyalist değildir.

Not: Bundan önceki bölümlerin sınıf mücadelesine bağlı olarak ele alınmaması önemli bir eksikliklerdir.

V
15-16 Haziran büyük işçi dire-

nişi hem işçi sınıfı mücadelesinde, hem de sosyalist harekette büyük ve önemli değişikliklere ve sıçramalara yol açtı.

1) Bir kere devrimin şiddetle ve zorla olacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün parlamentarist görüşlere ağır ve öldürücü bir darbe indirdi.

2) Halkın kurtuluşu için orduya bel bağlamanın ne derece yanlış sakat bir görüş olduğunu, ordunun ve devletin gerçek niteliğini ortaya koydu. Çünkü, işçi direnişi, tanklarla süngülerle ve sıkı yönetimle bastırılmıştı. Böylece devrim dergisinin ve Mihri Belli'nin "cunctacı devrim" hayallerine önemli bir darbe indirildi. (Bu darbe aynı zamanda H.Kuvilcılıklı'nın "vurucu güc teorisi"ne de indirilmiştir. Fakat bunu o sırada herkes farkedemedi.) İlikesizbirlik cephesi parçalandı ve Mihri Belli aleyhtarlığı güçlendi.

3) 15-16 Haziran direnişinin nispeten kolayca bastırılması devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, bunun imkansız olduğunu gösterdi ve genel ayaklanma hayallerine ağır bir darbe indirdi.

5) 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç (1+2) ay süren sıkıyönetim en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin nasıl mümkün olabileceğini gösterdi, ve legaliteye bel bağlayan revizyonist örgütlenmeye ve revizyonist çalışma tarzına ağır bir darbe indirdi.

Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında dahi mücadeleyi devam ettiren ve kitleler arasında çalışma pratiği olan arkadaşlar büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkardılar ve bu arkadaşların bilincinde bir sıçrama oldu. Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen arkadaşlar ve Ankara PDA Yazı Kurulu üyelerinin çoğunluğu işçi hareketinden gereken dersi çıkartamadılar, hatta yanlış dersier çıkarttılar, kolay başarı umuduna kapıldılar ve PDA saflarında yeni bir gelişme ve bir mücadele doğdu. Böylece PDA 21. sayıdan itibaren (Temmuz

1970) yeni bir döneme girdi. Şimdi bu dönemi kısaca gözden geçirelim.

Bu dönemde, Mihri Belli'nin ve DD'nin etkilerinin esas itibarıyla yıkıldığını, devlet konusunda, ordu konusunda, sıkıyönetimin sınıf niteliği konusunda doğru ve devrimci görüşlerin savunulmaya başlandığını görüyoruz. (Esas itibarıyla diyoruz, çünkü hala Mihri Belli etkileri vardır ve mesela 21. sayıdaki "CHP içindeki ileri unsurlar açık mücadeleye girmelidir" yazısı önemli ölçüde M.B. görüşlerinin pisliklerini taşımaktadır.) Marksizmin alfabesi olan bu tahlillerin benimsenmesi ve savunulması dahi, PDA'nın hızla itibar kazanmasına ve güçlenmesine, diğer grupların çökmesine ve gerilemesine yol açmıştır.

Öte yandan Mao zedung düşüncesinin etkileri kendini daha fazla duyurmaya başlamıştır. Yine 21. sayıda "Modern revizyonistler dünya halklarının mücadelesini nasıl baltalıyorlar?" başlıklı yazıda PDA, "Modern revizyonizmin Amerikan emperyalizmiyle uzlaşıcı vedünya halklarının kurtuluş mücadelesini baltalayıcı zihniyet ve faaliyetini teşhir etmeyi önemli bir devrimci görev saydığını" ilan etmiştir. Ve "Sovyet modern revizyonistlerine" (henüz "sosyal emperyalizm" kullanmamaktadır, çünkü "sosyal emperyalizm" in mevcut olduğu görüşünde değildir) ilk defa açık olarak çatmıştır. PDA giderek bu yoda yeni adımlar atmakta, "sosyal emperyalizme çatmakta", halk savaşını ve iktidarın parça parça "kırlardan şehirlere doğru ele geçirileceği vs..." kabul etmektedir (gerçekte ise kabul eder görünmektedir!).

Bunlar Aydınlik'taki gelişmenin bir yanısırdır ve olumlu yanısırdır. Aydınlik'ın bir de öbür yanı vardır: YAZI Kurulu üyeleri Aydınlik'ın kapısını gümbür gümbür çalan Deccal'e bütün kapıları, hatta pencereleri ardına kadar açmışlar ve Deccal'ı baş köşeye oturtmuşlardır. Deccal Mao Zedung'dan, Mao Zedung'da Deccal'den rahatsızdır!

Fakat burjuva politikasıyla proletarya politikasını, burjuva dünya görüşünü proletarya dünya görüşünü birbirine karıştırmak gibi ufak(!) bir gaflete düşen bu baylar, cümle aleme, Mao Zedung ile Deccal'in ne de güzel anlaştıklarını, hem anlaşmalarını için ortada bir sebep bulunmadığını, Deccal'in zaten öteden beri (1967'den beri) Mao Zedung'u çok sevdiğini, ve onun izinden yürüdüğünü yutturmaya kalkıştılar! Deccal'e övgüler düzdüler! Deccal'in kulaklarına fısıldadığı "Sosyalist Kurultay" mavalını cümle aleme, Mao Zedung damgasıyla okumaya kalktılar! Neredeyse Deccal'in önünde secdeye inmeyenleri, Mao Zedung'a ihanet suçuyla mahkum edeceklerdi. (Dergide Deccal'i okuma ve kavrama kampanyası açtılar.) (Deccal'e beraber haykırdılar: "Anarşi yok, büyükdirenış.") Durum tam anlamıyla böyleydi ve bir kısım arkadaşlarımız Deccal'in tuzağına bile düştüler. İbret olsun diye, o gün Deccal'e düzülen övgülerden uzun bir parçayı buraya aktarmayı gerekli buluyorum.

"(1954 yılında) emekçi halkımız teşkilatsız ve dağıktı. İşbirlikçi DP iktidarına karşı örgütlü bir mücadele yoktu. Bu durumda yapılabilecek olan ve yapılması gereken neydi? (Ne imiş, iyi dinleyin!)

Bütün sınırları olanakları ve hakim sınıfların olanca terörünü göze alarak, örgütlü bir mücadele gerekiyordu. (Şimdi Mihri Belli de böyle bir örgütlü mücadelenin(!) program taslağını hazırlamış bulunuyor. Tam da bu yazıyı yazan arkadaşlarımıza layık bir örgüt!) Teşkilatsız ve dağıktık olan halkı teşkilatlamaya ve güçlendirmeye girişmek gerekiyordu. Bütün olanaklardan faydalanarak (mevcut olanakların dışına çıkmak gibi bir gaflete (!) düşmeyerek) devrimci fikirlerin ve devrimci mücadelenin tarihi gelişimini sürdürmek (yani sürdürmek) gerekiyordu.

Vatan Partisi girişimi ve Vatan Partisinin tüzüğü ve programı, böylesine güç şartlar altında bu görevlerin yerine getirilmesi zo-

runluluğunu yansıtmaktadır. Vatan Partisi programını bugünkü görüş ve ilkelerimizle karşılaştırırken, 1954 şartları ile 1970 şartları arasındaki farklar bir an bile gözden kaçırılmamalıdır." (S. 453)

... Vatan Partisi Tüzüğü ve Programını incelediğimizde, başlıca şu noktalar göze çarpmaktadır:

1) Vatan Partisi tüzüğü gerçekten örnek bir tüzüktür. (!!!?)... Bu tüzükten, dil (?), tarz (!), meselelerin özü(!) açılarından ve yine kısalık (!) açısından bütün (!) devrimcilerin öğreneceği çok şey vardır. (!!!?)

2) Genellikle çok basit ve akıcı bir dil, işçilerin ve köylülerin kolayca anlayabileceği bir dil, hem tüzüğün hem de programın üstün(!) vasıflarındandır. Yine çeşitli önerileri ve program maddelerini, işçilerin ve köylülerin somut meselelerinden hareketle koymakta (reformizm alanında dense daha iyi olur!) büyük ustalık gösterilmiştir. Sanayileşme ve işçi ve köylü meselelerinin işsizlik ve pahalılık sorunlarından hareketle konulması çok iyidir! Özellikle o günün ihtiyaçları ve şartları açısından bu HER HALDE ÇOK ÖNEMLİDİR! (abç) (Herhalde! Yoksa Deccal böyle yapar mıydı?) Halkı devrimci fikirlere ve propgandaya açık hale getirmek için zorunluydu (abç). Ayrıca, her dönemde, her devrimi sosyalist, yalnız DEVRİMCİ SİYASİ İKTİDAR FİKRİ'ni (abç) değil, aynı zamanda devrimci programın bütün yönlerini, işçilerin ve köylülerin somut meselelerinden hareketle koymayı öğrenmelidir! Bu açıdan da Vatan Partisi programından öğreneceğimiz çok şey vardır.

3) Vatan Partisi Programı, 1954'ün ihtiyaçlarına cevap veren (abç) çok kısa ve özlü bir propaganda broşürüdür. Kadroların 1954'deki bilinç düzeyine ve kitle ilişkilerine uygun olduğunu sanıyoruz (abç). Ama mücadelenin bugünkü ulaştığı düzey açısından, önemli EKSİKLİKLERİ de vardır. Bunların 1954'de de eksik olduğunu düşünmek yanlış olabilir. (Ne demek! 1954'te eksik de-

ğil, fazlaydı bile!)

a) Bu eksikliklerin başında, ülke çapında genel bir sınıf tahlilinin yapılmamış olması gelmektedir. (Bu da mesele mi çanım!) (Bu), hiç olmazsa bugün bir sosyalist partinin programında mutlaka olmalıdır.

b) Bir diğer eksik (abç) ülkemizin dünya şartları içindeki yerinin konmamış olmasıdır. Kapitalist emperyalist ülkelerle ülkemiz ve ezilen halkımız arasındaki ilişkilere ancak yer yer ve üstü kapalı bir şekilde değinilmiştir. Emperyalist sömürden, ancak dolaylı bir şekilde değinilmiştir./aslında sosyalizm ve emperyalizm kelimeleri programda geçmemektedir.../ (onun da sözümü edilir! Deccal'in o akıcı(!) duru(!) ... dili, o sihirli uslubu var ya!) yine aynı şekilde bütün dünyada dostlarının kimler olduğu da belirtilmemiştir. Bugün yapılacak bir çalışmada, ülkemizin dünya içindeki durumunun ve dünya şartlarının tesbiti mutlaka yer almalıdır. Dünyadaki temel gelişmeler konulmalıdır. Devrimci hareketin dünya çapındaki dostları ve düşmanları açıklanmalıdır. Halkımızı bu konularda da (abç) eğitmek önde gelen görevlerimizdendir. Ama bu asla ukalaca ve bilgiçlik taslayan bir şekilde yapılmamalıdır. DAİMA VATAN PARTİSİ PROGRAMININ BASİTLİĞİ, ANLAŞILIRLIĞI, ÖZLÜLÜĞÜ BİZE ÖRNEK OLMALIDIR!

c) ... Gerici siyasi iktidarın sınıf niteliği üzerinde durulmamıştır, aynı şekilde devrimci iktidarın sınıf niteliği üzerinde de durulmamıştır. Bu da çok önemli bir eksikliktir (abç). "AMA HERHALDE 1954 ŞARTLARINDA BUNU KOYMAK DERHAL TASFİYEYE YOL AÇARDI." (S. 455-456) (Madem Deccal yazmamış, mutlaka bir sebep-i hikmeti vardır!!)

Vatan Partisi programı, halkın teşkilatlanılması meselesini çok önemli bir sorun olarak ele almıştır. Programın her yerinde, ekonomik, politik, kültürel, vb. alanlarda alınacak tedbirlerin yanısıra, bu tedbirleri gerçekleştirecek olan halk teşkilatlanmalarında, Vatan

Partisi tüzüğü ve programı, bunun yanısıra emekçi yığınlar içinde örgütlenme mücadelesine girişmiş olan ve en kötü şartlar altında bile emekçilerle bağlar kurmuş olan bu partinin pratiği, halkın teşkilatlanması meselesinin en doğru şekilde ele alındığını göstermektedir (!) (abç). Herkes, Vatan Partisi programının, demokrasiyi ve ekonomik bağımsızlığı sağlamak ve korumak için halkın nasıl teşkilatlanması gerektiğini, halkın yaratıcı gücünün nasıl harekete geçireceği (!) yolundaki önerilerini büyük bir dikkatle incelemelidir. (!!!?)

Şu nokta üzerinde de önemle (abç) durmak gerekir. Örneğin bir TİP programı ve tüzüğünün tersine, hem de parlamentarizmin şaha kalktığı günlerde, Vatan Partisi programı halkın ümitlerinin parlamentarizme bağlanmasından dikkatle kaçınmıştır (!) ... Vatan Partisi tüzük ve programı, mevcut olanaklarla kurulan bir partinin devrimci olabileceğini göstermektedir. Seçim konusunda Vatan Partisi programı, iktidara geldikten sonra seçim sisteminde yapılacak değişikliklere ve halkın mebuslar üzerinde denetiminin nasıl sağlanacağına değinmiştir (!). Bu da çok önemli bir sorundur (!!!) vs." (s. 458)

Evet arkadaşlar, bunlar ne gramer üzerine incelemeler yapan toy bir edebiyat meraklısının, ne de Kıvılcımlı'nın 'Sosyalist' dergisine mektup gönderen cahli bir taşra sempatzanının kaleminden çıkmıştır. Bunları "Mao"cu PDA dergisinin "Program Çalışma Kometisi" yazıyor.

.....
Sıkıyönetimden hemen önce (Mart)

2

Yoldaşlar,
Oraya kendim gelemediğim için bu pusulacağı gönderiyorum.

Oraya gelemeyişimin birincil sebebi, burada ortaya çıkan aksiliktir. Eğer zamanında düzelter-

mezsek, prtik faaliyetimizi geniş ölçüde aksatabilir. İkinci sebebi ise, oraya gelmenin herhangi bir fayda sağlamayacağını, aksine tartışmaları normal seyrinden çıkartıp belki de zararlı bir yola sokacağı konusunda, bende uyanan kanaattir. Bu kanaat de şuradan vardır. Bugüne kadar, ne zaman hareketimizin hatalarına karşı bir eleştiri yöneltmişsem, her seferinde bir arkadaşımızın bütün yoldaşlık sınırlarını aşan düşmanca saldırılarıyla karşılaştım. Geçen gün saflarımızda ortaya çıkan "sol" oportünizmin eleştirisiyle ilgili metni tartışırken yine aynı şey oldu. Sosyalist kurultay ve legal parti kurma kararını eleştirmem üzerine, arkadaş bana büyük bir hiddetle "oportünist" ve "sabotör" ithamını yapıştırdı. Bunu da gözönüne alarak yazılı bir metin göndermeyi daha uygun buldum.

Yoldaşlar,

"Sol" oportünizmin eleştirisiyle ilgili olarak, benim belirtilmesini gerekli gördüğüm noktalar şunlardır. Bunların ortaya çıkmasında esaslı iki etmen vardır. Birincisi kadrolarımızın hemen tamamının küçük-burjuva aydınlarından oluşması ve bunların bir kısmının sıkıyönetim baskı ve terörü şartlarında bir takım "sol" lafların arkasına gizlenerek gerçekte sınıf mücadelesinden, disiplinli çalışmadan kaçmaları, ikincisi de daha önce işlenmiş olan ve hala kesinlikle düzeltilmemiş olan sağ oportünist hatalar. Eleştiri metninde birinci nokta üzerinde duruluyor. Fakat ikinci nokta tamamen unutuluyor. Ben bu noktanın da metne sokulmasını istiyorum. Çeşitli defalar, konuşmalar sırasında da "sağ hataların sol hatalara yol açtığı" noktasına dokundum. Bir kısım arkadaşlar böyle bir şeyin olmayacağını söylediler. Oysa bütün komünist hareketler bu meseleyle yüz yüze gelmişlerdir. Lenin "Sol komünizm bir çocukluk hastalığı" kitabında, "sol oportünizmin sağ oportünizmin cezası olduğunu" belirtir. Mao Zedung "ÇKP içinde sağ hataları düzeltirken sol hatalara düşüldüğünü" söyler. Demek

ki bu mesele dünyanın gelmiş geçmiş iki büyük ve şanlı komünist partisi içinde ortaya çıkmış ve çözüme bağlanmış bir meseledir.

Şimdi daha önce işlenmiş olan ve kesinlikle düzeltilmemiş olan sağ hataların neler olduğuna geçiyorum. Bu konuda da fikirlerimi daha önce gerek ikili konuşmalarda gerekse büyük toplantılarda büyük bir samimiyetle ve şahsıma düşen hataları da örtbas etmeden ortaya koydum ve bundan sonra da bu işi daha etraflı ve sistemli olarak yapmaya devam edeceğim. Bu mesele bir çözüme bağlanıncaya kadar bunu yapmak şarttır. Aksi halde liberalizmin doğup yaygınlaşmasına ilkesiz bir birlik, yani kof bir birlik doğmasına yol açarız.

Yoldaşlar, sözünü ettiğimiz sağ hatalar nedir? Bunlar genel hatlarıyla ve özet olarak, teoride Mao Zedung fikirleriyle sağ revizyonist görüşlerin (esas olarak ülkemizde Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı tarafından savunulan görüşlerin) bağdaştırılması, örgütlenmede (birkaç büyük şehrin merkezini ve legal dergi faaliyetini esas alan) legalizm, pratikte "kendi güçlerimize dayanarak" ve "insiyatifi elde tutarak" (yani burjuvaziye) bel bağlayarak ve insiyatifi onlara bırakarak (bu diğer hatalardan tabii olarak doğan bir sonuçtur) yürütülen teslimiyetçi ve uzlaşıcı bir faaliyet. Gerçekleri dobra dobra söylemekte sayısız faydalar vardır. Söylediklerimiz kafadan uydurulmuş faraziyeler değil, içinde yaşadığımız ve bugün kötü sonuçlarını etimizde hissettiğimiz gerçeklerdir. Bir düşünelim biz Mihri Belli ile ayrıldıktan sonra (öncesini saymıyorum) ne gibi faaliyetlerde bulunduk. Önceleri bir gazete ve derginin (hatta bir ara Devrimci Tıp Haberleri de vardı), daha sonra bir gazetenin ve bir derginin yazılması, basılması ve dağıtılması... Bütün faaliyetimizin belkemiği buydu işte. Ve hatta bu faaliyete kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, "ne kadar çokyayın organımız olursa o kadar güçlü olacağımızı" üşünüyorduk. Ve ilkesiz

birlik cephesini "bir dergi dahi çıkaramazlar" diye küçümsüyorduk. Bütün örgütlenmemiz, bu "legal dergicilik" faaliyetini güçlendirmeyi amaçlıyordu ve ona yönelmişti. Yazı kurulları, redaksiyon komiteleri, muhabirler, teknik kadrolar, hemen hepsi... (Her büronun en önemli görevi, gazete ve dergiye yazı yazmak ve onu kendi çalışma alanında dağıtmaktır.) Hatta bizim "parti" adını verdiğimiz örgütlenme bile dergicilik faaliyetine hizmet eden tali bir unsurdu. En değerli kadrolarımız, dergi faaliyeti alanında kendi günlük hayatını sürdürüyordu. Yine bu faaliyetler esas itibarıyla Ankara ve İstanbul'da ve kısmen de İzmir'de yoğunlaşmıştı. Şimdi bir arkadaş kalkar da, "hayır böyle bir şey asla olmadı" derse, o arkadaş ya samimi değildir, ya da hafızasını kaybetmiştir.

15-16 Haziran işçi direnişini takibeden sıkıyönetim günlerinde eski dergicilik faaliyetini az çok aşan, az çok kendi kuvvetimize dayanan, az çok ihtilalci ve az çok illegal bir faaliyete girdik, daha doğru bir ifadeyle şartların zorlamasıyla böyle bir faaliyete itildik. (Özellikle de İstanbul'da) bu herşeye rağmen iyi birşeydi. Ve eski hatalardan arınıp bu yolda ilerlememiz gerekirdi. (Şun uda belirtelim ki, hareketimizin en güçlü dönemi de bu dönem olmuştur.) Fakat öyle olmadı. Sıkıyönetimin gevşemesiyle birlikte faaliyetimiz de gevşedi. Gizli çalışan gruplar açığa çıktı, sonra bunlar işçi-Köylü büroları şeklinde iyice meşrulaştı. Hepimiz dergiye döndük. Ve tam bu sırada "sosyalist kurultay" şiarı atıldı. Ve tam bu sırada haftalık derginin yeniden yayınlanması kararı alındı. Ve tam bu sırada "İşçi-Köylü çalışma komiteleri kuralım" şiarı yayıldı. Arkadaşlar, bunlar tesadüfi şeyler değildir. Bunlar bir sınıf içgüdüünün, bir sınıf tavrının şartları elverişli görür görmez kendini ortaya koymasıdır. Bu sınıf meselesine geçmeden önce, yukarıdaki şiarların ve kararların neden yanlış olduğu üzerinde duralım. Çünkü bu, birinci sıkıyönetimle biraz sarsılan eski çalışmaların

yeniden restore edilmeydi. Legalizmin ve burjuvazinin demokrasisine aşkına güvenmenin bir ifadesiydi. Daha uzun bir müddet "demokratik ortamın" devam edeceği ve bu arada legal bir partinin sayısız faydalar sağlayacağı söyleniyordu ve sayısız faydaların başında, yine legal bir yayın organı olan, yani hakim sınıfların müsadese ile çıkan İşçi-Köylü gazetesi-nin dağıtım ve satışı geliyordu. Sorumlu bir arkadaş o günlerde, bir tartışmada o gün aynen şöyle demişti: "Eğer legal bir parti kurmazsak bir ay sonra İşçi-Köylü'yü çıkaramayız." Bu arkadaş ilelebet İşçi-Köylü'yü çıkaracağını mı sanıyordu, bilmiyorum. Haftalık bir derginin rolü ise sosyalist kurultay çağrılarını daha sık tekrarlamak olacaktı. "İşçi-Köylü çalışma komiteleri" neydi peki? Merak eden arkadaşlar bu konudaki yazıyı tekrar okusun! Bu komitelerin görevi dergi ve gazeteyi okumak, eleştirmek, bunlar ayazı yazmak ve başka bir şey değildi. Her bir İşçi-Köylü çalışma komitesi, "Bir yazı kurulu gibi çalışmalı" deniyordu. Bunlar yakın zamana ait şeylerdir ve hafızasını biraz zorlayan her arkadaşın hatırlayabileceği şeylerdir. Oysa bazı arkadaşlar hoş olmayan gerçekleri unutmış görünüyor ve "İşçi-Köylü çalışma komitelerine" bir başka amaç atfediyorlar!

Arkadaşlar, bütün bunlar sağ hatadır ve hem de, bütün dünya çapında devrim şartlarının (yani silahlı mücadele şartlarının) çok elverişli olduğu ve ayrıca ülkemizde, halk kitlelerinin, devrimci mücadelenin kabardığı, hakim sınıfların şiddetli ve derin buhranlara düştüğü dönemlerde işlediğimiz hatalardır. Bunların Mao Zedung fikriyle ne gibi bir ilgisi vardır? Mao Zedung çizgisi, bugün, bizim şartlarımızda, silahlı halk savaşı çizgisidir. Ve meselenin esası budur. Pekî biz halk savaşını neyle ve nasıl yürütmeyi düşünüyoruz? Yazı Kurullarıyla mı? İşçi-Köylü çalışma komiteleriyle mi? Yoksa hakim sınıfların istediği zaman kapatabileceği gazetede attı-

ğımız sloganlarla mı? Bu sloganlar ne gibi bir örgütlenmeyle ve pratik çalışmayla hayata uygulanacaktı. Ben böyle bir örgütlenme ve böyle bir pratik faaliyet bilmiyorum, bilen arkadaşlar söylesinler! Ayıbımızı örtmek için attığımız parlak ve keskin sloganlar, bizi "dediği başka yaptığı başka" bir grup haline getirmekten başka bir işe yaramadı. Ve halk kitleleriyle birleşmek ve kaynaşmak kesinlikle mümkün olmadı.

Zaman bitmek üzere olduğundan kısa kesmek zorundayım. En son bu eleştirilere kulak asmayan ve bildiği yolda direten sağ çizgi, sıkıyönetimden on gün kadar önce, "legal bir parti kurmak" kararını alarak, hatayı doruğuna ulaştırdı. (Aynı günde iki rezyonist grup daha, M.Belli ve H.Kıvılcımlı da legal parti hazırlığı içerisinde idiler.) Sıkıyönetim kapıya dayandığı bir dönemde komünistbir hareketin alacağı kararlar herhalde legal bir partiden çok başka şeyler olmalıydı. Öyle olmadı ve sıkıyönetim bütün şiddetiyle bastırıldığı zaman, kelimenin tam anlamıyla hazırlıksızdık. Bazı arkadaşlar aceleyle alınmış bir iki tedbiri büyütüyorlar ve bize "bak işte biz gereken tedbiri daha önce aldık, siz hiçbir şey yapmadınız" diyorlar. Bu kendi kendimizi aldatmak olur, arkadaşlar! Hiç bir ciddi tedbir ve hazırlığımız yoktur ve abartılan tedbirler özel olarak bize yönelecek bir gerici saldırılar karşısında yerle bir edilebiliriz. (Ayrıca bir önderin böyle konuşmaya hiçbir zaman hakkı yoktur çünkü o hareketin bir parçasından değil bütününden sorumludur.)

Bütün yukarıda sıraladığımız hataları, belli bir sınıf içgüdüüne ve sınıf tavrına bağlamıştık. Bu içgüdü "burjuva içgüdüü" bu tavrı "burjuva sınıf tavrıdır". Ve hareketimiz esas itibarıyla burjuva içinde kök saldığından, onların sağladığı imkanla, vs.ye yaslandığından, yukarıdaki hatalar kaçınılmazdı. Saflarımız burjuva hayat tarzına burjuva alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı unsurlarla doluydu ve esasen bizzat yürüttüğümüz faaliyet

bu faaliyetin muhtevası, bu unsurları safımıza toplamıştı. O faaliyet, yani legal dergi faaliyeti, hakim sınıfların bir darbesiyle ortadan kalkınca, bugün ortada pek az arkadaşla kaldık ve devrimci (kelimenin gerçek anlamıyla devrimci) bir faaliyetin örgütlenmesine giriştiğimizde kadro bulamıyoruz.

Durum budur, sonuç budur. Ve hatanın doğmasında ve büyümesinde, saflarımızdaki her ferdin, her bireyin şu veya bu ölçüde payı olmakla birlikte, esas sorumluluk Merkez Komitesindedir. Bugün tahribatın dozajını alabildiğnie arttırmış olan "sol oportünizm", bu hatalara tepki olarak, bunların bir cezası olarak doğmuş ve büyümüştür. Bu nokta son derece önemlidir. Aynı hataları tekrarlamayacağımızın tek garantisi, bu noktanın kavranmasıdır. Ve bu husus, mutlaka, "sol" oportünizmin eleştirildiği metinde yer almalıdır. Bu metinde bir özleştirme yayınlanmasa bile, sağ hataların bir özeti verilebilir ve verilmelidir. Bu hataların bir özleştirilmesinin ayrıca yapılacağı söylenebilir ve söylenmelidir.

Kemalizm konusunda, metindeki görüşlere katılmıyorum. Kemalizm daha kurtuluş savaşının içindeyken emperyalizm ve feodalizm ile uzlaşmaya ve karşıdevrimciliği temsil etmeye başlamıştır. Halka "komünistlere" alçakça düşmanlık gütmüş ve onlardan gelen her hareketi gaddarca ezmiştir. Mao Zedung'un Yeni Demokrasi kitabında aldığı dipnotunda, Stalin de bundan bahsediyor. Ayrıca Şnurov'un kitabındaki bilgiler son derece öğreticidir. M.Kemal'in "tam bağımsızlık ilkesi" pratikte de (1938'e kadarki iktidar döneminde) görüldüğü gibi, emperyalizme teslimiyet, yarı sömürgeciliği seve seve kabullenmesidir. M.Kemal'in Sun Yat-sen ile kıyaslanması doğru değildir. Olsa olsa Çan Kay-şek'le kıyaslanabilir.

Zaman bitti. Selamlar.

Haydar Fırat
(İbrahim Kaypakkaya)
29 Ağustos 1971

Bir yasal keyfilik örneği:

MÜEBBETLER SORUNU

Kamuoyu bu konu hakkında ne kadar bilenebilmiştir? bunu bilmiyoruz ama, bugün beş bini aşkın müebbet hükümlünün konuyu yakından bildiğini ve takibettiğini çok iyi biliyoruz. Ne zaman müebbetlikler sorunu gündeme gelse ya da infazdan sözedilse; hiç kuşkunuz olmasın, beşbin müebbetlik mahkumun kulakları kiriste! Konu, gözöldü çözülecek, hop oturup hop kalkıyorlar!..

Nedir beş bini aşkın müebbetlik hükümlüyü bunca taciz eden konu?

"Hiç yoktan iyidir" alkışlarının eşleğinde,, ANAP iktidarının "batı ölçeğinde iyileştirme yapıyoruz" diyerek çıkardığı; 1986 tarihli ve 3267 sayılı Değişiklik Yasası, müebbetlik mahkumları iki yıllık hak kaybına uğratmıştı. İşte müebbetlikler bunca taciz eden konu bu!

1986 yılından önce müebbetlikler; "36 yıl devre süresi"ne göre koşullu salıverilme işlemine tabi tutuluyor ve infazda eşitlik ilkesine göre de kişisel özgürlüğü bağlayıcı cezaların yararlandığı indirim oranından aynı ölçülerle yararlanıyordu. Buna göre; müebbetliklerin "yatmaları gereken kısım" 24 yıldır. Eğer müebbet cezalısı bir hükümlü; bir firar veya firara teşebbüs ile bir ayaklanma suçu işlerse; cezalarının 30 yılını yatmadıkça koşullu olarak salıverilmiyordu. Bu suçları iki kez işlerse; bu kez, koşullu salıverilme hakkından yararlanamıyor ve 36 yıl "devre süresi"nin tamamını yatmak durumunda kalıyordu. 1983 yılında yapılan bir değişiklikle hükümlülük süresi içinde 4 veya

4'den fazla hücre hapsi almış olanlar da bu kapsamda mütaala ediliyordu. Cezanın yerine getirilmesindeki bu uygulama kendi içinde kimi haksızlıkları barındırıyor olsa bile, genelde, "eşitlik" ilkesine uygundu.

3267 sayılı Değişiklik Yasası ile bu düzenleme değiştirildi. Değiştirildi de ne yapıldı? "Batı standartları ölçeğinde iyileştirme" adına yapılanlar görelim: Bu vitrinlik söylem adına yapılan ilk iş; "infazda eşitlik" ilkesine saldırıma oldu ve cezanın yerine getirilmesine ilişkin rejim, keyfilik alanına taşındı. Bu düzenlemeye göre, diğer kişisel özgürlüğü bağlayıcı cezalar; 1/2 oranında bir ceza indiriminden yararlanırlarken, müebbet cezanının yatması, gereken kısım 20 yıl olarak tespit edildi. Eski uygulamaya oranla 4 yıllık bir indirim yapılmış gibi bir izlenim uyandırıldı. Gerçek durum ise bunun tam tersiydi. Çünkü, T.C.Y.nın halen yürürlükte olan 13/son. maddesine belirlenen 36 yıl "devre süresi" örtük biçimde 40 yıla çıkartılıyordu. Böylece, devre süresi bakımından 4 yıl indirilmiş oluyor tam tersine ceza, 4 yıl daha yukarı çekilmiş oluyordu. Oysa, 36 yıl devre süresi gözönüne alındığında ve eşitlik ilkesine uyulduğunda müebbet cezanın yatması gereken kısım; 20 yıl değil 18 yıl olması gerekiyordu. Kazanılmış her ay için 6 günlük indirimden de yararlandıkları taktirde müebbetlikler; bugün olduğu gibi 16 yıldan değil 14 yıl 5 aydan koşullu olarak salıverilme durumundaydılar. (Geniş bilgi için bkz. H.Kütlü-12 Eylülün Cezaevleri-s.173 Alan yayıncılık)

3267 Sayılı Değişiklik Yasasının; getirdiği eşitsizlik burada kalmıyor; koşullu salıverilme işleminin diğer biçimlerine de yansıyor. Buna göre; bir firar veya firara teşebbüs ile bir ayaklanma suçu işlemiş müebbetlik, cezasının 26 yılını yatmak durumundadır. Bu saptamada tamamıyla keyfi olarak belirlenmiştir. Müebbetlik bu fiilleri iki kez işlerse veya hükümlülük süresi içinde 4 hücre hapsi alırsa; bu kez, koşullu salıverilme hakkını tümünden kaybediyor. 3267 Sayılı Değişiklik Yasasının, koşullu salıverilmeye ilişkin 19/son. maddeye getirdiği bu son düzenlemede; koşullu salıverilme hakkını tümünden yitiren müebbet hükümlünün ne kadar bir süreyle yatacağı konusu ortada bırakılmıştır. Müebbetlik hükümlü bu maddeye göre 36 yıl devre süresini mi yatacağı? yoksa, örtük olarak belirtildiği gibi 40 yıl mı yatacağı? ya da "ölünceye kadar" mı yatacağı?bu belli değildir.

Dahası var: Uygulama açısından bakıldığında; cezaevleri yönetimlerinde hükümlülere verilen müddetnamelerde, müebbetlikler için; "bihakkın tahliye tarihi" 36 yıl devre süresi üzerinden hesaplanmaktadır. Müddetnamelere kalırsa, koşullu salıverilme hakkını yitiren müebbetlik; 36 yıl yatmak durumundadır. Oysa, mahkemeler; 3267 sayılı yasayı esas aldıklarından uygulamanın bu biçimini kabul etmiyorlar. Ama kararlarında, müebbet hükümlü "ölünceye kadar yatar" da demiyorlar.

Çünkü; 3267 sayılı Değişiklik Yasası, uygulamada, ikili "yasal durum" yaratmıştır.Yani, bir yanda "genel hüküm" niteliğinde olan T.C.Y.nın 13/son. maddesi, diğer yanda ise "özel hüküm" niteliğindeki 647 sayılı Infaz Yasasının 19. maddesini değiştiren, 3267 sayılı yasa hükmü vardır. Ve her iki yasa hükmü de bugün yürürlüktedir. Bu durumda mahkemeler, Ceza Yasasının 2. maddesi hükümlerine uyup lehte olan yasayı uygulamak yerine aleyhte olan 3267 sayılı Değişiklik Yasasının hükümlerini uygulamayı yeğliyorlar. Çok ilginç bir durum; bu kararlarına karşın mahkemeler, sözlü olarak haklı olduğumuzu belirtmekten de geri durmuyorlar!..

Mebbetlikler; 1986'dan beri, bu

haksızlığı gidermek için başvurmadıkları kapı bırakmamışlardır. En son 1989 kasım'ında, Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi, "ikili Yasal durumu" kabul etti ve konuyu Anayasa Mahkemesine götürdü. Yedi ay aşkın bir süredir dosya, Anayasa Mahkemesinin önündedir ve bürokratik çarkların döneceği günü beklemektedir...

Bu arada, konunun mağduru beş bini aşkın müebbetlik de Anayasa Mahkemesinden çıkacak olan kararı beklemektedir, ama, galiba, boşa beklemektedir!

Çünkü; hükümet yine "infazda iyileştirme yapıyorum" diyerek bir yasa değişikliği hazırladı. Yasa, parlamentoda da görüşüldü ve kabul edildi. Cumhurbaşkanlığının onayından geçtikten sonra da yürürlüğe girecek. Söz konusu yasa da, müebbetlikler yönünden yapılan değişiklik; yukardan beri açıklanmağa çalıştığımız eşitsizliğin ve haksızlığın pekiştirilmesinden başka bir anlama gelmiyor. Buna göre; müebbetliklerin yatması gereken kısım yine 20 yıl olarak korunuyor. Bir firar veya firara teşebbüs ile ayaklanma fiilinin işlenmesi halinde, müebbetliğin yatması gereken kısım; bu kez 25 yıl olarak bağlanıyor. (Burada bir yıllık bir indirim söz konusu). Bu kısımda yapılan bir değişiklik de (ek hüküm olarak) 4 hücreliklerle ilgili. 4 Hücrelikler şimdi koşullu salıverilme hakkını yitirmiyorlar. Bu düzenlemeye göre, bu kez, cezaların 25 yılını yattıklarında koşullu olarak salıverilecekler. Firar ve ayaklanma fiilini iki kez işledikleri takdirde ise müebbetlikler, 28 yıl yatacaklar. (Yani koşullu salıverilme hakkını tümünden kaybetmiş olmayacaklar). Şimdi, bu değişikliklere takılanlar; "ne güzel işte, artık, infazları hepten yamış olmayacak" diye düşünebilirler. Böyle düşünenler, doğrusu pekte haksız sayılmazlar!

Çünkü, yukarıda sözünü ettiğim belirsizlik, görünürde açıklığa kavuşturulmuş oluyor ve 28 yıllık bir süre konarak yatma süresine bir sınır getirilmiş oluyor. Ama, bizim konumuz bu değil. Bizim konumuz; bir "iyileştirme" ya da bir "indirim" yapılmış gibi gösterilen bu düzenlemeyle, üzerinde önemle durduğumuz "ikili yasal durum"un aleyhte pekiştirilmiş olmasıdır. Da-

hası, 36 yıl "devre süresi"ni ortadan kaldırmamağabasıdır...

Basından öğrendiğimiz kadarıyla bu haksızlık ve keyfilik, SHP ve DYP'nin desteğini almıştır. Oysa, SHP, 1986'dan beri, müebbetliklerin uğradığı bu haksızlığı gidereceği yolunda sürekli olarak söz vermekteydi! Hatta SHP, kimi zorlamalarla da olsa, parlamentoya, bu yönde bir değişiklik tasarısı dahi sunmuştu!...

Bu satırların yazarının ve onunla aynı tarihte cezaevine girmiş olanların pratik olarak bir beklentileri kalmamıştır. Çünkü onlar, uygulamadaki duruma göre 16 yıllarını tamamlamış ya da tamamlamak üzeredirler. Onlar açısından konu önemini yitirmişti! Ama, beş bini aşkın müebbetlik hükümlünün beklentisi devam etmektedir. Etmek zorundadır da!

Müebbetlikler kendilerine yapılan haksızlığın ve adaletsizliğin bilincindedirler. İlgincidir, iktidarda yaptığı haksızlığın ve adaletsizliğin bilincindedir! Gaziantep Özel Tip Cezaevine yaptığı bir denetleme gezisinde Bakan Sungurlu; "bilerek yaptık" demiş ve adaletsizliği; "diğer cezalarla aralarında bir fark olsun istedik" şeklinde izah etmeye çalışmıştır. Öyle ya!... Müebbetlik dediğin bir ceza ile diğer cezalar arasında bir fark olmalı!...

Peki, kişisel özgürlüğü bağlayıcı cezalarla müebbet ceza arasında bir fark yok mudur? Bu durum Bakana da izah edildi; müebbet ceza ile diğer cezaların yerine getirilmesi rejiminde, sayın Bakanın ve çevresindeki hukukçuların gözlerden gizlemeye çalıştığı son derece önemli bir fark vardır zaten. Oysa, yapılan değişikliklerle bu fark, keyfilik alanına taşınmıştır. Fark katlanmıştır.

Şimdi bu farkın ne olduğunu gösterelim.

T.C.Y.sı, kişisel özgürlüğü bağlayıcı ağır cezalar için bir "tavan sınırı" getirmiştir. (M.77/1). Buna göre; kişisel özgürlüğü bağlayıcı ağır cezalarda "tavan sınırı" 26 yıldır. Kişi kuramsal olarak 600 yıl ceza almış da olsa; pratik olarak yatma süresi, 36 yılı aşamaz ve bu süre kesindir.

T.C.Y'nin 13/son. maddesi ise ömür boyu hapis cezası için 36 yıl "tavan sınırı"; müebbet cezanın ya-

tacağı süre olarak kabul etmiş ve hükme bağlamıştır. Böylece, normal koşullarda müebbet ceza ile kişisel özgürlüğü bağlayıcı 36 yıl ağır hapis cezası eşdeğer kabul edilmiş ve koşullu salıverilmede, aynı idirme oranından yararlandırılmıştır. Burada iki ceza arasında bir fark yok gibidir. Zaten Bakan da bu noktadan hareketle tutumunu açıklamağa çalışıyordu. Oysa sözünü ettiğim fark, tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Çünkü, 36 yıl, kişisel özgürlüğü bağlayıcı ve süreli ağır hapis cezaları için bir "tavan sınırı"dır ve kesindir. Böylece kesinleşen ceza, kesin olarak hükme bağlandığı andan itibaren "tek ceza" olarak işlem görür. Bu sürecin bitiminde toplam ceza da yatılmış ve bitirilmiş sayılır. Oysa müebbetlik için bu sınır kesin süre değildir. Tanımda müebbet ceza; "ölünceye kadar devam eder" denmektedir. Bu nedenle 36 yıl, müebbet için bir "devre süresi" olarak kabul edilmiştir. Bu tanımın anlamı şudur: Ömrü yeter de bir müebbetlik 36 yıl yaşarsa; bu sürenin bitiminde o, hala, koşullu salıverilmiş sayılır. Ve koşullu salıverilme sürecine ilişkin tüm yasal yaptırımlar, müebbet cezalısı için ölünceye kadar devam eder. Diğer süreli cezalarla müebbet cezanın yerine getirilmesinde, gerek rejime ilişkin, gerekse koşullu salıverilmenin diğer biçimlerine ilişkin (19/2 ve 3. maddeler kastediliyor) daha bir dizi fark saymak mümkündür. Ama burada gözden kaçırılmak istenen ve bunca hukukçunun da kulak ardı edip kös geldiği farktan söz etmeyi yeterli bulduk. Bu fark bize göre sorunun esasını oluşturuyor. Şimdi bu fark, bir kalem darbesiyle keyfilik alanına taşınmış oluyor. Bunu belirtmeyi de görev sayıyoruz. Sözde yatma sürelerine sınırlar getirilerek adaletsizlik sınırıştırılıyor!...

Söz konusu adaletsizliği ve haksızlığı; beş bini aşkın müebbetlik adına ilgililerin ve kamuoyunun dikkatlerine sunuyoruz. Son derece geç kalmış bir tartışmayı yeniden gündeme getirmek arzusundayız. İlgili duyan her çevre bu tartışmanın tarafidir. Konuyu tartışmaya ve herkesi duyarlı olmaya davet ediyoruz. Sözü olan sözünü esirgemesin. Bu davet bizim?

25.6.1990 / Haşım Kutlu

Not: Bu yazı, 25.6.1990 gün 3653 sayılı değişiklik yasası henüz yürürlüğe girmediği ve Anayasa mahkemesinin konuya ilişkin kararının açıklanmadığı bir tarihte yazıldı. Bugün yasa yürürlüğe konulmuş ve Anayasa mahkemesinin kararı da açıklanmış durumda. Bu iki düzeyin kesinlik kazanması demek, müebbetliklerin yasal bakımdan hak arayışlarının da son bulmuş olması demek olduğu halde; ve sorunun böylece gündemden kalkmış olması anlamına geldiği halde; yukarıdaki görüşler daha bir süre gündelliğini koruma özelliğine sahiptir.

Yasa koyucular; sözkonusu aleyhte değişikliğe ilişkin gerekçelerini: "kişisel özgürlüğü bağlayıcı cezalarla müebbetlik ceza arasında bir fark olsun istedik", diyerek açıklıyorlar. Belli ki bundan böyle savunmalarını da bu görüşe dayandıracaklar. Ve yine öyle anlaşılıyor ki Anayasa Mahkemesi de aynı görüşü benimseyecek.

Bu yazıda bir ön kestirim olarak bu gerekçeye yer verildi. Bugüne dek hiç kimsenin üzerinde durmadığı, eş geçtiği bir kavrama: "çevre süresi" kavramına yer verecek zaten bir farkın olduğu, hem de son derece ağır bir farkın olduğu gösterilmeye çalışıldı. Şimdi getirilmiş bulunan farkın ise zaten varolan farkı keyfilik alanına taşıdığı belirtildi ve kanıtlandı.

Ağırlıkla, yazının bu yönü önce çıkarılmalı ve tartışılmalıdır. Tartışma yasal bir sonuç almayacaktır belki, ama yeni yasanın meşruiyetini ortadan kaldıracaktır.

2 Eylül tarihli Nokta dergisi müebbetliklerle ilgili sözkonusu sorunu işliyor. Adalet Komisyonu başkanıyla yapılan bir söyleşi var bu haber yazıda ve Adalet Komisyonu Başkanı Pehlivanlı: "Bir fark olsun istedik" diyor ve ekliyor "bu farkın dayanağı suçun ağırlığıdır". Nokta ya yukarıdaki yazıda gönderildi. Nokta, Pehlivanlı'nın iddiasına yer verirken karşı savdan hiç söz etmemiş. Oysa konunun anlaşılır olması için karşı sava da öncelik tanınması gerekirdi.

5.9.1990
Haşım Kutlu

MEMURUZ,

KAPIKULU DEĞİLİZ!

OLMAYACAĞIZ DA!

İnsanın insanca yaşamasının mümkün olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkenin mevcut şartlarını uzun uzadıya bahsetmeye gerek yok. Gözü, kulağı ve birazda düşünme yetisi olan herkes bu durumu bilmektedir.

Hele hele bizim gibi bordro mahkumları, yaşamın canlı pratiği içerisinde, o işleri en ince detayına kadar bilmekte ve yaşamaktadır.

Bozuk düzenler var olduğu müddetçe, ezenle ezilenin olması ve bir arada yaşaması bizim ya da başkalarının istemesine ya da istememesine bağlı değildir. Bir çark vardır, bir yasa vardır ve onların işleyiş kuralları ve koşulları vardır. Müdahale edilmediği müddetçe, dur denilmedikçe o çark öyle sürüp gider. O çark o şekliyle sürüp gittiği müddetçe de yoksullar daha da yoksulluğa, zenginler ise, daha da zenginliğe yönelir vesahip olur.

Bunun böyle olması "tanrı" vergisi değildir. İnsanlar öyle olmasının koşullarını yaratmıştır. Bugün ise, yine o insanlar bilinçli, programlı ve kültürlü bir şekilde iyi şeylerin koşullarını yaratmalıdır. Kötü şeylere dur demeli ve müdahale etmelidir.

Bu, o kadar zor bir iş de değil. Yeterki biz sorunun bilincinde olalım. Birlik sağlayalım. Haksızlıklara dur deme cesareti ve becerisini

gösterelim.

Ama, haksızlıklara boyun eğmemek, hak aramak, baskı ve zulmün her türüne karşı çıkmak, tek tek bireyler olarak olacağı gibi, toplu olarak da olmalıdır. Ve daha doğru olanı, birlik ve beraberlik içerisinde sorunlarımıza çare aramak ve haksızlıklara dur demektir.

Bunun da bir yolu vardır, yöntemi vardır. ÖRGÜTLENMEK... Demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmek. Mesleki temelde örgütlenmek.

Bugün tam anlamıyla oturmasa da, biz memurların böyle bir örgütünün var olduğundan söz edebiliriz. Henüz ilk adımı atık. Ülke genelinde örgütleniyoruz. Örgütleneceğiz.

Ama, hemen bir konuyu belirtelim ki, bu iş hem kolay, hem de zor bir iştir... Daha doğrusu, örgütü oluşturmak için basit yarıdır, zoru ise, ülkemiz genelindeki memurların bu çatı altında toplamak ve onları kendi sorun ve problemlerini savunma noktasında harekete geçirmektir. Olaylara zamanında müdahale etmek ve sıcakı sıcakına meselelerin üzerine yürümektir. Az bir ücretle bizi çalıştıranlar, çalıştırmak isteyenler, bizlere üç kuruş fazla vermeme için nasıl direniyorlarsa, bizlerde, hak ettiklerimizi onlardan koparabilmek ve alabilmek

için direnmeliyiz. Dolayısıyla şiarımız; hak verilmez alınır olmalıdır.

O halde demokratik kitle örgütleri nedir? Ne olmalıdır? Demokratik kitle örgütleri, mesleki örgütlerdir. Ekonomik, demokratik, akademik vb. hakları savunmak ve elde etmek için oluşurlar, varedilirler. Ortaya çıkışları böyledir, ama, bu uğraşlarla sınırlı kalamazlar, ezilenlerin tümünün kesin kurtuluşunun çıkarları uyarınca bilinçli hareketlere yardımcı olmalıdır, destek sağlamalıdır. İşte, demokratik kitle örgütleri gerçeği, kaba hatlarıyla da olsa, özünde bu zemine oturmak zorundadır.

Yani ücretlerimize bir miktar zam almak, işyeri çalışma koşullarımızı azda olsa düzeltmek sorunun bir yanındır. Daha önemli yanı işe, bizleri düşük ücretle ve kötü koşullarda çalışmaya zorlayan nedenleri ortadan kaldırmaya, yok etmeye karşı aktif çaba içerisinde olmak ve bunun mücadelesini vermektir.

Bu bizim açımızdan böyledir ve böyle olmalıdır. Fakat, düzeni elinde tutanlar, bizi yönetenler, bizi çalıştıranlar bizim mücadele etmemizi istemiyorlar. Bizim haksızlıklara karşı çıkmamızı istemiyorlar.

Bizim örgütlenmemizi, demokratik kitle örgütlerini varetmemizi de istemiyorlar. Eğer bugün bazı sendikalara yada benzeri türden kitle örgütlerine mücadele ediyorlarsa, bunun tek bir nedeni vardır, o da bizim, bizlerin bu noktadaki çabalarımızdan dolayıdır. Biz bu örgütsel hakkı isteyerek ve gönüllü olarak vermiyorlar, istemeye istemeye bu hakkı tanıyorlar. Onlar, yani bizi yönetenler ve çalıştıranlar bizim politikamızın dışında kalan insanlar olmamızı istiyorlar. Yıllardan beri, "susun, ses çıkartmayın, hak aramaya kalkışmayın, verilene razı olun." demediler mi? Bizim bilinçlenmemizden, kültürlü insanlar olmamızdan öcünden korkar gibi körkremadılar mı? Aynı anlayış ve mantık hala mevcut değil mi?

Demokrasinin varlığını dillerinden düşürmeyenler, ağızlarını her açışlarında Türkiye'nin çağ atladığından söz edenler, neden ezilenlerin örgütlenmesine setler çekmeye çalışıyorlar? Müsaade ettik-

leri örgütlere, demokartik kitle örgütlerine neden şartlı müsaade ediyorlar? Neden şu sınırlar çerçevesinde "mücadele" edeceksiniz diyorlar? Bunların hepsinin bilinen, tahmin edilen temel nedenleri vardır. Hepimizin bildiği ve tahmin ettiği nedenler.

Bugünün Türkiye'sinde, enflasyonun vardığı boyutlar belli. İşsizlik çığ gibi büyüdü, büyüyor. İşyerlerindeki çalışma koşullarımız malum. Hele hele mevcut hükümetin memurlara reva gördüğü % 18-20'lik maaş artışının güllünlüğü ise başlı başına bir sorun... Yani bu düzen diyorki, "ezilenler, sizler yavan ekmeğe, soğan ekmeğe talim etmeye mahkumsunuz." Nitekim mahkum oldukda. Ama niye?

Yaşamak bizim hakkımız değil mi? Çoluk çocuğumuzun yaşama hakkı yok mu? En güzel değerleri varedenler biz olduğumuz halde, neden horlanıyoruz? Açlık ve sefaletle neden mahkum ediliyoruz?

Hangimiz çoluk ve çocuğumuzun ihtiyaçlarını giderebiliyoruz? Onların ihtiyaçlarını giderememenin ezikliğini hangimiz tadıyoruz, yaşamıyoruz? Ama neden? Evet, soralım kendi kendimize, neden? Sorumlu olan kimdir? Gerçek sorumlu olanlar bize az ücret verenler mi? Bizi, bizleri kötü koşullarda çalıştırıp horlayanlar mı? Yoksa, gerçek sorumlu ve suçlu, sessiz,hakkını aramayan, her şeye boyun eğen, bilinç ve kültürünü arttırmayan bizler miyiz? Evet, kimdir gerçek suçlu ve sorumlu? Ben, sen, Ahmet, Ahmetler değil mi? Biziz suçlu! Gerçek suçlu bizleriz!

Süleyman Demirel'in geçmişi belli. O'nun dönemindeki açlık ve sefaletin boyutlarında belli, ama öyle olmasına rağmen bugün Süleyman Demirel gibi bir "insan" dahi kalkıp "ülke haksızların, yüzüzlerin, ar ve hayadan yoksun kişilerin eline düşmüştür, ama bunun bir sonu vardır." diyebiliyor ve yine Süleyman Demirel; "bunlar milyonları anasından doğduğuna pişman etmişlerdir. Şimdi o milyonlar bunları anasından doğduğuna pişman edeceklerdir." sözlerini de eklemekten, sarfetmekten kendisini alamıyor. (16.2.1990 Cumhuriyet)

et) İşte, dün olduğu gibi bugünde ülkemizdeki durum bu aşamadır. Hatta, Cumhuriyet'in kurulduğu günden bugüne kadar bu çark böyle işlemiştir.

Fakat, çark böyle işlemesine rağmen, ülkemizde, zalimleri korkutan, onlara korkulu anlar yaşatan şanlı ve görkemli mücadelelerde haklar da alınmıştır. Özellikle de işçi sınıfının mücadelesi ve elde ettiği haklar hiçte küçümsenemeyecek boyutlara ulaşmıştır... Çok gerilere gitmeye ve çok eski örneklerle başvurmaya gerek yok. Şanlı 15-16 Haziran olayları ve direnişini hatırlamayan, duymayan, bilmeyen var mı? Yine, belediye işçilerinin çabaları ve mücadeleleri sonucu, ücretlerine % 300'lere varan artış sağlamaları bir başarı ve hak almanın güzel bir örneği değil mi? Ya, madende çalışan 45 bin Can'ın birliğine, bütünlüğüne, dikbaşlılığına ne diyeceğiz? Haykırmıyorlar mı, hak verilmez alınır diye!!!

Demekki sorun, örgütlenme sorunudur. Birliği, beraberliği sağlama ve birlik beraberlik içerisinde mücadele etme sorunudur.

Kimseden fazla birşey istemiyoruz. Hakettiklerimizi istiyoruz. İnsanca yaşamak, çoluk çocuğumuz insanca yaşatmak istiyoruz. Açlığa, sefaletle ve horlanmaya layık değiliz. Kimsenin de bizle açlığa, sefaletle itmeye ve horlamaya hakkı yoktur.

İşte bundan dolayı, demokratik kitle örgütümüzü varetme uğraşısı içerisindeyiz. Tüm memurları bu çatı altında toplamak, sorunlarımızı topluca tavır takınmak, birimizin sorununu hepimizin sorunu olarak görmek ve bilmek en önemli görevimizdir.

Ezilmek, horlanmak, aç kalmak istemiyorsak kendi sorunlarımıza sahip çıkmalıyız. Örgütümüze sahip çıkmalı ve güç vermeliyiz. Tüm memur arkadaşlarımızı bu örgüt çatısı altında toplamamızın çabasına hemen şimdiden girmeliyiz. Sorunlarımızı az da olsa aşmanın yolu budur.

**Dostluklarımızla
 İzmir'den bir grup memur.**

FAŞİZM ÜZERİNE

Bu yazı Diyarbakır zindanlarında devrimci onurlarıyla yaşamlarını sürdüren ve tüm insanlık dışı işkencelere rağmen siyasi düşüncelerinden taviz vermeyen Hasan Hayri Aslan ve yoldaşlarının hazırlamış oldukları savunmalarından alınmıştır.

Bilindiği gibi faşizm, kapitalizmin, emperyalizm aşamasında ortaya çıkmış devlet biçimidir. Faşizmle, kapitalizm öncesi baskı rejimleri arasında gericiilik, zorbalık ve akılalmaz sömürde benzerlik, önceleri, Faşizm olarak, ya da faşizmi öncelikler gibi "gerici", "monarşi", "otokrasi" olarak adlandırmamızı gerektirmez. Çünkü Faşizm ile kapitalizm öncesi baskı rejimleri arasında bir çok önemli farklılıklar vardır.

Herşeyden önce, emperyalizm döneminde egemen sınıfların baskı aygıtı olarak devlet çok daha gelişmiş, elitlemiş ve çağın teknolojik imkanlarının kullanılması sayesinde yüksek bir hareket ve etkinlik kabiliyetine kavuşmuştur. Bu durum, az çok örgütlü halka karşı, haklarını inkar ve onları şiddet yoluyla sindirmek için kullanıldımı, karşımıza eski baskı rejimlerini aratacak bir devlet biçimi -faşizm- ortaya çıkar. Denebilir ki faşizm yaşanmış ve yaşanmakta olan bütün baskı ve gericiiliğin en barbar öğelerini içeren bir süspansiyon gibidir.

Faşizm, kapitalizmin tekelci döneminden önce ve kapitalizm öncesi toplumlarda yoktu. Bu faşizmin sif baskı ve şiddetle, acımasız sömürüyle açıklanmayacağı gösterir. Çünkü kapitalizm öncesi devlet biçimlerindeki baskı, zorbalık; faşist baskı ve zorbalıktan hiçte aşağı kalmaz. Faşizm, herşeyden önce emperyalizm çağına özgü bir olgudur. Faşizm tarihsel olarak incelendiğinde, onu uygulayanların veya

karşı çıkanların iradesine rağmen sosyal ve iktisadi şartların bir ürünü olarak ortaya çıktığı ve kapitalizmin iflasını, acz içine düştüğünü ifade ettiği görülür.

Faşizm, burjuva serbest rekabetçi dönemin, tekellerin egemenliği ile sona erdiği bir dönemde, tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin ihtiyaçlarına tekabül eden bir devlet biçimidir. Bu dönemde, tekelci burjuvazi için serbest rekabeti düzenleyen "demokrasiye" gerek kalmamıştır. Rekabet yarışında mücadeleyi kazanan kapitlistler, kurdukları dev tekelleri için, egemenlik talep ederler. Çünkü özgürlükler tamamen kendi hanesindedir. Ona gerekli olan, tekelindeki özgürlüğü, başkalarının özgürlüğünü yok edecek kerteye kadar genişletmek, tam bir egemenlik kurmaktır. Emperyalist dev tekellerin egemenlik ihtiyacını, burjuva demokrasisi karşılayamaz. Bunu ancak burjuva demokrasisi dışındaki rejimler (oligarşi, faşizm vb.) karşılayabilir. Burjuvazinin "eşitlikten" dem vurduğu dönem artık geride kalmıştır.

Yaşadığımız çağda faşizm, sömürücü sınıfların iktidar biçimlerinden bir tanesidir. Ona karakterini veren, onu "monarşi" değil de faşizm yapan, onu kapitalizm öncesi toplumlardaki sömürücü sınıfların baskı rejimlerinden ayıran temel kıstas sermayeden kaynaklanmasıdır. Kaynağını, köle sahipliğinden, toprak sahipliğinden değil, tekelci sermayeden almaktadır. Bu olgu, fa-

şizmin yarı-feodal ülkelerde, bir oranda toprak ağalığına da dayanarak feodal despot rejimleri andırmasıyla gelişmez. Zira bu ülkelerde bile faşizmi; sermaye oligusunun emperyalist tekellerin egemenliğinin bir ürünüdür. Çünkü bu ülkeler her bakımdan (ekonomik, askeri, siyasi, kültürel olarak) emperyalizme bağımlıdır. (Sözde bağımsızdır ama, iktidarda emperyalizmin işbirlikçi uşakları vardır.)

Kapitalizm öncesi toplum biçimlerinde, mesela feodalizmde, sömürücü sınıfların despot rejimleri çeşitli biçimler alırlardı. "Monarşi" gibi. Kapitalizmde de böyledir. Burjuvazinin çeşitli iktidar biçimleri vardır. Burjuva demokrasisi "ki artık tarihe karıştı ve "burjuva demokrasininin dejenere olmuş, içi boşaltılmış ve sınıfları daraltılmış hali" olarak tanımlanabilecek oligarşi ve nihayet faşizm vb...

Tarihi sürecin gelişmesine bakılırsa:

Kapitalizm doğduğunda, burjuvazi için "burjuva demokrasisi", "uygun" bir egemenlik aracı idi. Ama serbest rekabet kendisini yadsıyacak bir olgu getirdi. Tekeller! Tekellerde egemenlik yalnız kendilerine ait egemenlik dürtüsünü, doğal olarak burjuva demokrasisi, tekelci burjuvazinin tornasına girdi. Tekeller onu kuşa çevirdiler ve sonuçta üç-beş dev tekelin egemenlik aracı na dönüştü. Oligarşinin doğuşu böyledir. İşte tekelci burjuvazinin emperyalist ülkelerde yaygın egemenlik biçimi budur. Ancak öyle tarihi dönemler geldiki, tekelci burjuvazi bunalımlarını aşmak, pazarlarını genişletmek, devrimin gelişmesini önlemek için, oligarşiyde fazla lüks buldu. Böyle dönemlerde, emperyalist savaşta Almanya, İtalya da olduğu gibi) onu bir kenara fırlatmakta, faşizme geçmekte tered-

düt etmedi.

Tarihi gelişme bu yöndedir. Tekelci burjuvazi, burju va demokrasi-sini budamayı sürdürmektedir. Oligarşininde mazide kalacağı günler gelecektir. Çünkü gelecek, bütün dünya için devrimi bugünkünden daha ağırlıklı bir alternatif olarak gündeme getirecektir. Kapitalizmin tabiatındaki istikrarsızlık, bunalımların ve, iç gelişmelerin derinleşmesi, devrimlerin zaferi sonucu pazarların daralması emperyalizm için kaçınılmaz bir yazıdır. Bu nedenle dir ki tekelleri bunalımlarını aşmak varlıklarını sürdürmek için, oligarşiyide yetersiz görecektir. Kısacası, burjuva demokrasisinin faşizme dönüşme süreci, şimdilik oligarşi köprüsünden geçmektedir. Bu seyir'e birlikte, tek tek ülkelerde bu günden faşizme baş vurulması, o ülke ve Dünya koşullarına bağlıdır. Bu yüzden bütün emperyalistlerin eğilimleri öзде aynı olduğu halde, bazı emperyalistler "demokrasi şampiyonu" kesilirken, diğer bir kesimi açıkça, bütün demokratik kurumları, hak ve özgürlükleri ve bunları kayıtlara bağlayan ulusal ve uluslararası sözleşmeleri, elinin tersi ile iterek faşizme baş vurabilmektedir. 2. emp. savaşta, bir kısım emperyalistlerin faşizme baş vurmalarının, diğer bir kesimin ise "demokrasi taraftarı" kesilmesinin sebebi budur.

Bütün bunlar göstermektedir ki, faşizmin sınıfsal temeli, tekelci burjuvazinin en palazlanmış kesimidir. Bütün ulus içinde egemenliği elinde bulunduran kesim, gittikçe daha elit hale geldikçe, yani rekabetin doğal sonucu olarak egemenlik! bütün burjuvaziden bir kesim burjuvaziye ve nihayet bir kesim burjuvaziden, üç-beş dev tekele geçtikçe, burjuva demokrasisinde oligarşiyeye ve nihayet faşizme doğru normal, paralel bir dönüşüm yaşamaktadır. Başka bir deyişle demokrasi burjuvazi için demokrasiye ve sonuçta üç-beş dev tekel için demokrasiye dönüşmektedir. Üç-beş dev tekelin egemenliğinin insan cesetleri üzerinde ayakta durabileceğini söylemek için kahin olmak gerekmez. Öyle ise faşizm, tekelci burjuvazinin en çok palazlanmış kesiminin ırkçı, şöven azgın dikta-

törlüğü olarak tanımlamak tamamen isabetli olacaktır.

Faşizmin en genel klasik tanımı budur. ancak bu tanımın ifade ettiği temel gerçeği ve tarihi gelişmeyi kavrayamayan, olaylara hazır reçeteler üzerinde yaklaşmayı tutum edinmiş kimseler, faşizmin, yalnızca tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin diktatörlüğü olabileceğini yarı-sömürgelerde bu sınıfın olmadığını, bu yüzden bu ülkelerde faşizmden söz edilemeyeceğini ileri sürmektedirler. Bazı kimseler ise, ülkedeki rejimin, tarihi örnekleriyle tanınan bilinen faşizme "tıpa tıp" uyması karşısında "o zaman bizim burjuvazide tekelcidir" diyerek, sözüm ona görüşlerini tutarlı hale sokma çabası içindedirler. Bu gruptan kimseler, bir kısım yarı sömürgelerin, iktisaden yarı-feodal yapılarında bu zoraki tutarlılık uğruna reddetmekte ve bu ülkelerin kapitalist olduğunu ileri sürerek, yarı feodal ülkelerde faşist diktatörlüğün olamayacağını iddia etmektedirler.

Yarı-sömürgelerdeki rejimlere teşhis koymak isteyen bir kısım hareketler ise, tekdüze bir mantıkla hareket ederek, ülkelerdeki rejimleri, ülkenin iktisadi, siyasi koşullarından sağinsız olarak, dış-koşullar tamamen ve yalnızca mali sermayeye bağlayarak: "yar-sömürgelerde mali sermaye egemen olduğuna ve mali sermayenin egemenlik biçiminde oligarşi olduğuna göre, yarı-sömürgelede oligarşi vardır." diye bir sonuç çıkarmaktadırlar.

Bu cümleden, yanılığın temelinde yatan sakatlık, rejimleri, rejimi oldukları ülkelerin iç iktisadi ve sosyal koşullarından bağımsız düşünmeleridir. Yarı-sömürge ülkelerin rejimleri, ülkelerin sosyal ve iktisadi koşulları (ve zaten onunla birlikte bulunan) emperyalizmin bu ülkedeki varlığı (ikiside birden) belirlenmektedir.

Yarı-sömürgelerde egemenlik, tekelci burjuvazi ve ülkelerin işbirlikçi uşak burjuvazilerinin "ortak" ve ihtiyaçlarına denk düşen ve varlıklarını teminat altına alan bir karakterdedir. Bu yüzden onu mali sermayenin, bizzat vatanındaki tipik egemenlik biçimi oligarşi ile bir tutmak açık bir yanılıdır. Bu yanılı ve tek düzelik burjuvazinin, tekelci burjuvazinin veya mali sermayenin egemen ol-

duğu her durumda siyasi ve iktisadi koşullar ne olursa olsun rejim aynıdır) gibi saçma bir sonuca götürür. Bu görüş sahiplerine göre, dünyamızda mali sermayenin (sosyalist olup olmadıkları tartışılan eski sosyalist ülkelerin bir kenara bırakırsak) egemen olmadığı, girmedikleri yer olmadığına göre bütün rejimleri oligarşi saymak gerekir.

Biz, bu kimselere cevap veremeyi bir kenara bırakarak, faşizmin, günümüz dünyasındaki esas yaygın şekli olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki faşizmin, konusuna değinelim, zira yer yer değinmek zorunda kalsakta, yanlış görüşleri eleştirmek bir savunmanın konusu olmayacağından sadece belirtmekle yetindik.

Anlaşılabileceği gibi biz, buraya kadar faşizmin sadece ana rahmini emperyalizmle ilgili yanını genel olarak açıkladık. Oysa bugün, faşist diktatörlükler emperyalist ülkelerde değil, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hakim olduğu yarı-sömürge ülkelerde genelleşmektedir. Bugün yarı-sömürgelerde faşizm özel bir durum değil, genel bir siyasal sistemdir. Burjuva demokrasisi buralarda olsa olsa istinadır.

Bir kere bu ülkeler kapitalizme geçmedikleri ve feodalizmi böylece tasfiye etmedikleri için, burjuva demokrasisine hiç bir zaman ulaşmamışlardır. Çünkü burjuva demokrasisi bahşış değil, sosyal-iktisadi gelişmenin bir ürünüdür. Genel olarak burjuva demokrasisinin, rekabetçi kapitalizme denk düşen siyasal iktidar biçimi olduğunu belirtmiştik. O halde burjuva demokrasisini yaşatmak için iktisaden maddi temelinde yaşatmak gerek.

Yarı-feodal, yarı-sömürgele feodalizmden, kapitalizme geçiş çağında bu tarihi sürece girmelerine rağmen, süreci tamamlayamadan, emperyalizmin ağına düştüler ve kapitalizme geçiş yolları tıkandı. Feodalizmden, kapitalizme geçiş süreci tamamlandığı halde, bir kısım ülkeler hala pre-kapitalist ilişkilerde çakılıp kaldılar. Bu ülkeler, böylece kapitalizme geçemedikleri gibi, feodalizmin despotizminden burjuva demokrasisine de geçemediler.

Anlaşılabileceği gibi, bu ülkelerin kapitalizme geçememelerinin temel sebebi, tekelci kapitalizmdir. Öyle-

ki, tekelci kapitalizm bir kere bu ilişkilere girdikten ve bütün iktisadi olanaklarını, zenginliklerini yağmalamaya koyulduktan sonra, artık bu ülkelerde her sosyal ve iktisadi olguyu emperyalizmden bağımsız düşünmek olanaksız olmuştur. Artık bu koşullarda yarı-sömürgeleri emperyalizmden ayrı, kendi başına unsurlar olarak düşünmek akıl dışıdır. Tekelci kapitalizm her yere kendi geleneklerini götürmekte, çirkefliliğini en çarpıcı biçimde yarı-sömürgelere yansıtmaktadır. Çünkü yarı-sömürgeler, emperyalist sistemle tam anlamıyla bütünleşmiş, onun tahakküm ve sömürü alanlarıdır. Bu ülkelerin siyasal sistemlerini emperyalizmden bağımsız düşünmek olanaksızdır. Emperyalistler, arandaki rakabet dolayısıyla buraları defalarca paylaşmış, savışlar çıkarmıştır.

Yarı-sömürgelerin kendi tekelci kapitalizmleri yoktur. (Bu ülkelerde tekelci kapitalizme bağımlı olarak yaşanan çarpık tekelleşme, gerçek anlamda bir tekelleşmeyi ifade etmez) Ama emperyalist yabancı tekelin uşakları onlarla çıkar birliği içinde olan yerli kompradorlar ve feodal bozuntular var. Bu sınıflar "kraldan daha kralcı" bir tutumla emperyalizmin çıkarlarının bekçiliği yapmaktadır. Kendileri her bakımdan güçsüz oldukları için (zaten emperyalizmden bağımsız ayakta duramazlar) kitleleri sürekli soyamak, bunun içinde halkı, sürekli baskı altında tutmak zorundadır.

Yarı-sömürgelerin emekçileri, yalnız kendi sömürücü sınıflarını beslemekle kalmaz, aynı zamanda emperyalist ülkelerin tekelci burjuvasında beslemek zorunda bırakılır. Böyle katmerli bir sömürüye katlanmak, ancak azgın baskı rejimleri altında mümkün olabilmektedir. Emekçi sınıfları sürekli bir yoksulluğa ve azgın bir süye uğratmaları, uygun bir baskı ve zulme tabi tutmaları, faşizmin bu ülkelerdeki kitle dayanaklarının oldukça daralmasına yolaçar. Bu ülkelerin emekçileri iktidarla sürekli olarak pekişme içindedir. Ve öylesine bunaltıcı bir sömürü kiskançındadırki, onları faşist sloganlarla aldatarak, desteklerini almak imkansız gibidir. Bu ülkelerde faşist diktatörlükler ne kitle desteği ile iktidar olmuştur, nede böyle-

bir desteğe sahip olduğu için iktidardır. Bu ülkelerin sömürücü sınıfları, emperyalizmin her bakımdan desteği sayesinde iktidarı gasp etmişler ve faşizm bu ülkelerde böylece yukarıdan aşağıya devlet biçimi olarak gündeme gelmiştir.

Yarı-sömürgelerin tekelci kapitalizmlerinin olmaması, bu ülkelerde faşizmin temel dayanağı olan tekelci sermayenin olmadığı anlamına gelmez. Bu ülkelerin emperyalist devletleri yok ama, emperyalizme bağımlı kapitalizm (komprador)larının sermayesi vardır. Ve ayrıca bununla birlikte emperyalist sermaye, bu ülkelerdeki faşizmin esas sermaye dayanağını oluşturmaktadır. Faşizmin, tekelci sermayeden bağımsız olarak var olmayacağı göz önüne alındığında, yarı-sömürgelerin, özellikle yarı-feodal, yarı-sömürgeler için, sermaye durumu tartışma konusu olabilmektedir. Bu yüzden yarı-feodal ülkelerdeki sermayenin niteliği iyi tahlil edilmelidir.

Şurası akıldan çıkarılmamalıdır ki, yarı-sömürgeler şunun bunun değil tekelci sermayenin, yarı-sömürgeleridirler. O halde bu ülkelerdeki gerçek egemenliğin tekelci sermayenin olduğunu söylemek ileri gitmek olmaz. Bu gerçek, dikkatten kaçmadıkça, bu ülkelerde tamda bu nedenden ötürü faşizm iktidar biçimi olabileceği bugün yarı-feodal, yarı-sömürgelerin genelinde de (istisnalar olabilir) olduğu görülebilir.

Şöyle bir soru akla gelebilir. Acaba tekelci sermayenin olduğu her yerde faşizmde var mıdır? Emperyalist ülkelerdeki iktidarlarda faşist midir?

Tekelci sermaye olgusu ile faşizmin bir birine sık sıkıya bağlı olduğunu daha önce belirtmiştik. Bu noktada dikkat edilmesi gereken şudur. Faşizm tekelci sermayenin egemenlik araçlarından biridir. Yalnız bir tanesi değil. Tekelci sermaye burjuva demokrasisinin canına okumuştur. Ama bu böyledir diye, bir çırpıda faşizme geçtiği söylenemez. Tekelci sermayenin, egemenliği söz konusu olduğunda, faşizmden başka alternatiflerde vardır. Mesela oligarşi rejimleri akkara mantığıyla açıklamak mümkün değildir. Öyleki, onlara esas karek-

terlerini veren özün te spiti zorlaşmakta rejimler, bir renğin açığa koyuya değişen tonları gibi farklı özellikler rejimlerin, rejimlerin karakterlerini (faşist olup olmadıklarını) ele vermektedir.

Oligarşinin, mali sermayenin egemenliği olduğunu söylemiştik. Ayrıca oligarşinin boşatılarak bir kısım özgürlüklerden arındırılmış sınırları daraltılmış, burjuva denokisi olduğu gibi belirtmiştik. Elu karekteki rejimler günümüzün emperyalist ülkelerinde vardır. Her bir emperyalist ülke, belli bir tekelci burjuva gurubunun üssü gibidir. Tekelci burjuvazi kendi üssünde bu rejimleri uygulamaktadır. Çünkü kendi üssünde faşizme geçmek onun için henüz zaruret değildi. Şöyle bir genel bakışla, emperyalist ülkelerde olduğu gibi yarı sömürgelerinde de mali sermaye egemendir. Ancak, buna rağmen emperyalist ülkelerin rejimleri, yarı sömürgelerin rejimlerinden önemli farklılıklar göstermektedir. Bu farklılıkları gözardı ederek hem emperyalist ülkeler, hemde yarı sömürgelerine-ikisi birden-faşist yada oligarşik diktatörlükler demek sakat bir anlayış yanısıdır. Oligarşik diktatörlüklerin, faşizme ortak yani, her ikisinde de rejimi mali sermayenin oluşturmasıdır. Sadece bu kadar. Şöyle genel bir tanım yapılabilir. Nasıl ki oligarşi, burjuva demokrasisinin, tekelci burjuvazinin tornasından geçerek, sınırları daraltılmış, bir kesim burjuvazi için demokrasiye dönüştürülmüş hali ise faşizmde oligarşinin, gene tekelci burjuvazinin tornasında, özgürlüklerinden, demokratik kurumlardan arındırılmış, kudurgan bir gericiğe, kanlı bir diktatörlüğe dönüşürümüş ve sınırları artık daraltılmayacak ölçüde daraltılmış halidir. Kısacası oligarşik diktatörlükler, hak ve özgürlükler, sömürünün azgınlığı, emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlüğün şiddeti bakımından faşizmden tamamen ayrılırlar.

Bu konunun ayrıntılarını girmeden, sadece şu karşılaştırmayı yapmak yeterlidir. Mesela Almanyanın rejimiyle Mısır'ın rejimi aynı mıdır? Amerika'nın rejimi ile Türkiye'nin rejimi aynı mıdır? her ikisinde de, rejimin maddi temelini, daha doğrusu sermaye dayanağını mali sermaye oluşturduğu halde, İngiltere ile Hin-

dişan'ının rejimleri aynıdır? Bilimsel bir tahlille, bu ülkelerin rejimlerine ilişkin her şeyi yerli yerine oturtmak mümkündür. Ancak buna bile gerek yoktur. Dünyadan haberi olan her kes farklılığı kaba çizgileriyle görür.

Yarı-sömürgelerdeki faşist diktatörlüklerin karakterleri hakkında açıklama yapmadan önce, bir soruya daha cevap vermek gerekir iktidar. Acaba tekelci burjuvazi, gençli ülkelerinde faşizme geçmediği halde, yarı-sömürgelerdeki faşist diktatörlüklerin neden temel dayanağı olmakta, daha doğrusu bu ülkelerdeki tekeli sermayenin (ve işbirlikçi-uşak burjuvazi ve toprak ağalarının) egemenlik biçimi neden faşizm olmaktadır?

Hiç bir olay kendini yaratan koşullardan bağımsız düşünülmez. Böyle yapıldığında bir yere varılmaz. Bu gün tekeli burjuvazinin esas sömürü alanı kendi sınırların dışına kaymıştır. Sömürge ve yarı-sömürgelerde emekçiler kendi ülkelerinin sömürücü sınıflarından başka, Dünya emperyalistlerini de doyurmak zorunda bırakılmıştır. Hem de yok pahasına, bunun faşizm değil de oligarşik diktatörlük koşullarında mümkün olabileceğini düşünmek tam bir saflıktır. Bugün ülkemizin emekçileri bir Alman, bir Amerikan emekçilerinin sahip olduğu demokratik özgürlüklere, mücadele olanaklarına sahip olsalar, böylesine katmerli bir sömürüye katlanırlarmı? Hangi oligarşik diktatörlüklerde, bir işçi son derece sağlıklı koşullarda, günde 10-12 hatta 14 saat çalıştığı halde bir kış et alabilecek günlük ücret alamamaktadır? Emegin böylesine korsanca kapattığı bir oligarşik diktatörlük var mıdır?

Yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerin çulsuz burjuvazisini ve dev emperyalist tekelleri, kamçısız, işkencesiz beslemeye kim razı olabilir? ama emperyalist emekçileri, hiç olmasa yalnız kendi burjuvazilerini doyurmak zorundadır? Bir kez bu bakımdan yarı-sömürgelerdeki sömürünün ağırlığı tartışma götürmez. Diğer yandan emperyalist ülkelerin emekçileri burjuva demokrasisini yaşamış, hak ve özgürlüklerin tadına varmıştır. Bu yüzden bu ülkelerde demok-

ratik hak ve özgürlüklere sahip çıkılması bu ülke halkları için adeta ekmek su mücedesidir. Ama yarı-sömürge ülkelerin emekçileri böylesine bir özgürlüğü hiç bir zaman tadamadılar bile. Üstelik yarı-sömürge ülkelerin emekçilerinin alın terinin bir kesimi emperyalist ülkelerin emekçilerine nispeten rahat bir hayat temin etmekte kullanıldı. emperyalist ülkelerin emekçileri yaşadıkları nispi rahatlığıda yarı-sömürgelerdeki emekçilere borçludurlar dense abes kaçmaz. Tekelci burjuvazi üssü durumdaki ülkesinde, kendi ülkesinin emekçileri tarafında, kolaylıkla karargahının kuşatılıp topa tutulmasını önlemek için ülkesi halkına, yarı-sömürgelerdeki emekçilerden daha rahat bir hayat temin etmeyi adeta bir güvenlik sorununu saymaktadır. Kaldı ki bu ülkelerde işçi sınıfı sosyal bir güç olarak her fırsatta varlığını ispatlamakta, hissettirmektedir. Vaktiyle feodalizme karşı mücadele de, hem burjuvazinin hem işçi sınıfının ortak parolası "özgürlük eşitlik"ti. Herkes mücadelenin başarısından payına düşeni aldı. Ama bu seferde iki en eski müttefik kazançlarını paylaşmaya koyuldular. İşte bu mücadeleden burjuvazi iktidar sahip olmanın sağladığı olanaklarla, paylaşmış özgürlükleri, sürekli kendi lehine gasp etmektedir. Bu sürecin ne-reye varacağı bellidir. Burjuvazi bütün özgürlükleri kendi hanesine yazdığı zaman, artık paylaşmış özgürlükler mazide kalacaktır. Emekçiler onları yeniden kazanmak zorundadır.

İşte bütün bu sebeplerden ötürü genel olarak (istisnalar olabilir) günümüz dünyasında tekeli sermaye, kendi karargahında oligarşik diktatörlüklerle ayakta durmayı başarmakta, ancak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde menfatlarını daha zalimce bir diktatörlükle yani faşizmle koruyabilmektedir. Çünkü yarı-sömürgelerde emekçiler, en ufak özgürlükleri bile kestirme bir kurtuluş için kullanmaktadır. Çünkü kelimenin tam manasıyla can derdine düşmüştür. En kısmi özgürlüklerden, en küçük deliklerden sel gibi akmakta, bir rahat nefes imkanı aramaktadır. Bir kısım demokratik kurumlar, kapitalist-emperyalist ülkelerde uzun süre yasal "Demok-

ratik" niteliğini koruyabilirken, yarı-feodal ülkelerde kan, can pahasına kazanılan, Demokratik hak ve özgürlükler kısa zamanda iktidar mücedesinin, siyasi mücedelenin aracı olmakta bu durumda faşist diktatörlük bu hakları gasp etmekte, bütün gedikleri sıkıca kapamakta, demokratik kurumları bir bir yok etmektedir.

Tekelci aşamaya gelmiş, özgürlük değil egemenlik kurma peşinde koşan kapitalistler, kendi iç pazarları metaya doyduğu ve iç hammadde kaynakları azaldığı bir dönemde, yeni pazarlar, yeni hammadde kaynakları, yeni sömürü olanakları aramak zorunda kaldılar. Bu durum, dev emperyalist tekellerin küre üzerinde amansız mücedesini başlattı. Dünyanın çehresi değişti. Bir yandan emperyalistler arasında bütün dünyayı toz-duman içinde bırakan, demokratik devrimler, ulusal kurtuluş mücedeleleri ortaya çıktı. Elbette buda emperyalist nüfuz alanlarını daraltan, emperyalizmin çıkmasını artıran bir durumdur.

Emperyalisteler dünyanın paylaşılması mücadelesine katılmak ya da yeterli olmayan pazarlarını diğerlerinin aleyhine genişletmek için sürekli silahlandılar. Bu yüzden hem kendi ülkelerinde hem de yarı-sömürgelerinde, sömürünün dozunun artırdılar. Bunu "demokrasi" ortamında yapamazlardı elbette. Demokrasi emperyalizmin emellerine ulaşmasını engelleyen "bozguncu"ydü artık. Bir yandan savaş hazırlığı için ekonomiyi askerileştirirken diğer yandan da kitleleri kendi çirkin emelleri doğrultusunda, siyasi ve ideolojik olarak hazırlamaya çalışır. Onları, ırkçılık, şovennizm zehiri ile zehirler. Kitleleri böylesine afyonlar ki, adeta kendilerinden geçerler, hayal alemine dalar faşist sloganların arkasına saf saf dizilirler. Artık emperyalist haydutlar için onları rapt-u zaptı altında yönetmek zor olmaktan çıkar. Böylece askeri bir ekonomiye, askeri bir toplum yaratılmış olur. Kimse farkına bile varmadan, emperyalist talan uğruna, savaştan, savaşa, çılgınlıktan çılgınlığa koşturulan başını alamaz.

Faşizm egemen olmaya görsün, ondan sonra robotlarla çalışan bir fabrika sistemi gibi işleyen bir canavar olur çıkar. İnsana, hakka,

hukuka, yasaya aldırılmaz artık. Onun tek bir yasası vardır. Karşı olan herkesi öldür, yok et, insanlık buüne kadar birçok faşist iktidara sahip oldu, yaşadı. Halen de dünya nüfusunun çok önemli bir kesimi yaşamaktadır. Şüphesiz geçmişin en tipik örnekleri Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, Franko İspanyasıdır. Bu ülkelerdeki demokratik kurumlar, insan hakları, hukuk, faşistlerce bir çırpıda yok edilince, bütün Dünya, faşizmin diğer burjuva diktatörlüklerinden farkını gördü. Bu ülkelerdeki faşist diktatörlüklerin kısaca sayılabilecek ömürleri binlerce, milyonlarca insanın ölümünden, acılarından sonra bitebildi. Günümüzde geçmişin faşist diktatörlüklerini aratmayacak rejimler az değildir. Fakat buna rağmen "faşizm" deyince, Hitlerin hatırlanması, bu rejimlerin insanlığın vicdanında açtığı yaranın derinliğini göstermektedir. II. Dünya savaşı öncesinde bu ülkelerde bütün yaşam faşist askeri disiplini altına alınca, görülmemiş bir baskı ve sömürü oluştu. En ufak bir özgürlük belirtisi anında yok edildi. Faşist devlet, halkı, istediğince yok pahasına kırbaçla çalıştırdı. Onlar için insanlar; kurşunlanan, sabun fabrikalarına sürülen, emperyalist talan uğruna savaş makinesini çalıştıran basit birer oyuncaktılar.

Faşist diktatörlükler bir defa kurulduktan sonra, geçmişde ona hizmet edenlerin pişmanlık duyması bir şeye yaramaz. Çünkü faşist diktatörlükler böylesine büyük günahlar işlerler ki, onarmak mümkün değildir. Alman faşizmi döneminde, devrime karşı Hitleri destekleyen sayısız yahudi kapitalistin bile akıbetinin ne olduğu bilinmemektedir.

Burada faşizmin bir özelliğini daha vurgulamak istiyoruz. Faşist diktatörlükler bir defa kurulduktan sonra, artık hiç bir zaman kendi isteğiyle gitmezler. Ancak halkın demokrasi ve devrim mücadelesi ile yıkılabilirler. Geçmişten bu gün sayısız örnekleri yaşandı ve yaşanıyor. 1921 faşistler Bulgaristan'da darbe yaptıkları zaman "üç ay sonra iktidarı sivillere" bırakacaklarını söylemişlerdi. Fakat bir türlü bırakmadılar ve sonunda ancak Bulgar halkının faşizme karşı birleşik cephesi tarafından alaşağı edildiler. Al-

man faşistleri seçimle iktidara geldiler ama artık gitmediler. Ta ki savaş ta yenilip yıkılana kadar. Mussolini bacağından asılıp lanete mahkum edilene kadar iktidara dört elle yapıştı. Franko ancak önce iktidarı bıraktı. Zago diktatörlüğü, ancak Arnavutluk halkının zorlu partizan savaşı sonucunda yıkılabildi. Günümüzdeki faşist diktatörlerde aynı yolu izlemektedir. Halk sesini yükseltip, yumruklarını kaldırmaya kadar iktidardan gitmezler. Faşist Pinochet (iktidardan çekilmek değil) "seçimle" yerini sivillere bırakmayı bile sürekli erteliyor. Erşad daha yeni bir "süresiz erteleme" yaptı. Diğerleri 8-10-15 yıl gibi belirsiz tarihler veriyorlar. Bazıları ise kendilerini garantiye alan bir dizi "yasa" yazdıktan sonra, göstermelik bir seçimle, diktatörlüklerini halka zorla onaylatmaktadırlar. (muhafeft)lafı diktatörleri çılgına çeviriyor. Onu, manilla havaalanında Marcos'un yaptığı, Ziya-Ülhak'ın yaptığı gibi hemen öldürüyorlar,

asıyorlar. Kısacası onlar her ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmaya bakıyorlar. Bütün bunlar göstermektedir ki demokrasi, emekçi kitlelerin sorunudur. Demokrasi icazetle, izinle kurulamaz o bir hakır. Böylesine tayin edici, hayati bir hak ancak mücadele ile kazanılır. Kendilerini hiç bir zaman halka eşit görmeyenler, halkı sığındık mal belleyenler, halk için bir demokrasiye yanaşırlar mı?

İşte faşizmin bu özellikleri bilindiği zaman, onun palavralarına, sahte demokrasi menevralarına kolay kolay kanmayız. Eve hırsızlık için giren biri yakalandığında (kötü bir niyetim yoktu) (elektrik şebekesinin işleyip işlemediğine bakıyorum) dersen inana bilirmiyiz?. Demokrasi, demokrasi düşmanları eliyle kurulamaz demokrasi, demokratik araçlarla kurulur. Devrimle kurulur, hayatında kartalın güvercin doğurduğunu gören var mıdır?

Devam edecek...

SELAM

Sabahın serin damlasında/
senin pencerenin sert demirlerine/bir ışın
yansıyor/ışık ve durulukla beraber-senin yüzünle./
Benim selamımdır, yoldaş, arkadaş./
kimliği bilinen ve bilinmeyenim./
Rüyaların kırmızı./ Fedakarlığın gül bahçeleri
içinden alınma./
Ve beyaz gömleğin selamdır bana,/ arkadaşlara
insanlığa./
Yoldaş, arkadaş, bağlı savaşçı,/özgür insan. CaFer.

Lavrion, 27.8.89

Yunanistan

Not: Bu şiir, çok az Türkçe bilen, Yunanlı bir enternasyonalist devrimci tarafından yazılmıştır.

Şiir, yıllardır cezaevinde bulunan Cafer Cangöz'e adanmış üzere yazılmış.

Sevgili Peruşka,

Senin o, harika vücudunu örtecek bir parça toprak olsun diye bu mektubu yazıyorum. Şimdi bırakıp geldiğin ama hep hasretinle tütecek olan dağların gibi... Bu kez gerçekten sana yazmakta zorluk çekiyorum ilk kez bir şeyi başaramamanın korkusunu taşıyorum. Çünkü, kabullenemiyorum ölümünü. Gözüpek şeyler söylemek için kendimi sürekli zorluyorum. Ama sözcükler yerine gözlerimden hüznüler fışkırıyor. Yükselen sularında acı bir çığlık kulaklarını sağır etmesin diye kendini gırtlaklamak zorundayım. Bu, kendime yönelttiğim bir şiddet değil, şimdiye kadar yaşadıklarımızın kaçınılmaz bir sonucudur.

Alaycı gülümseyişinin altında ezilmek istemediğim için sana ajitatif sözler etmeyeceğim. Ama gerçek bir proleter devrimci, bir kadın olarak senin o bitip tükenmeyen özünün büyük esprisini huzurunda dostlarına seslenmek istiyorum. Çünkü, her devrimcinin ölümü mücadelemiz için sadece bir büyük esin kaynağı değil ama aynı zamanda bir büyük tecrübedirde.

Ey nehirleri yukarı doğru koşan yağmur kuşu, hayat senin için elveda denilecek bir liman değil, merhaba! denilecek bir limandı. Ama buna rağmen şimdi bize elveda diyorsun.

Devrimci mücadele, bazı ayakları havada küçük burjuvaların sandığı gibi bir tiyatro sahnesi değildir. Bir büyük tragedya bile hayatın kendi gerçeği değildir. Sen o büyük tragedya son perdeyi, yani kahramanın ölüm sahnesini sabırsızlıkla bekleyen bir aktrist olmadığını çok iyi biliyordun. Çok iyi biliyordun ki uzun alkışlar eşliğinde açılıp kapanan perdenin arkasında, yerinden kalkıp seyircileri selamlamayacaktın. Ve sonra sahne kulislerinde kendi başarılarının süksesini övünecek değildin. Mütevazı bir devrimci olarak devrimler tarihindeki yerini alacağını biliyordun.

Zorunluluğun bilincine varmış bir kadın, yaman bir örgütleyici ve propagandacı ve nihayet bir asker olarak ölüme yaşam gibi hafife almadın. Bu yolunu şaşırmasın terör düzeninde senin gibiler için ölüm ve yaşamın aynı an içinde birlikte varolduğunun bilincindeydin. Bu karışımın birliği içinde, küçük bir şans olarak, yaşam sana bir savaş tutsağı şeklinde dönebilirdi. Bu durumda bir devrimci kadına uygulanacak işkence ve insanlık dışı tüm diğer saldırıların neler olabileceğini bizzat kendi yaşadıklarıyla da çok iyi biliyordun. İşte senin ölümünün büyüklüğü bu derin gerçeklerin içinde saklıdır. Acımızı korkunçlaştıran yitirdiğimiz sonsuz değerini büyüklüğüdür. Aslanan budur, sözcükler bu gerçeği açıklamaktan yoksun kalıyorlar.

Sevgili Peruşka, güzel çiçeğim.

Seni son kez televizyonda gördüm. Kendi tutsaklığıma koşul; bu benim için çok büyük bir şans. Seni asla göremeyebilirdim. Seni gördüm güzelim. Anlıyorsun, seni gördüm. Hayattan arta kalan son gülüşün yazdan arta kalan Kasım günleri gibi sıcak ve içtendi. Saçların kısaydı. Açlık boynunu biraz daha inceltmişti. Nehir yatağında vurulmuş bir yağmur kuşu gibiydin. Gerilla yaşamının seni bir erkek çocuğuna dönüştürdüğünü söyleyenler haklıymış.

Senin olduğunu biliyordum. O nehir kuşu sendin, yukarı koşarken vurulan. Bir haftadır emin olduğum ölümüne şimdi inanmıyorum. Artık yazacak gücüm kalmadı. Benim güçlü olduğuma ilişkin sözlerinde yanıldın. Haberin olsun. Kim bilir belki bir gün hasretin daha uzun şeyler yazmam için esin kaynağı olur.

Halen sana bir parça gönderecek kadar saçım var. Ayrıca resmimi ve devrimcilerimizin sembolü olan birde kırmızı karanfil gönderiyorum. Merak etme, senin övüp durduğun gülüşlerine adanmış bir resim. Daha şimdiden o dağ rüzgarlarına hasret kalmış saçlarına taksınlar diye yolluyorum.

Haberin olsun, nihayet firarı gözyaşların lanet olası erkeklik gururunu taşıp geçti. İçimdeki çığlık meğer bir kırılma çığır sürüştürmüştü; sana göç ediyorlar. Tek sıcak iklimim sensin. Bir gün geleceğim sana. Mutlaka ama mutlaka geleceğim.

Sen yeter diyemeyecağına göre, seni hep öpeceğim. Bu tutku hiç bitmeyecek. Anlıyorsun, hiç bitmeyecek. Asla!

Önce arkadaşım, yoldaşım ve nihayet ağabeyin
İsmet
28.11.1990

EMPERYALİST TALAN SAVAŞLARINA HAYIR!

ÖN AÇIKLAMA

Sağmalcılar Cezavinde tutuklu olan, Şahin Karataş, Ali Rıza Dermanlı ve İsmail Doğu tarafından İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesine verilen ve Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhakından sonra emperyalizmin Ortadoğuda estirdikleri savaş rüzgarlarını protesto içerikli dilekçelerini, konunun güncelliğinden dolayı dergimizde yayınlamayı uygun görüyoruz.

Halk Demokrasisi

8. Ağustos 1990 günü haber ajansları bütün dünyaya Irak'ın Kuveyt'i işgal ettiğini yıldırım hızıyla geçmeye başladılar. Yaşlı dünyamızın stratejik bir konuma sahip Ortadoğu varyantında bölgesel temelde patlak veren savaş, dünyada bir üçüncü emperyalist paylaşım savaşının patlak vermesine neden olabilecek bir sıcaklıkta ve önemde olması, Orta-Doğu'nun üstlenmiş olduğu dünya ekonomisi açısından Petrolün vazgeçilmez öneminden dolayı, emperyalistler savaş kışkırtıcılığını vargüçleriyle pohpolaşmaya giriştiler.

Orta-Doğu dünya ekonomisi üzerinde petrolün oynadığı rol gereği ve özellikle de dünya ham petrol rezervlerinin % 60'ını oluşturması bakımından emperyalistlerin devamlı olarak iştahını kabartmış, sabah sofrasında nasıl kahvaltı yapacaklarını düşündürmüştür. Dünyamız yer altı zenginlik kaynakları içinde en önemli madde olan petrolün büyük bir bölümünün bu bölgede olması, dünya ekonomisinin gelişmesi, derinleşmesi, yada krize girmesi petrole bağlı olduğu gibi, dünya üzerinde hakimiyet kurma, dünyanın sömürge, yarı-sömürgelerini istediği biçimde sömürme, onlara yön verme, onları kendi yörüngesinde tutma bakımından emperyalizm için petrolün önemi daha da artmaktadır. Dolayısıyla emperyalizm geçmişten günümüze değin petrol bölgelerini elinde tutma ve denetleme uğraşını vermiş, kendi aralarında it dalaşmalarına baş vurmuştur.

Birinci emperyalist paylaşım sa-

vaşından hemen sonra, dünyanın bu zengin petrol yataklarına sahip bölgesinde (Ortadoğu) emperyalistler, yeni suni haritalar oluşturarak istedikleri zaman çok rahat yatabilecekleri küçük devletleri kurdular. Bunlar sözde bağımsız, özde ise her yönüyle emperyalizme göbekten bağımlı ülkeler idi. Bu nüfus ve coğrafi olarak da küçük olan devletlerin emperyalizm tarafından suni olarak oluşturulmasında yatan gizli emel, küçük lokmalara bölükleri bu zengin alanları rahat yutma çabasından başka bir şey değildir.

Genellikle 1933'lerden sonra Ortadoğu'da hızla oluşturulan bu küçük devletler İngiliz emperyalizminin yarı-sömürgeleri durumunda olan devletlerdi. Bu küçük devletlerden biride Kuveyt'tir. Kuveyt geçmişte yani Osmanlı İmparatorluğunun yayılmacılık döneminde Irak Genel Valisine bağlı bir beylikti. Birinci dünya savaşından sonra Irak ve Kuveyt İngilizlerin denetimine geçti. 1933'de de iki ayrı devlet olarak İngiliz emperyalizmi tarafından tarih sahnesine sunuldu. Bu küçük devletlerin oluşumu bir dizi sorunlu da birlikte getirdi. Üzerinde anlaşamadıkları sınırlar ve İngiliz emperyalizmi tarafından oluşturulan tampon bölgeler...

İkinci emperyalist dünya paylaşım savaşından galip çıkan ABD emperyalizmi Ortadoğu versiyonunda bulunan petrol zengin ülkeleri kendi yarı-sömürgelerine kattı. ABD emperyalizmi bölgede bazı ülkeleri koç başı ülkeler aracılığıyla diğerle-

rini idare etmeye ve onlar üzerinde tam bir hakimiyet sağlama çabası doğrultusunda devamlı olarak uğraş verdi.

1960'lar dünyasında yeni ve yayılmacı bir emperyalist güç daha piyasaya çıkarak ABD emperyalizminin nüfuz alanlarına girmeye çalışan Rus sosyal-emperyalizmi, ABD'yi bir dizi ülkede zorlamaya girişti. Örneğin Mısır'da Nasır yönetimi, Ortadoğu'da BAAS rejimleri Rus sosyal emperyalizmi güdümünde olan rejimlerdir. ABD emperyalizmi Mısır'da Nasır yönetimini bir darbeye, yıkarak kendini yeniden tesis ederken, Libya, Suriye ve Irak'ı kaybetti. Bu duruma karşılık olarakda İran, Türkiye ve Suudi Arabistan'ı koç başı olarak ileri çıkararak, askeri alanda güçlendirdi. Bu duruma rağmen, geçmişte varolan Ortadoğu'daki sınır anlaşmazlıkları kendini koruma devam ediyordu.

Emperyalistler dönem dönem yörüngelerinden çıkan ülkelerin komşularını sınır anlaşmazlıklarında kışkırtarak bölgesel savaşlar çıkarmakla ve bu yollarda yeniden hizaya getirmeye çalışırlar.

1979 yılında İran Şahı'nın devrimci ve Humeyni'nin İslam esaslarına dayalı bir yönetimi benimsemesi, Ortadoğu'da ABD emperyalizmi açısından bir boşluk meydana getirdi. Denetimden çıkan bu alanın yeniden denetim altına alınması ve otoritesini yeniden tesis etmek amacıyla, bir takım gizli askeri operasyonlara girişmesine karşılık, başarılı olamadı. Emperyalizmi karşısına alan İran'ın durumunu yerinde değerlendiren Irak lideri Saddam, sınır anlaşmazlıklarını ileri sürerek İran topraklarına girerek savaş ilan etti.

Böylece İran ve Irak savaşı patlak verdi. Ama emperyalistler savaşın bir tarafın kazanmasını istemediler. Her iki tarafıda dengede tutmaya ve böylece denetim altına almaya çalıştılar. Her iki tarafı da el altından desteklemeye özel bir önem göster-

diler ve sonuçta savaşı herhangi bir taraf kazanmadan sona erdirdiler. Çünkü, eğer savaşı bir taraf kazanmış olsaydı, her iki ülkenin tek bir ülke, birleşik bir durumun ortaya çıkmasıyla ekonomik ve coğrafi olarak güçlü bir yapılanma emperyalistler açısından büyük tehlike yaratırdı. Bu, emperyalistlerin işine tabiyatı gereği gelmiyordu. Güçlü bir yapının ortaya çıkması demek, emperyalistlere karşı kafa tutacak, denetimden çıkacak ve kendi başına efendi olmasını getirecekti. Dolayısıyla savaşı bir taraf kazanmadan, savaş içinde güçsüz düşmeleri sağlanmış, yeniden denetim altına alınması yoluna gidilmişti. Örneğin İran Batı'ya yanaşmak zorunda kalmıştır (Fransa'ya). Irak ise savaş giderleri, silahlanma ve diğer giderler sonucu daha fazla borçlanmıştır.

Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) yıllığı, Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (IISS) "Askeri Denge 1989-1990" Raporu ve Atom Bilimcileri Bülteni'nde (BAS) yer alan bölgelere göre Irak'ın konvansiyonel, kimyasal ve nükleer gücünün oluşmasında katkısı olan ülkelere sıralanmaktadır.

SIPRI'ya göre Rus sosyal emperyalistlerinin en çok askeri satış yaptığı üçüncü ülke Irak olmaktadır. Irak, 1977-1981 yılları arasında Rus sosyal emperyalistlerinden 11.3 milyon dolar, 1982-1986 yılları arasında ise 19.3 milyon dolar değerinde konvansiyonel silah almış. (Yardımlar temelinde yapılan ve verilen silahlar buna dahil değildir.) Bu silahların kullanılmasını Irak askerlerine öğretme, bakım ve onarımı için de binlerce Rus teknisyeni ve askeri uzmanı Irak'da bulunmaktadır. Irak'a Rusya'dan sonra en fazla silah satan ikinci ülke ise Fransa'dır.

İran'a ise yine Fransa ve İsrail aracılığıyla el altından ABD satmıştır. "İran-Gate" olayı bunun en açık örneğini oluşturmaktadır.

Rus sosyal emperyalizmine bağlı hale gelen Irak ekonomisi ve siyasi yapılanması, Rus ekonomisinde başgösteren kriz ve kendi krizi ile birleşince, krizden çıkmanın en iyi yolu savaşta bulacağını hesapladı. Geçmişten varolan sınır anlaşmazlığı, İran'la savaş içinde bulunduğu dönemde tampion bölgede Kuveyt'in petrol çıkartmasını da kü-

lanarak ağız dalaşından sonra 8 Ağustos 1990 günü Irak askeri birlikleri Kuveyt'e girerek işgal etti. Irak, bu cüretkar girişime baş vurmasının perde arkası bambaşkadır. Bunu görmekte yarar vardır.

ABD ve Rus sosyal emperyalistlerinin MALTA'da bir araya gelerek (Malta Zirvesi), kendi aralarında dünyayı nasıl yeniden paylaşabileceklerinin ön adımlarını attılar. Bu plan gereği bir takım karşılıklı yumuşamalar temelinde tavizler verildi. Her iki tarafta, bu tavizlerden en iyi şekilde yararlanmayı kendilerine prensip edindiler. Bu tavizlerden en iyi yararlanan ABD emperyalizmi olurken, Rus sosyal emperyalizmi geçici olarak zararlı çıkmış ve yenilgi almıştır.

Geçmişten beri ABD emperyalizminin arka bahçeleri olan Latin Amerika ülkeleri içinde Rus sosyal emperyalizminin nüfuz alanları dahilinde olan ülkeleri yeniden kazanma, yani eski yarı-sömürgelerini yeniden kazanma doğrultusunda uğraşılıyor olması doğal olarak Rus sosyal emperyalistleri de kendine yakın bulunduğu alanlarda yeni nüfuz alanları yaratma uğraşısını hızlandırdı.

Ortadoğu'da ekonomik ve askeri olarak Rusya'ya bağımlı olan Irak ve Suriye'yi el altından destekleyerek, bunlar aracılığıyla kendi nüfuz alanlarını genişletmeye ve ABD emperyalizminin konumunu bölgede geriletmeye çalıştı. ABD ise Türkiye, Mısır ve Suudi Arabistan'ı koçbaşı olarak kullanmak ve bunlar aracılığıyla denetimini yoğunlaştırmaya girişti.

Bu amaçlar doğrultusunda emperyalizm, Ortadoğu bölgesine askeri yatırımlar ve silahlanma doğrultusunda hareket ederek, bölge ülkelerini finanse etmektedir; bu anlamda;

TÜRKİYE: Nüfus: 55.5. milyon, asker: 650.900 (Resmi rakam- bize göre ise 1 milyon civarında) Tank: 2.727, Top: 2.167, Savaş uçağı: 366.

İRAK: Nüfus 17.84 milyon, asker: 1 milyon, Tank: 5.550, top: 3.500, savaş uçağı: 513, savaş helikopteri: 72.

SURİYE: Nüfus: 11.7 milyon, asker: 404 bin, Tank: 4.050, top: 2.150, savaş uçağı: 499, savaş heli-

kopteri: 110.

KUVEYT: Nüfus: 2 milyon, asker: 20.000, tank: 275, top: 92, savaş uçağı: 36, savaş helikopteri: 18.

İSRAIL: Nüfus: 4.54 milyon, asker: 141 bin (48 saat içinde 650.000'e ulaşabilecek biçimde örgütlenmiş) savaş başlığı: 100, tank: 3 bin 800, top: 1.360, savaş uçağı: 574, savaş helikopteri: 77.

Ortadoğu'da bu korkunç silahlanma ve emperyalistlerin bölge ülkelerini silahlandırmasının boşuna olmadığı, silahlandırırken önemli beklentileri olduğunu göstermektedir. Emperyalizm bölge ülkelerini silahlandırırken, ülkeleri nele bağımlı kıldığıni da şöyle sıralamak mümkündür:

1- Askeri yardım, yardım yapan ülkenin en önemli dış politika aracı olarak görmesidir. Verici devlet, genel ve bölgesel menfaatleri gereği kendi görüşüne yakın, yani kendisine bağımlı ülkelere yaptığı zaman onun davranışlarını da yönlendirir. Kendi nüfuz ve etkisini hakim kılmak için kendinde görür. Bu hakkı, hem dış politikada hatalı bir hareketin kendisine zarar vermesini engelleme, hem de toplanan vergilerden yararlanma.

2- Alıcı ülkenin ekonomik ve askeri olarak gelişme bakımından onun iç siyasi tercih ve kararlarına müdahale etme, alıcı tarafın gelişme aşamasında askeri bir sanayinin gelişmesi ya da ona dönük bir faaliyetin durdurulması, oluşmuş olan varsa, onu kendine uygun bir bakım ve onarım tesisi ve kendine bağımlı hale getirir.

Emperyalizmin sağladığı bu sınırsız olanak maddelerini daha da uzatmak mümkün. Ancak sorun bu olmadığından, biz sadece emperyalizmin bölgeye silah satış ve yardımlarından verdik. Burda birde yardım alan ülkenin hangi sorumluluklar altına girdiğini de görmek gerekir.

1- Askeri yardım alan, yardım yapan ülkeye üs ve tesis kurma hakkı tanır. Bu bir nevi yardımın diyet borcu olmaktadır.

2- Topraklarında üs vermek ve yabancı asker bulundurmamak, transit hakkı tanımak, savaşa sürükleme, yabancı topraklara asker gönderme sorumluluğunu yükler.

Bugün faşist TC. yönetiminin ya-

bancı topraklara asker gönderme ve yabancı askeri güçleri ülke içinde bulundurma, bu yükümlülüklerden doğan sonuçtur. Yoksa Kuveyt'i çok sevdiğinden, ya da değerli bir dost olarak gördüğünden dolayı değildi. Geçmişte Kore'ye asker göndermesi, binlerce Kore emekçisinin katledilmesi, yüzlerce Türk askerinin ölümü Türkiye için değil, ABD emperyalizminin uzak doğudaki çıkarlarını korumak için, ABD emperyalizmi tarafından kendisine dayatılan yükümlülüklerden doğmuştur.

Bugün Türk hakim sınıflarının İncirlik hava üssünü dilediği biçimde kullanması için ABD'ye açıktan izin vermesi, Awax uçaklarının Türkiye topraklarında ajanlık uçuşları yapması, tekrar bu diyet borçlarının ödenmesinden ileri gelmektedir.

İncirlik hava üssünün Bağdat'a karşı kullanılması zayıf bir ihtimaldir. Çünkü, İncirlik Bağdat arası 700 kilometre. Buna karşılık Körfezde üstlenmiş bulunan savaş ve uçak gemilerinin Bağdat'tan uzaklığı en çok 200 kilometre... Durum böyle olmasına karşılık İncirlik hava üssünün hareketlenmesi, Ortadoğu krizi kullanılarak sürekli asker bulundurma altında yatan gerçek; Türkiye ve Türkiye Kürdistanında gelişmekte olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanmasını engelleme ve dumura uğratma çabasıdır.

İrak'ın 8 Ağustos 1990 günü Kuveyt'i işgal etmesinden hemen sonra başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist savaş rüzgarları Ortadoğu'da esmeye başladı. Bu savaş dünya emekçi halklarının zararına gelişirken, emperyalizmin çıkarları zedelendiğinden halklarımız savaşın ateşine atılmak istenmektedir.

İrak'ın faşist lideri Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i kendi doğal parçası olarak görmesi, ona ilhak hakkı tanımaz. Her ne kadar bölgede emperyalizm tarafından oluşturulan devletler suni de olsa, birleşme Irak emekçileri ve Kuveyt emekçilerinin gönüllülüğü temelinde olacaktır. Faşist Saddam ya da herhangi bir kapitalist-emperyalist güç bunu sağlama hakkını kendinde bulamaz.

Faşist Saddam'ın Kuveyt'i işgal e ardından ilhak etmesi savunulamaz. Faşist Saddam elini Ortado-

ğu halklarının kanından ve boğazından çekmelidir. Saddam'ın yıllardır Kürt ulusuna yönelik olarak sürdürdüğü soykırım ve kimyasal silahlarla topyekün imhalarla bugüne kadar ses çıkarmayan kapitalist-emperyalist dünya gericiğinin, Kuveyt'in işgal ve ilhakını ileri sürerek Ortadoğu'da gerici emperyalist savaş şampiyonluğunu yapması çıkarlarının zedeleneşinden ileri geliyor.

Bütün kapitalist-emperyalist dünyanın Ortadoğu'ya yükledikleri gibi, bir Vietnam köyünde 12-17 yaş arasındaki çocuklar, evleri basan ABD askerlerine karşı direniş geçtiler diye öldürülürken ve işgal edilirken kimsenin sesi ve soluğu çıkmıyordu. Üstelik ABD başkanı Lyndon Johnson ölen çocuklar için şöyle diyordu:

"Hepsi ölecek yaşıydılar."

Gene ABD başkanı Truman, Hiroşima'ya ve Nagazaki'ye atom bombası atarken, yüzbinleri aşan ölü ve yaralı ardında bırakırken, etkileri, sakat doğumlar günümüzde de sürerken, kimseden tepki gelmiyordu. Tam tersi nükleer silahlanmaya hız verildi.

Kara bıyıklı, eli silahlı, üniformalı Saddam Halepçe'de binlerce Kürdül kimsesiz silahla yok ederken kapitalist-emperyalist dünyadan ses çıkmıyordu.

İsrail siyanizmi Filistin ulusuna yönelik soykırım faaliyetini sürdürürken abluka ve askeri yığınak yapmayı bir kenara bırakalım, kimse cesaretle kinama girişiminde bile bulunamıyordu.

ABD emperyalizmi Ortadoğu krizinden ve dünya kamuoyunun dikkatinin buraya çekilmesinden yararlanarak Liberya'ya askeri çıkartma yaparken kapitalist-emperyalist dünya sessiz kalmayı sürdürmeyi kendilerine uygun görüyordu. Vietnam gerici yönetimi Kamboçya'ya topu ve tankıyla girip işgale başvururken sessizlik yine devam ediyordu.

Bugün ise Irak Kuveyt'e girdi diye dünya savaşta sürükleniyor. Bütün bu işgaller özünde aynı amaçlı ve haksız savaşlardır. Bunlardan birine karşı çıkarken, diğerini görmezlikten gelmek ya da desteklemek olmaz. Bu çifte standartlık olur.

Biz devrimciler her türlü haksız

savaşa karşıyız. Çıkabilecek bir savaşta iç savaşa çevirmeyi kendimize görev ediniriz. Çünkü haksız ve emperyalist savaşlar dünya proletaryasının zararına ve emperyalizmin evrensel bunalımdan çıkmasının bir aracı olmaktadır.

Bugün Ortadoğu'da danışıklı bir savaş havası yaratılmakta olup, bunu emperyalizm en iyi biçimde kullanmaktadır. Emperyalist tekellerini korucu gücü NATO ve dünya jandarmalığına soyunmuş olan ABD, Türkiye'yi de bu haksız savaşa alet etmiş durumdadır.

Rus sosyal emperyalistleri ise kendi iç karışıklığından dolayı bölgede geri planda kalmakta. Ama muhtemel bir savaşta kendine düşecek olan payı kapmak için, zirve yollarıyla geçiktirmeye ve bu geçiktirme süreci içinde kendi iç sorunlarını çözüme kavuşturmaya çalışmaktadır.

Bu haksız savaşta çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçi halkına ve Ortadoğu'nun mazlum halklarına önemli görevler düşmektedir.

-Evlatlarınızı askere göndermeyin. Bunu savaşı engelleme yollarından biri olarak görün.

-Devlete vergi vermeyin.

-Askeriyeye gıda ve diğer malları satmayın.

-Sivil savunma birliklerine katılmayın.

-İşçiler, işi yavaşlat. Askeri fabrikalarda çalışanlar greve gidin.

-Yürüyüş, korsan, gece türü etkinliklerde bulunarak savaşı protesto edin.

-Yabancı askerlere yiyecek, içecek vermeyin.. Çarşıda gezmelerine izin vermeyin..

-Subaylara evlerinizi kiraya vermeyin.

-Dağlarda gerilla savaşının tuşturduğu bağımsızlık ve özgürlük, ateşinin daha güçlü yanması için güçlerinizi seferber edin. Ancak bu yolla savaşlara son verebiliriz ve başarı sağlayabiliriz.

-KAHROLSUN EMPERYALİST VE HAKSIZ SAVAŞLARI!

-KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİNİN BÖLGEDEKİ YAYILMACI POLİTİKASI!

-KAHROLSUN SADDAM'IN KUVEYT İŞGALI VE İLHAKI!

-YAŞASINDÜNYA EMEKÇİ HALKININ BİRLİĞİ!

ÖN AÇIKLAMA: TKP/ML Basın Bürosu tarafından PTT kanalı ile dergimize gönderilen birlik çağrısını yayınlıyoruz.

TKP/ML'İN TEMEL PROGRAMINA BAĞLI TÜM GÜÇLERİ BİR KEZ DAHA ÖRGÜTSEL BİRLİĞE ÇAĞIRIYORUZ

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü karşısında alınan örgütsel yenilgiden sonra, parti içinde başlayan ideolojik ve siyasi mücadele 1987 sonlarına doğru örgütsel ayrılığa dönüştü. 1983'lerden itibaren sistematik çizgi haline dönüşen ve partinin yönetimine hakim olan 2. MK'nın tasfiyecilik revizyonist çizgisine karşı, başını DABK'nin çektiği ML çizgi etrafına birleşen gerçek parti güçleri arasındaki mücadelenin zorunlu olarak doğurduğu bu ayrılık sırasında bir takım parti güçleri faydacı ve kariyerist bir tavır aldılar. Örgütsel ayrılığa parti düşmanı revizyonist çizgiyi destekliyerek parti birliğini yıkan bir rol oynadılar. Partinin programını ve 2. MK'nın revizyonist çizgisine karşı sürdürülen ideolojik ve siyasi mücadelenin özünü yeterince kavrayamayan, ama sözde de olsa 1987'ye kadar DABK'nin yanında yer alan İstanbul cezaevindeki bazı arkadaşların örgütsel ayrılık döneminde partinin gerçek güçlerini terk ederek, parti düşmanı mülteci revizyonistleri "yoldaş" olarak değerlendirip onları baş tacı etmeleri, o arkadaşların ne kadar partinin politikasını kavradıkları ve partinin birliğine bağlı olduklarının somut bir göstergesidir.

Sözde de olsa parti politikasını savunduklarını söyleyen İstanbul cezaevindeki arkadaşların bu ayrılıkçı ve yıkıcı tavır partinin gerçek güçlerini önemli ölçüde zayıflattı. Bu durum karşısında parti tabanında önemli bir moral bozukluğu ve yer yer örgütsüzlük ve bekleme tavrı oluştu.

Partinin bu duruma gelmesinde birinci derece bir rol oynayan bu faydacı ve kariyerist kesim, hiç bir zaman partinin iradesini yansıtmayan ve mülteci revizyonist YDB'nin birtoplantısı olmaktan öteye gidemeyen konferansların "3. konferans" olarak lanse ettiler. Revizyonistlerin etkinliğinde ve denetiminde olmasına rağmen "revizyonistleri tasfiye ettik"lerini söylediler. Konferansların "partinin iradesini yansıtan bir konferans" olduğunu ve "DABK'nin kendilerini meşru olarak tanımasını" ayrıca kendileri ile "birleşmesi" gerektiğini söylediler.

Örgütsel ayrılık döneminde takındıkları bölücü ve yıkıcı tavırlarını iki yüzlerce gizleyen, ML'lere karşı "ihanetçi olacaklar", "teslim olacaklar", "yenilgi artıklarıdır" vb. gibi aşağılık kehanetlerde bulunan bu orta yolu oportünistler, bir yandan bu tavırlarını sürdürüp yıkıcılığı ve ayrılıkçılığı körükleyip keskinleştirirken, diğer yandan da samimi olmayan sadece bu niteliğini gizlemek için demagojik bir şekilde "birlik" (1) çağrısı yaptılar. Gerçekçi bir yanı bulunmayan bu çağrılarını bile hiç bir zaman resmi olarak partimize ulaştırmadılar. Yayın organlarında yayınlanan bu çağrılar ancak tesadüfen aylar sonra elimize ulaşabiliyordu. Aynı şekilde partimiz tarafından birlik anla-

yışında hiç bir zaman kavrayamadılar ve kendi tabanlarını hep bu demagojik yalanlarla oyaladılar.

Gelinen bugünkü aşamada, partimizin birlik anlayışını net bir şekilde bir kez daha ortaya koymak ve bu birlik anlayışımız doğrultusunda "konferansçı" arkadaşlara partinin temel programının etrafında birleşme çağrısını bir kez daha yapmayı gerekli bulduk. Bu birlik çağrımızda ortaya koyduğumuz ilkelerde somut bir gelişme sağlanırsa, parti güçlerini örgütsel olarak birleştirmeyi halkımızın ve partimizin genel çıkarlarına uygun bir tavır olduğunu düşünüyoruz. Bu çağrımız aynı zamanda, parti ve devrimci kamuoyunda hakkımızda bilinçli olarak yaratılan "ayrılıkçı" imajının yıkılması ve "konferansçı" kesimin ne denli "birlikçi" olduğunu da açığa çıkarılmasına yardımcı olacaktır.

Parti güçlerinin parti programı etrafında örgütsel birliğinin sağlanması için "konferansçı" arkadaşlara yapacağımız çağrının genel ilkeleri kısaca şunlardır:

1- Türkiye devrimci hareketi içinde hiç bir siyasi örgütün, partimizin ve yoldaşlarımız hakkında yapmadığı ve genel olarak devrimcilerin birbirleri hakkında yapmayacakları, siyasi olmayan küfür, karalama ve aşağılık olarak gördüğümüz tespitleri "konferansçı" kanat hakkımızda yaptı. Bu tespitlerin propagandasını kendi yayın organlarında ve bildirilerinde genişçe yaptı. "DABK'nin şefleri GKK şefleri gibi ihanetçi olacaklar", "düşmana teslim olacaklar", "12 Eylül sürecinin yenilgi artığıdır", "DABK'nin varlığı düşmana karşı değildir, bize karşıdır" vb. vb. gibi devrimcilerin yapamayacağı ve pratik mücadele tarafından da sahibine yedirilen bu tespitlerin, kamuoyuna açık bir şekilde özelleştirilmesinin verilmesi, örgütsel birliği gidişin ilk adımıdır. Bu adım açık yüreklilik bir şekilde atılmadıkça "konferansçıları açık yüreklilik ve samimi olarak değil, samimiyetsiz tutumlarının sürdürücüleri olarak değerlendirmeye devam edeceğiz. Aynı şekilde onların "birlik" konusundaki demagojik propagandasını da teşhir edeceğiz.

2- "Konferansçı" kanattaki arkadaşların 1987'de sergiledikleri tutum onların parti birliğini ve programını özünde savunmadıkları ve bağlı olmadıklarının bir kanıtıdır. İdeolojik-siyasi ve örgütsel olarak tasfiyeciliği hadsafhaya ulaştırılan ve parti ile hiç bir ilgileri kalmayanları, ML güçlere karşı çıkararak savunmak, parti programını savunmakla çelişir. "Konferansçı" kesimle örgütsel birliği sağlamanın ana koşullarından biride parti programının tüm koşullarda savunulması ve pratik yaşama uygulanması için tüm gereklerini kabul etmektir. Tüm temel konularda görüş birliğinin sağlanması örgütsel birliğin temelidir. Bu birlik sağlanmadıkça örgütsel birlik sağlanamaz.

Sağlanmaya çalışılsa bile, bu yeni ayrılıkların başlangıcı olacaktır. Bu açıdan partinin tüm temel konularında görüş birliği sağlanmadıkça birlik yanlısı olmayacağız.

3- Partinin temel programı esas alınarak gerçekleştirilecek olan birlik çalışmalarında, TKP/ML'nin temel programını tüm konularda savunmayan ve ona bağlı olmayan daha doğrusu savunduklarıyla parti üyeliği sıfatını yitiren unsurların hiç bir rolü olmamalıdır. İki çizgi mücadelesi adı altında, böylece hayati önem taşıyan bir konuda, revizyonist-oportünist unsurların rolünü ve önemini ön plana çıkarmak, bunu birliğin önüne bir engel olarak koymak birliği istemeyen yıkıcı ve bölücü bir tutum olacaktır. Bu tür unsurlar başlatılacak olan tartışma süreci içinde ortaya çıkacaktır. Ki bugünde bu unsurlar bellidir.

4- 1987'de neden örgütsel ayrılığa giddi? İdeolojik-siyasi ve örgütsel olarak tasfiyeciliği en üst boyuta vardiyan revizyonist çizgi, neden ML güçlere karşı desteklendi ve onlarla örgütsel birlik sağlandı? Bizim açımızda bir YDB'nin konferansı olmaktan öteye gidemeyen ve ana "3.K" denilen topluluğu ne denli meşrudur, ne denli meşru değildir? Daha sonraki süreçte söylenenler nelerdir? Gelinen noktada niye ve niçin birlik kiminle birlik vb. konularda detaylı olarak tartışılmalı, samimi ve dürüst davranılmalı, hatalar ve yanlışlarda bağnaz ve tutucu davranılmamalı, yanlışlar atılıp doğru benimsenmelidir. Her iki tarafta komünist bir yaklaşımla hataların özelleştirilmesini yapmalıdır. Bu konularda açık yüreklilik ve samimi davranılmadıkça birlik denilen olayın gerçekleşeceğini sanmıyoruz ve olamazda.

5- Genel olarak yukarıda ortaya koyduğumuz birlik anlayışımız ilkel ve ML bir anlayıştır. Ne olduğu belli olmayan, resmi kanallarla yetkili taraflara ulaştırılmayan, sadece demagojik bir propaganda amacıyla taşımaktan başka bir önem taşımayan birlik çağrılarının bizim açımızdan dikkate alınır bir yanı yoktur. Bu tür samimi olmayan yaklaşımları bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle teşhir etmeye devam edeceğiz.

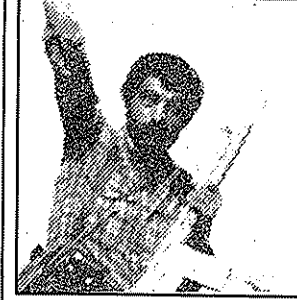
Yukarıda genel hatlarıyla ortaya koyduğumuz birlik anlayışımız doğrultusunda "konferansçı" kesimde olumlu ve somut gelişmeler olursa örgütsel birliğin sağlanması için gerekli teknik çalışmalar yapıp sonuçta gidilebilir. Olumlu ve somut bir gelişme sağlanmadıkça sürece partimiz bu sorunu gündemine alıp tartışmayacak ve pratik sorunların önüne çıkarmayacaktır.

"Konferansçı" kanada bir birlik çağrısı niteliği taşıyan bu kararın resmi yollarla "K"çi kesime ulaştırılması ve olumlu ya da olumsuz cevabın istenmesi ayrıca bu birlik çağrısının birer metninin cezaevindeki yoldaşlara ulaştırılması, partinin yayın organlarında yayınlanması ve olanaklar dahilinde kamuoyuna duyurulması sağlanacaktır. Gerçek bizim, gerekse "K"çi arkadaşların bu konulara baktığı açısını geniş bir şekilde ortaya koyan ve eleştiren yazıları önümüzdeki süreçte yayın organlarımızda yayınlıyoruz. Bu, hem parti hem de diğer devrimci demokrat kamuoyunun sağlıklı bir şekilde bilgilendirilmesi için gereklidir.

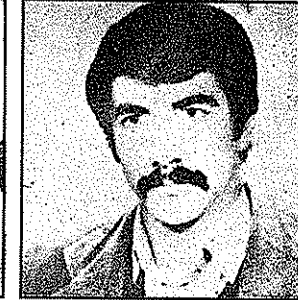
TKP/ML Merkez Komitesi
Haziran 1990

6 KASIM 1990'DA ON'LARI HÜRMEK'TE ANDIK, YEMİN ETTİK, ŞEHİTLERİMİZİN KANI YERDE KALMAYACAK!

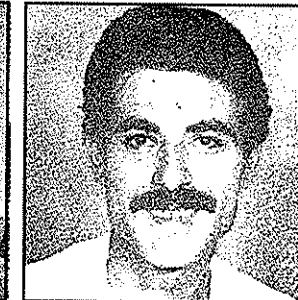
22 KASIM 1986

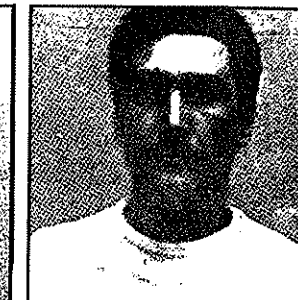
Hüseyin Tosun

Rıza Sökmen

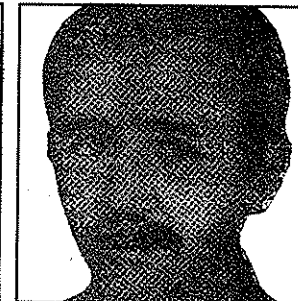
Ünal Küçükbayrak

M.Kemal Yılmaz

A.Rıza Boyoğlu

Zeki Uygun

İbrahim Polat

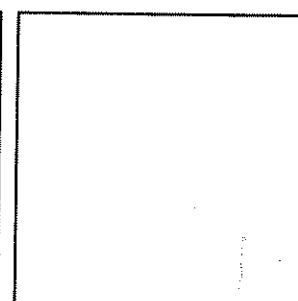
Kamile Öztürk

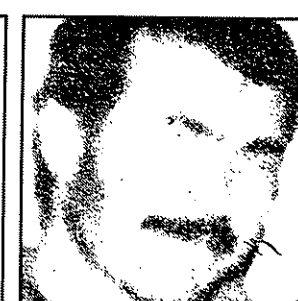
M.Zeki Şerit 24.11.77

A.H.Aslan 8.1984

Veysel Uyar Aralık 881

Haşim Gözoğlu
1 Haziran 1990 Çalbaş
kuşatmasında şehit düştü

Erdoğan Tekin
İsmail Doğan
Şenol Yol
Mustafa Sarıtaş

AVRUPADAN MÜCADELE ARKADAŞLARI

**EMPERYALIST TALAN
SAVAŞLARINA KARŞI
DEVİRİMCİ SAVAŞLARI
GELİŞTİR!**

